Pierre Lemaître
Rosy & John
Traducere din franceză şi note de Diana Alina Ene

Ideea cărţii mi-a venit într-o noapte, când în faţa mea se căsca un trotuar distrus. Autorii de romane poliţiste sunt tot timpul atenţi la astfel de lucruri. Imaginea acelui hău mi-a dat ideea pentru cadrul romanului.

PIERRE LEMAÎTRE

Rosy & John reia temele care îl preocupă pe Lemaître: fragilitatea democraţiilor, mecanismul sinistru şi absurd al violenţei, neputinţa oamenilor în faţa nebuniei unui individ disperat.

Lui Pascaline

Dar şi lui Dominique şi Jean-Paul, cu toată prietenia mea în versiunea originală, această poveste a fost publicată în octombrie 2012, de Smart. Novel, ca roman foileton, sub titlul „Les Grands Moyens".

Există situaţii (ce-i drept, destul de rare) în care cel mai bun mijloc de a câştiga timp este să-ţi schimbi identitatea.

Marcel Proust – *La umbra fetelor în floare*

Prima zi

Întâlnirea neprevăzută care îţi va schimba viaţa, porţiunea de gheaţă pe care n-ai observat-o, genul acela de răspuns pe care îl dai fără să gândeşti… Experienţe de câteva secunde, care apoi ajung să te definească.

Băieţelul ăsta nu are, de exemplu, decât opt ani. Un singur pas greşit şi totul s-ar putea schimba pentru el, în mod ireversibil. Mama lui şi-a dat în cărţi şi i s-a prezis că va rămâne văduvă în mai puţin de un an. I-a povestit totul fiului ei, plângând în hohote, cu pumnii strânşi la piept de disperare. Trebuie să vorbesc cu cineva, înţelegi, nu? El nu-şi putea imagina că tatăl lui, care părea indestructibil, ar fi putut să moară. Acum trăieşte într-o spaimă continuă. Chiar există mame de genul ăsta… A lui are 30 de ani, dar o mentalitate de liceană. A şi uitat de mult tâmpenia aia de predicţie (pe lângă o anumită doză de inconsecvenţă mai e şi uitucă; în capul ei un gând nou îl alungă pe cel vechi cu o rapiditate care uneori te exasperează). În cazul băieţelului însă e altă mâncare de peşte. Imaginaţia l-a târât cu totul în bezna acestei poveşti cu vrăjitoare despre

care n-a mai vorbit niciodată cu nimeni, dar care s-a transformat în coşmarul vieţii lui. În unele zile ideea morţii tatălui său i se instalează în creier, posedându-l

până la durere; apoi dispare ca prin miracol, săptămâni întregi. Când revine are o forţă înzecită, încât ajunge să-i taie picioarele, la propriu, făcându-l să se sprijine de ceva ori să se aşeze.

În momentul în care ameninţarea reapare, săvârşeste tot felul de ritualuri şi descântece, convins că eventuala moarte a tatălui ar fi doar vina lui.

Cel de azi e: „Dacă nu calc pe linia dintre plăcile de pe trotuar, tata n-o să moară", valabil doar începând de la brutărie.

Încă de la plecarea de acasă e atât de încordat, încât de-abia răsuflă, iar drumul până la şcoala de muzică e destul de lung. Ceva îi spune că de data asta n-o să reuşească, dar nu găseşte nimic plauzibil, niciun fel de pretext ori scuză care l-ar putea îndreptăţi să renunţe. O stradă, a doua, hai că se vede deja bulevardul, dar angoasa creşte şi creşte şi lui i se pare că apropierea de ţinta eliberatoare reprezintă, de fapt, catastrofa. Merge cu privirea aţintită în pământ, iar cutia clarinetului i se leagănă foarte uşor în mână. E transpirat fleaşcă. Mai are două sute de metri până la şcoală. Zi-i presentiment, dar în timp ce se apropie, ridică dintr-odată ochii şi-l vede pe tatăl său apărând din sensul opus. În faţa acestuia se ridică o schelă care te obligă să ocoleşti, trecând pe o pasarelă de lemn care ajunge până în şosea. Locul de trecere e strâmt. Tatăl lui îşi face loc înainte cu umerii, călcând hotărât. Când merge în felul ăsta, ţi se pare că nimic nu l-ar putea opri din drum. Băiatul e surprins, pentru că rareori îl vede venind atât de devreme.

Ceea ce vede în continuare îi va rămâne fixat cadru cu cadru în memorie.

Dar gata, destul cu lipsa de concentrare, înapoi la fixatul trotuarului. Rămâne perplex: piciorul i se odihneşte exact pe linia de demarcaţie dintre plăci…

Vai, tata o să moară, e inevitabil!

Astfel de evenimentele capitale se petrec cu o viteză stupefiantă.

Uitaţi-vă, de exemplu, la fata aflată la câţiva metri de băieţel. Nu prea drăguţă, studentă la economie, n-a avut încă nicio relaţie sexuală. Se consolează mereu cu un: „N-a fost să fie", chiar dacă lucrurile sunt mult mai complicate, dar oricum nu contează, suntem în mai, ea are 22 de ani şi important e că în acest moment se află la colţul străzii Joseph-

Merlin împreună cu un bărbat care o dorește; pentru asta i-a și dat întâlnire și acum i-o spune pe șleau. Ar fi suficient ca ea să zică da sau nu pentru ca evenimentele să ia o turnură sau alta. Nu numai în ceea ce privește povestea prozaică a virginității. Asta pentru că ea va zice nu. Bărbatul o va asigura că nu e nicio problemă, că înțelege (vezi să nu…), ea îl va urmări cu privirea și în momentul în care va începe să-și regrete decizia și va dori să-l strige…

Prea târziu.

Explozia e atât de puternică încât zguduie tot cartierul. E asemenea unui cutremur, al cărui suflu se resimte la sute de metri.

Într-o fracțiune de secundă, băiețelul vede trupul masiv al tatălui său zburând prin aer, ca și cum o mână gigantică l-ar fi lovit cu brutalitate în piept. Tânăra, pe de altă parte, nici n-apucă bine să deschidă gura și fostul ei viitor iubit e deja în aer și trece cu capul prin vitrina magazinului Women Secret.

Strada Joseph-Merlin e plină de magazine. îmbrăcăminte, încălțăminte, produse alimentare, spălătorie, drogherie… De altfel, e strada cea mai comercială din cartier. Dacă vrei ceva mai bun trebuie să urci până la intersecția Pradelle. Suntem pe 20 mai, un soare de o blândețe văratică încălzește orașul de câteva zile. E ora 17 și pentru moment te-ai putea crede în iulie, de-ți vine cheful să ieși la o terasă. E plin de lume peste tot, așa că explozia bombei se transformă într-o catastrofă, dar aduce și a nedreptate.

Pe de altă parte, dacă lumea ar fi fost un loc ai dreptății…

Trecătorii căzuți la pământ se apără cu brațele ridicate. O femeie îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri e aruncată în spate, iar capul i se lovește violent de balustrada pasarelei de lemn din fața clădirii. Pe partea cu numere pare, un bărbat care de-abia se dăduse jos de pe scuter e secerat de o traversă apărută de cine știe unde, care îl nimerește în talie și îl frânge în două; casca rămasă pe cap s-ar putea să nu fie de ajuns pentru a-i salva viața.

Zgomotul deflagrației e urmat de un sunet metalic asurzitor: cu o ușoară întârziere, ca și cum i-ar fi trebuit un moment de gândire, imensul eșafod se zgâlțâie, se ridică puțin de la pământ, apoi se prăbușește cu totul, ai zice că se așază mai bine într-un fotoliu, asemenea clădirilor de la televizor care îți dau impresia că se năruie dintr-o singură lovitură. Pe celălalt trotuar, cel cu numere impare, o tânără încălțată cu cizme albe cu tocuri înalte ridică privirea doar ca să

vadă cum tubulurile se împrăştie pe cer ca un foc de artificii, ca apoi să cadă spre ea cu încetinitorul parcă, dar de neoprit…

Suflul exploziei spulberă vitrinele, maşinile, dar şi raţiunea. Timp de câteva secunde nesfârşite nimeni nu se poate dezmetici, orice gând conştient pare să se stingă precum flacăra unei lumânări. Chiar şi zgomotele obişnuite au încetat şi o linişte tulburătoare, vibrantă domneşte la locul dezastrului, ca şi cum întregul oraş ar fi murit… de tot.

În momentul în care informaţia reuşeşte să-şi facă loc printre ruine, răbufneşte brusc în minţile oamenilor, în josul străzii, ferestrele care n-au fost zburate de suflul exploziei încep să se deschidă timid şi câteva capete se iţesc, neîncrezătoare.

Dedesubt, cei care au supravieţuit nenorocirii se ridică şi privesc în jur fără să înţeleagă nimic din noua înfăţişare a străzii.

Un oraş în stare de război.

Faţadele magazinelor volatilizate, doi pereţi de sub schelă năruiţi şi un nor de moloz ce se depune peste tot, cu încetinitorul, ca o zăpadă murdară. Dar cel mai spectaculos, acoperind aproape toată strada, e evident acest melanj de bare metalice, plăci de furnir şi patru etaje de tubulură. Şi totuşi asta nu e nimic. Ansamblul s-a prăbuşit aproape pe verticală, acoperind două maşini parcate pe trotuar. Din mormanul de traverse, tuburile se iţesc spre cer ca o uriaşă coafură punk.

Câtă lume a rămas prinsă sub dărâmături, bucăţi de sticlă şi de bitum? Imposibil de spus.

Tot ce poţi vedea sunt pe ici, pe colo câteva trupuri, pământ răscolit, nisip şi pulbere de moloz, dar şi lucruri de-a dreptul ciudate, ca umeraşul ăsta agăţat de indicatorul de sens unic, cu o vestă brodată cu motive albastre. Aşa ceva vezi doar după cutremure: pe ruinele caselor devastate găseşti uneori un leagăn de bebeluş, o păpuşă, o coroniţă de mireasă, obiecte neînsemnate parcă, pe care Cel de Sus le-a aşezat acolo cu grijă, ca pentru a-ţi arăta că pentru El toate lucrurile au şi o altă semnificaţie, care scapă muritorilor de rând.

Sub ochii copilului, tatăl s-a înscris pe o traiectorie curioasă. Explozia care l-a prins pe pasarela de lemn l-a ridicat de la pământ doar ca să-l trimită pe capota unei camionete staţionate mai încolo. A rămas nemişcat, ca şi cum s-ar fi pregătit să joace o partidă de domino cu fiul său, doar că are o privire goală, faţa plină de sânge şi capul i se bălăngăne dintr-o parte în alta. Ai zice că încearcă să-şi dezmorţească încet coloana cervicală înţepenită.

Băieţelul însuşi a fost lovit de suflul exploziei. În acest moment, căzut în faţa unei porţi mari pentru vehicule care i-a stopat zborul prin aer, cu un obraz lipit de pământ şi cu ochii holbaţi, mai ţine încă în mână cutia clarinetului, deşi capacul e deschis şi instrumentul a dispărut. De altfel, nu îl va mai găsi vreodată.

Sirenele încep să urle.

Confuzia lasă locul stării de urgenţă, gesturilor energice, strigătelor de ajutor. Cei care sunt în stare să meargă se precipită spre corpurile întinse pe jos.

Alţii se ridică greoi, apoi cad din nou în genunchi, lipsiţi de putere.

După liniştea stupefacţiei urmează nebunia de strigăte, urlete, comenzi, fluierături.

Gemetele sunt acoperite de un concert de claxoane.

Un bărbat aflat la intersecţia străzilor Joseph-Merlin şi General Morieux n-a pierdut niciun detaliu al scenei. Chiar dacă are cam treizeci de ani, pare totuşi un puşti, are în el ceva juvenil, sau poate doar imatur, ceva care contrastează în mod surprinzător cu alura sa greoaie, de om de la ţară. Pare neşlefuit, dar nu stângaci. De altfel, bomba a fabricat-o de unul singur, aşa că… Teoretic i-a reglat cronometrul pentru orele 17, dar cu dispozitivele astea, nu ştii niciodată dacă vor funcţiona cum vrei tu.

Nici măcar nu ştii dacă vor funcţiona.

Starea de nervozitate e de înţeles, pentru că e vorba de prima lui bombă. Săptămâni întregi de muncă intensă. De altfel, n-a putut evalua cu precizie nici măcar amploarea dezastrului care urma să se producă. În ciuda previziunilor, aspectul ăsta a rămas o necunoscută. Un profesionist ar fi fost mult mai aproape de adevăr, fără doar şi poate. El însă e un amator constrâns de împrejurări să se bazeze mai degrabă pe intuiţie. Nu-i vorbă, a făcut o grămadă de calcule, dar realitatea n-are nimic de-a face cu niciun calcul, asta o ştie oricine. Mă rog, oricum ar fi, a făcut tot ce i-a stat în putinţă, în condiţiile date. Acuma, vorba lui Rosie: „Munca nu înseamnă totul în viaţă. Mai trebuie şi un dram de noroc”.

Şi oricum, în momentul ăsta e deja prea târziu.

Degeaba s-a străduit să facă ocoluri peste ocoluri. Era atât de surescitat, încât a ajuns oricum mai devreme, pe la 16: 40. Douăzeci de minute de stat degeaba în situaţia dată pot părea o eternitate. O grămadă de lume umplea deja terasele şi bineînţeles că locul pe care şi-l alesese cu multă vreme în urmă nu era liber, ci ocupat de o pereche de

tineri. Pentru că n-a putut să-şi mascheze un gest de nemulţumire, fata s-a încruntat, iar prietenul ei a ridicat privirea, uitându-se urât la el. Aşa că s-a aşezat. Dar imediat s-a ridicat din nou, a schimbat scaunul… S-a uitat la ceas de vreo douăsprezece ori, asta pentru a se face remarcat, altfel nu putea fi prins, nu?

Pe la 16: 55 şi-a pus mobilul pe masă în poziţie verticală, cu faţa spre clădirea cu pricina; s-a aplecat să regleze încadrarea, să corecteze poziţia. La baza ecranului erau afişate, bineînţeles, data şi ora. În ziua de azi nimic nu se mai poate întâmpla pe nicăieri fără să fie înregistrat de vreun dispozitiv care poate genera o imagine instantanee. Ca urmare, chiar şi explozia lui, neaşteptată şi puţin probabilă în locul ăsta din Paris, urma să fie imortalizată video. Treabă cu atât mai simplă cu cât cel care a pus bomba avea să fie în acelaşi timp reporter. Ca şi cum Jupiter însuşi ar fi filmat dezastrul de la Fukushima.

Explozia se produce la vreo cincizeci de metri de el. Chiar dacă o aşteaptă şi chiar speră că se va produce, amploarea ei îl fascinează. Cu gura căscată, se holbează având pe faţă o expresie amestecată de admiraţie şi groază.

Suflul deflagraţiei ajunge până la cafenea şi face pământul să se cutremure, ca şi când, sub picioarele lor, metroul ar fi lăsat locul TGV-ului; mesele se clatină convulsiv, paharele se lovesc între ele şi apoi se varsă. Lumea are nevoie de câteva secunde bune până să privească în direcţia de unde vine explozia. Asta se întâmplă exact în momentul în care schela începe să se clatine şi apoi se prăbuşeşte cu un huruit infernal.

Tânărul se ridică şi pleacă fără să plătească, dar nimănui nu-i mai stă capul la treburi de-astea. Din câţiva paşi mari e deja departe, îndreptându-se spre metrou.

Hai să-i zicem Jean. În realitate se numeşte John, dar i se spune Jean încă din adolescenţă. Poveste lungă; s-o lăsăm pe mai târziu. Aşa că, pentru moment, Jean.

Bomba a funcţionat destul de bine; pe planul ăsta, are tot dreptul să se declare mulţumit. Chiar dacă are ceva dubii în legătură cu bilanţul exact al operaţiunii, în general are toate şansele să-şi atingă obiectivele.

Supravieţuitorii se grăbesc deja să dea o mână de ajutor celor rămaşi la pământ. Jean se grăbeşte să intre la metrou.

El nu va da nicio mână de ajutor. Doar el e făptaşul.

Ora 17: 10

Camille Verhoeven are un metru patruzeci şi cinci şi e tot numai nervi. Un metru patruzeci şi cinci e puţin pentru un bărbat, dar când se găseşte multă furie strânsă la un loc, asta înseamnă enorm. Fără să mai punem la socoteală că, pentru un poliţai, furia criminală, chiar dacă e ţinută în frâu, nu este chiar o calitate. Pentru jurnalişti poate fi un chilipir (în câteva cazuri intens mediatizate, răspunsurile sale tăioase au avut chiar mare succes), dar în acelaşi timp e o mare belea pentru şefi, martori, colegi, judecători, adică aproape pentru oricine altcineva.

Poate obişnuieşte să zbiere şi să se lase dus de val câteodată, dar în realitate are foarte puţină încredere în el. E mai degrabă genul de om care fierbe în interior şi mai puţin genul care dă cu pumnul. De altfel, asta e în avantajul lui, pentru că din cauza înălţimii, la el în maşină toate comenzile se află pe volan. Aşa că trebuie să aibă mare grijă ce face cu mâinile, altfel un simplu gest necontrolat e de ajuns pentru a se trezi în decor.

Starea de nervi de azi (găseşte un motiv în fiecare zi) a apărut în momentul în care îşi făcea toaleta. S-a văzut în oglindă şi a început să-şi plângă de milă. N-a fost niciodată prea mândru de sine, dar până în acel moment a reuşit să lupte destul de eficient împotriva resentimentelor datorate faptului că n-a crescut la fel ca toată lumea. Totuşi, de la moartea soţiei sale, Irène, are numeroase momente când sila fată de el însuşi ia proporţii neliniştitoare.

Concediu nu şi-a mai luat de mai bine de şase luni. Ultimul caz important s-a soldat cu un eşec: fata dispărută era moartă în momentul în care a reuşit s-o găsească1, aşa că s-a simţit extrem de bulversat (în realitate nici nu fusese un eşec propriu-zis, pentru că-l prinsese pe criminal, dar aşa e Camille, priveşte întotdeauna partea goală a paharului). Ca urmare şi-a luat câteva zile libere. Nu s-a simţit în stare să-i propună lui Anne să meargă cu el la ţară. Ar fi fost o ocazie bună să-i arate locul său de refugiu, dar nu, se cunosc de prea puţin timp. Aşa că a preferat să fie singur.

Şi-a petrecut trei zile desenând, pictând. E destul de talentat pentru un poliţai, dar nu îndeajuns pentru a deveni artist. Aşa că rămânea poliţai. Oricum, n-ar fi dorit nici în ruptul capului să fie artist.

Nici acasă, nici în maşină Camille nu ascultă muzică, l-ar distrage

---

[1] Referire la *Alex*, volum scris de acelaşi autor şi apărut la Editura Trei în anul 2011.

de la gândurile lui. Cu gustul său pentru formule scurte, simplifică totul obişnuind să spună: „Nu-mi place muzica”. Şi în realitate chiar e adevărat. Dacă i-ar fi plăcut ar fi cumpărat, ar fi ascultat. Ori el nu face nimic din toate astea. Aşa că aude mereu în jurul său: ce, cum se poate aşa ceva, e imposibil să nu-ţi placă muzica, nu pot să cred aşa ceva. Apoi oamenii îl pun să repete ce-a zis şi rămân interzişi, e de neconceput, să nu-ţi placă pictura ori cărţile, mai treacă-meargă, dar muzica! Şi-atunci Camille plusează, pur şi simplu nu se poate abţine, genul ăsta de reacţii îl încurajează şi mai mult. Aşa e el, uneori chiar agasant. Într-o zi, Irene îi spusese: „Păcat de misogini că nu te cunosc, i-ar ajuta să aibă un termen de comparaţie”.

În lipsa muzicii, Camille ascultă non-stop la radio posturile de ştiri.

Prima informare specială începe în momentul în care îl deschide: *„… o explozie puternică în aronciismentul 18. Cauzele exacte nu se cunosc deocamdată, dar se pare că e vorba de o deflagraţie de proporţii”.*

E genul de ştire căreia nu-i dai atenţie decât în caz că locuieşti în cartier ori dacă numărul victimelor e cu adevărat impresionant.

Camille îşi continuă drumul ascultând în continuare: *„Echipajele de intervenţie sunt la faţa, locului. Nu se cunoaşte încă numărul victimelor. După relatările martorilor, se pare…”*

Camille nu se teme de nimic altceva decât de blocajele în trafic de la intrarea în Paris.

O ţară civilizată e mare lucru.

În timp ce victimele de abia se dezmeticesc, pompierii au şi apărut la faţa locului. Au mobilizat patru unităţi de intervenţie. Acum sosesc împreună cu ambulanţele la locul dezastrului cu o viteză halucinantă, în timp ce ţipi de la SAMU2, opriţi la marginea perimetrului deja delimitat de poliţie, tocmai deschid uşile maşinilor din care sunt coborâte brancarde, pături termoizolante, perfuzii; se descarcă cutii de produse farmaceutice, dezinfectanţi, bandaje; profesionişti calmi, rapizi, eficienţi îşi ocupă fiecare posturile indicate în Planul de Intervenţie şi Evacuare a Victimelor. Echipajele de urgenţă lucrează deja. Cele ale Protecţiei Civile împart sarcini, organizează lucrurile, pun la punct reţelele de internet şi pe cele de telefonie. Corturile de prim

[2] Sistemul de Asistență Medicală de Urgență.

ajutor par să răsară direct din praful exploziei care nici n-a apucat să se aşeze.

Din punctul ăsta de vedere, poţi să zici că nu plăteşti impozite degeaba.

A, da, sigur că zona e plină de jurnalişti. Şi ei la fel de profesionişti. Carurile posturilor de radio şi TV sosesc în acelaşi timp cu ambulanţele; se întind cabluri, se pregătesc primele transmisii în direct; reporteri cu morgă de corespondenţi de război îşi caută o poziţie avantajoasă, în aşa fel încât întregul dezastru să fie vizibil în spatele lor în timpul emisiei.

Asta-i treaba cu democraţiile moderne: profesioniştii au pus mâna pe putere.

Ministerul de Interne. Şedinţă a Comitetului de Criză.

— Ce zice PR? întreabă şeful de cabinet.

Ministrul de interne nu răspunde. Ce zice preşedintele nu e treaba lor. Cu atât mai mult cu cât, preşedintele însuşi, ca toată lumea, aşteaptă să afle amănunte în acest caz.

Ministrul face un pas înainte, dar rămâne în picioare, semn că nu intenţionează să stea mult pe-acolo. Cu o mişcare din cap, dă cuvântul şefului Direcţiei Centrale de Informaţii Interne, aşa-numita DCRP, care confirmă bănuielile tuturor, formulate încă de la anunţul exploziei: islamiştii n-au nimic de-a face de data asta. Poate că n-o să dureze prea mult, dar acum sunt într-o perioadă de acalmie. Tratativele secrete cu liderii micilor grupări islamiste merg bine de câteva luni: guvernul se pregăteşte – în ciuda informaţiilor date publicităţii – să deblocheze o mare sumă de bani pentru recuperarea a doi ostatici, aşa că integriştii n-au niciun interes să taie conducta care le-ar permite să aspire o parte a Tezaurului Naţional al Franţei. Asta ca să nu mai punem la socoteală că atentatul nu e nici în stilul lor, nici într-un loc preferat de ei şi că nici informatorii, nici agenţii infiltraţi n-au raportat vreo activitate suspectă în acea parte, nimic, nimic, zero barat…

— Terorismul cu fundament religios e exclus.

Rămâne pista politică. Mai complicată. Unităţile de spionaj n-au captat niciun fel de informaţie nici din

3 în franceză, Direction Centrale de Renseignement Intérieur.

partea asta de câteva luni, dar cu o întreagă galaxie de grupări de toate felurile… Care se destramă şi se nasc în fiecare zi… Mişcările astea aflate într-o continuă reconfigurare sunt destul de instabile, aşa că nu poţi exclude din capul locului cine ştie ce acţiuni mai mult sau mai puţin

individuale.

— Toată lumea e pe baricade…

În privinţa bilanţului, primele estimări ar trebui să apară în aproximativ o oră. Maximum două.

Ministrul dă din cap şi i se adresează funcţionarului însărcinat cu relaţia cu presa:

— Pentru presă, ancheta e în derulare. Nimic mai mult.

Apoi calm, priveşte în ochi pe toată lumea:

— Şi nimeni nu face nimic până la noi ordine. Vă avertizez: fără agitaţie sau mişcări suspecte ale serviciilor secrete.

Mesaj către presă: administraţia nu intră în panică. Clar pentru toată lumea?

Maşina aşteaptă jos. Ministrul va merge la faţa locului, manifestându-şi compasiunea, asigurând pe cine vrea s-audă *„că în cazul de faţă se va face cu siguranţă lumină, bla-bla-bla".*

Catastrofele fac parte din fişa postului.

Ora 17: 55

Bonele din parcul Dupeyroux şi-au lipit scaunele ca să stea la bârfă; aproape de locul de joacă, câteva mame urmăresc cu priviri încordate aventurile odraslelor. De obicei, Jean se aşază undeva în mijlocul parcului. Are chiar o bancă a lui, ar putea spune.

Agentul de pază Marcel domneşte ca un suveran peste pătrăţelul lui de spaţiu public, sever, dar binevoitor, fluierând puţin cam tare, dar fără să fi dat măcar o amendă în douăzeci şi patru de ani de activitate. Atent la cunoscuţi, trece prin faţa lui Jean şi-l salută cu un semn din cap. Are în el ceva de barman care se bazează pe fidelitatea clienţilor săi pentru a-i garanta siguranţa postului pe care-l ocupă.

Jean s-a aşezat ca de obicei, cu spatele drept şi cu mâinile împreunate între genunchii strâns lipiţi. La trecerea agentului se mulţumeşte să mişte uşor buzele. E felul lui de a saluta. N-are niciodată vreun ziar sau vreun telefon mobil în mână; se uită doar spre parc, cu un aer concentrat şi gânditor. În după-amiaza asta, aşezat în poziţia lui obişnuită, clipeşte puţin mai nervos ca de obicei, inima îi bate încă foarte tare, dar după aparenţe ar fi imposibil să-ţi imaginezi că băiatul ăsta tocmai a detonat o bombă în arondismentul vecin. Chiar şi de-aici se mai aud maşinile de pompieri şi ambulanţele care trec unele după altele pe bulevard, în direcţia străzii Joseph-Merlin.

După ce agentul se îndepărtează, cu o privire spre dreapta, apoi

una spre stânga, Jean se ridică, înconjoară banca şi se afundă rapid în hăţiş. În genunchi, camuflat în spatele tufelor, foloseşte unealta pe care a fabricat-o cu mâna lui ca să deblocheze trapa de fier şi s-o ridice. Aceasta scârţâie, trebuie să ştii cum s-o manevrezi, dar cel mai dificil rămâne ca, odată intrat în gaură, să reuşeşti s-o închizi la loc fără s-o trânteşti. O întreagă epopee acum câteva zile, când a adus aici bomba şi toate celelalte materiale!

Acum iată-l în genunchi, ghemuit într-o cămăruţă strâmtă din beton. E intrarea într-o „incintă telecom".

străbătută de reţele electrice, ţevi, şanţuri de canalizare, fire de fibră optică, încrengături impresionante de cabluri care deservesc întreg cartierul. Majoritatea acestor spaţii se găsesc sub stradă şi au intrarea acoperită de un capac din fontă. Sunt cu sutele în Paris, dar şi în marile oraşe de provincie. Jean a descoperit-o pe cea de aici din întâmplare, în timp ce căuta mingea unui puşti disperat că nu poate pătrunde în desiş.

Are nevoie de un minut pentru a se calma, apoi scoate din buzunarul bluzonului o lampă cu care se asigură că drumul e liber, că n-a intrat nimeni în subteran de la ultima lui vizită.

Lumina dezvăluie un coridor de vreo cincisprezece metri, cu tavanul jos, pe care trebuie să-l parcurgă uşor aplecat. La capătul lui, Jean ajunge într-o cameră destul de mare cât să poată sta din nou drept. Contoare, cutii fixate în pereţi şi două panouri electrice pe uşile cărora inscripţiile în roşu şi negru promit imprudenţilor o bâţâială electrică de toată frumuseţea. Avertismentele astea l-ar face să râdă pe Jean, dacă ar fi genul mucalit.

În schimb, el îşi împachetează cu grijă bluzonul, îl aşază pe jos rămânând în vestă şi scoate una câte una diferite scule din rucsacul pe care îl lăsase acolo la una dintre vizitele anterioare. Dar pe care de data asta le va lua cu el la plecare, pentru că nu mai are de gând să revină. Stinge lumina, apoi aprinde lampa de miner pe care o foloseşte la treburi migăloase şi se pune pe treabă.

Se află exact sub centrul parcului Dupeyroux.

Deasupra capului său, la câţiva metri în dreapta, e locul de joacă pentru copiii mai mici de şase ani, cu tobogane, balansoare, jucării pe arcuri şi acele cuburi de jucărie puse unele peste altele pe care te poţi urca din toate părţile.

Pustii le adoră.

Ora 18: 03

Când ajunge acasă, îndată ce intră pe uşă, Camille îi cere scuze lui Doudouche, pisica lui tigrată – şi cu un caracter imposibil, la fel ca al stăpânului – pentru că a lăsat-o singură trei zile. Deschide larg ferestrele şi în timp ce pisica, aşezată pe un colţ al mesei, face pe indiferenta (de fapt e isterică), se dezbracă de vestă, îi reface rezerva de bobiţe şi, simţindu-se încă vinovat, pune în mod excepţional puţin lapte rece în castronelul pe care îl aşază pe jos.

— Doudouche?

Ea se uită ostentativ pe fereastră.

— Bine, ţi-o las aici. O găseşti tu.

Apoi se relaxează şi îşi toarnă un whisky.

Nu prea e mulţumit de concediul care părea excepţional. De ce o fi vrut să rămână singur? Pe robotul telefonic găseşte un mesaj de la Anne. O voce caldă: *„Dacă nu te întorci prea târziu, treci pe la mine la cină?"* E curios cum Camille n-a voit s-o ia cu el la Monfort, dar şi-a petrecut tot timpul dorind să fie acolo. Sorbind din băutură, trece în revistă şi triază schiţele. Lucrează întotdeauna din memorie. Tot ce îi atrage atenţia în viaţa de zi cu zi (feţe, siluete, expresii, detalii) se regăseşte mai devreme sau mai târziu în blocul lui de desen.

În timp ce continuă să răsfoiască lucrările, formează numărul lui Anne:

— Depinde de ce ai de mâncare, zice fără niciun fel de introducere.

— Bădăranule ce eşti…

Surâd amândoi, fiecare la capătul său de linie.

Apoi urmează un lung moment de tăcere, vibrant, încărcat de o grămadă de lucruri nespuse.

— Într-o oră e bine?

Ora 18: 05

La o oră după explozie, toţi răniţii din strada Joseph-Merlin au fost duşi deja la spitalele de urgenţă.

Şi, pentru moment, bilanţul frizează miracolul: douăzeci şi opt de răniţi şi niciun mort. „Cel puţin pentru moment", sunt de părere pesimiştii, dar nimeni nu e în stare critică. Mâini şi picioare rupte, luxaţii, contuzii, hematoame, fracturi, arsuri, coaste rupte, multe necesitând intervenţii chirurgicale şi săptămâni întregi de recuperare, dar adevăratele pagube se situează mai mult la nivel psihologic decât

fizic. Băieţelul are doar braţul rupt; la şcoală va fi considerat un erou şi toţi colegii îi vor semna bandajul de gips. Fata virgină s-a trezit căzută în fund; amorezul ei a fost dus la urgenţă cu o luxaţie de umăr şi va trebui să dea explicaţii în faţa nevestei, pentru că a fost găsit căzut într-un magazin de lenjerie feminină dintr-un cartier cu care n-are nici în clin, nici în mânecă.

Bineînţeles că exista riscul de a descoperi vreun mort sub dărâmături (sub grămada de ţevi ale schelei, de exemplu), dar perimetrul a fost cercetat de specialişti împreună cu câinii special dresaţi. Verdict: niciun mort.

Un adevărat miracol.

Reporterii fac mare risipă de epitete. Doar sunt profesionişti. Dă-le până şi o informaţie lipsită de importanţă şi ţi-o transformă într-o ştire de senzaţie. Adică într-o minune cât cerul de mare. Bine, dacă ar fi morţi, treaba ar fi simplă ca bună-ziua, efect garantat. În lipsa lor, povestea trebuie trasă de păr, dar e chestiune de experienţă. Şi în astfel de cazuri profesioniştii ies în evidenţă. Poliţiştii deplasaţi la faţa locului nu lipsesc nici ei. Vreo treizeci stau pe poziţie de război, câţiva întăresc efectivele Brigăzii Antitero. Alţii, având acordul medicilor, pun întrebări celor răniţi mai uşor, înainte ca aceştia să fie evacuaţi de la faţa locului. Totuşi, cei mai mulţi dintre ei trec prin sită întregul cartier în căutarea martorilor de pe stradă, a locuitorilor ale căror ferestre dau spre scena dezastrului, a comercianţilor ori a trecătorilor care n-au fost atinşi de explozie.

Aceştia se află în legătură cu alte echipe care, din birourile poliţiei, caută numele proprietarilor şi ale locatarilor caselor şi magazinelor din zonă, răscolesc bazele de date, trec în revistă înregistrările celor două camere de supraveghere (chiar dacă e clar că n-au putut surprinde mare lucru, din cauza unghiului în care erau amplasate); din momentul în care identitatea unui martor sau trecător este stabilită, sunt trecute în revistă toate fişierele legate de acesta; s-a scurs doar o oră de la atentat şi informaţiile strânse până acum ocupă deja fişiere de zeci de gigabytes.

Şi totuşi, până în momentul de faţă, singura mărturie credibilă e cea a lui Clémence Kriszewckanszki.

Numele ei e atât de complicat de scris, încât dă bătăi de cap tuturor… în consecinţă, în cei douăzeci de ani pe care îi are şi l-a văzut scris corect doar de vreo două ori. E o fată cu înfăţişare banală, greu de

remarcat în viaţa de zi cu zi. Doar că acum, a stat pe terasă la câţiva metri de Jean. În momentul exploziei, prietenul ei a fost aruncat pe spate şi s-a ales cu o fractură craniană, fiind dus la urgenţă.

— Julien… şopteşte ea.

— Julien şi mai cum? întreabă poliţistul, pregătindu-se să noteze.

Necăjită, îşi dă seama că se întâlniseră acolo ca să se sărute şi să se pipăie, dar nu-i ştie nici măcar numele de familie. Prietenul unui prieten… Strânge din buze. O să treacă drept cine ştie ce stricată. Numai că pe poliţist îl doare absolut în cot. Putea să facă trotuarul de la treisprezece ani şi tot ar fi fost cea mai mică dintre preocupările lui în acest moment: important e că e posibil ca ea să-l fi văzut pe atentator.

Ca urmare, e înconjurată de trei oameni ai legii şi toţi stau pe nişte scaune roşii din plastic în camera din spate a unui restaurant a cărui vitrină a fost spulberată de suflul expoziei.

— Înalt, îşi aminteşte Clémence. Mai mult de un metru optzeci. Cu un aer mai degrabă stângaci. Greoi, aş putea spune. Părul negru căzut destul de mult pe frunte, o pată închisă la culoare sub ochiul stâng, buze destul de bine conturate, îmbrăcat în blugi bej cu cusături false şi cu o curea Harley-Davidson. Mai…

— Aşteptaţi, aşteptaţi puţin, o întrerupe poliţistul vizibil nedumerit. Aţi reuşit să observaţi până şi marca curelei?

Fără a mai aştepta răspunsul, şeful îi şopteşte ceva la ureche celui de-al treilea agent, care părăseşte grăbit camera.

Poliţiştii par destul de sceptici. Clémence se uită la ei fără să înţeleagă nimic. Şeful îi face semn, haideţi, puteţi continua. Ea îşi reia povestea, detalii legate de îmbrăcămintea tânărului, marca telefonului, sacul pe care l-a aşezat lângă el, încălţămintea, chiar gesturile pe care le-a făcut şi mai ales felul în care părea să vizeze clădirea cu mobilul pus în picioare pe masă, în faţa lui… Un tânăr poliţist intră cu un aer preocupat, pune o foaie de hârtie pe masă, bălmăjeşte ceva de neînţeles şi iese. Cei trei se uită în linişte la Clémence.

Ea îi fixează la rândul ei, pe rând, neînţelegând ce se întâmplă.

— Puteţi să mi-l descrieţi pe agentul care tocmai a ieşit? întreabă şeful.

E o lovitură sub centură, dar oare are de ales?

— Aş zice cam treizeci de ani, dă replica Clémence.

Vorbeşte pe un ton plictisit de parcă ar trebui să repete ceva ce ştie toată lumea deja.

— Pantaloni albaştri evazaţi, pulover din jacard cu motive albastre ca nişte trese, un lanţ de aur cu medalion la gât… Cei trei bărbaţi se privesc cu un surâs. Judecătorul o va adora.

Fata reia descrierea atacatorului. Apar şi cei de la identificări de persoane pentru a face portretul robot. Un portret extrem de realist, chiar şi colegii de grădiniţă l-ar putea recunoaşte cu uşurinţă.

Lucrurile se prezintă rareori atât de bine.

Între timp, la mai puţin de o sută de metri de ei, doi bărbaţi se grăbesc să clarifice lucrurile şi mai mult. Derutant de mult, s-ar putea spune.

Primul se numeşte Basin. Este unul dintre experţii Laboratorului Central al Prefecturii. Cam la cincizeci de ani, înalt şi masiv, de loc din partea de sud-vest a ţării, jucător de rugby toată tinereţea, dar fără mijloacele necesare pentru a face carieră. Are mâini de dantelăreasă, nepotrivite pentru balonul oval, dar ideale pentru dezamorsarea de bombe, domeniu în care s-a specializat toată viaţa.

Acesta stă în faţa craterului produs de explozie.

A văzut multe la viaţa lui, dar asta îl pune pe gânduri.

— Fir-ar se aude o voce lângă el.

E Forestier, colegul lui, tăbăcit în ale meseriei, care şi-a pierdut un deget în Kosovo şi care de atunci n-a mai fost niciodată la fel. Să pierzi un deget în condiţii normale, n-ar fi mare lucru, dar atunci când te crezi de neatins, e o adevărată tragedie. Priveşte şi el blestemata de groapă. Nu se poate zări decât o mică parte din ea, din cauza amalgamului de bucăţi din schelă, dar tipii ăştia sunt grozavi, arată-le patruzeci de centimetri de crater şi sunt în stare să-ţi recompună toată scena.

Iar craterul ăsta, în momentul în care va fi degajat, nu va avea mai mult de trei, patru metri circumferinţă şi cam un metru adâncime.

— Ce mama dracului, zice Forestier.

Amândoi privesc sideraţi.

Dau din cap şi zâmbesc discret, fără pic de cinism, pur profesional.

Chiar şi aşa, centrul Parisului n-a mai văzut de multă vreme un obuz de 140 de milimetri.

Ora 19: 00

— La dracu'! Un obuz?

— Da, domnule ministru, răspunde expertul de la Protecţia Civilă. Din Primul Război Mondial, fără îndoială.

— Oare mai sunt funcţionale, prostiile astea?

— Nu întotdeauna, domnule ministru, destul de multe sunt detonate. Dar cel din strada Joseph-Merlin era evident în stare bună…

Ministrul se întoarce spre funcţionarul de la DCRI. Acesta face o grimasă, arătându-şi astfel stânjeneala.

— Nu ne aflăm în faţa unui caz clasic. Dacă a fost un atentat izolat, e ca şi cum am căuta acul în carul cu fân. Să sperăm că o să fie revendicat rapid. Posibil să apară şi o cerere de răscumpărare. Am avea un punct de plecare, între timp, cercetăm colecţionarii de arme, depozitele de obuze de calibrul 14 – 18, câteva grupări cu antecedente violente, urmărim ameninţările de dată recentă care n-au fost luate în considerare până acum. Într-un cuvânt, scotocim prin fundul sertarelor. Orbeşte.

Ministrul e un om de acţiune. Urăşte să fie nevoit să stea cu mâinile în sân şi să aştepte.

Se ridică. Trebuie să meargă să raporteze preşedintelui. Perspectiva e de-a dreptul relaxantă. Postul de ministru vine cu o „plictiseală" de-asta pe minut. Preşedintele înseamnă plictiseală la puterea a treia.

Dacă n-ar fi fost aglomeraţia asta în trafic, Camille ar fi ajuns deja la Anne. De obicei e punctual. Dar ca şi cum ştirile nu l-ar fi neliniştit îndeajuns (*„… ministrul de interne a ajuns la faţa locului…"),* a mai şi trecut pe la vreo două arondismente de strada Joseph-Merlin. Catastofă asigurată. Din momentul în care traficul s-a blocat, a înţeles că s-a băgat în gura lupului. Ca distanţă, nu e departe, dar ca timp… în situaţii de felul ăsta mulţi dintre colegi scot girofarul pe capotă şi merg înainte cu toate farurile aprinse. Dacă ar fi cinstit, Camille ar trebui să recunoască că uneori cedează şi el tentaţiei. E drept că rareori. Nu şi de data asta. Caută în schimb pe GPS o rută alternativă, îşi scapă ochelarii, face adevărate acrobaţii ca să-i recupereze şi bineînţeles că tocmai în momentul ăsta sună telefonul.

— Unde eşti? întreabă Anne.

Camille ia mâinile de pe volan, motorul se îneacă, el se repede spre ochelari, îşi pune telefonul între obraz şi umăr şi cu răsuflarea tăiată reuşeşte să murmure:

— Aproape, aproape…

Anne, amuzată:

— Eşti cu maşina sau alergi?

Şi deodată, strada se degajează în faţa lui. E timpul să se reaşeze în scaun şi sub ploaia de claxoane îşi prinde centura de siguranţă, demarează, bagă a-ntâia şi apoi a treia, ţinând încă telefonul cu umărul stâng. Maşina toarce ca o pisică.

— Ajung în cinci minute, zice el.

Apoi prinde telefonul care îi căzuse pe genunchi şi care, bineînţeles, sună din nou.

Traficul s-a fluidizat, a fost deschis un drum alternativ. Camille trece pe lângă un poliţai agitat care dă din baston şi fluieră ca un apucat. Se circulă mult mai bine. Se concentrează ca să nu-şi piardă locul. De fapt, nu-i vine să creadă că e aşa aproape. E la câteva străzi de casa lui Anne.

Telefonul afişează un apel de la Louis, adjunctul său. Asta e unul dintre aceia despre care lumea se întreabă ce caută în poliţie. E bogat ca Cressus. Ar putea să trăiască o viaţă întreagă fără să lucreze. Şi cultivat pe deasupra, o adevărată enciclopedie… Şi totuşi a ales Judiciarul. Pe scurt, e un romantic.

Camille răspunde.

Louis îl informează despre explozia din strada Joseph-Merlin.

— Da, am auzit, zice Camille.

Apoi caută un loc de parcare, trece pe lângă clădirea în care locuieşte Anne şi se pregăteşte să mai dea un tur.

— Ministerul e cu susul în jos, Prefectura a…

— Bine, altceva?

E nervos pentru că a găsit un loc chiar în faţa lui, dar să parchezi cu telefonul în mână… încetineşte şi dă pe avarii.

— Avem aici un bărbat care cere să vorbească cu dumneavoastră.

— Şi pentru asta m-ai sunat? Primeşte-l tu!

— Nu vrea să vorbească decât cu dumneavoastră. Zice că el a pus bomba.

Camille se opreşte. O maşină din spate îi face semn cu farurile.

— Ascultă, Louis, tipii ăştia care…

Dar adjunctul nu-l lasă să termine:

— A început să filmeze zona cu aproximativ un minut înainte de explozie, aşa că… Dacă n-a fost el, e al dracului de bine informat.

De data asta Camille nu mai ezită, deschide geamul, pune girofarul pe capotă, aprinde farurile şi accelerează.

— Eu sunt, îi zice lui Anne. Cred că seara asta e compromisă.

Ora 19: 45

Povestea cu bomba electrizase deja toată Poliţia, aruncând Brigada Criminală în vrie; aşa că apariţia tânărului care pretinde că ar fi autorul atentatului din strada Joseph-Merlin, e vâlvătaia care aprinde fitilul.

La parter, Camille se întâlneşte cu Basin, tipul de la Laborator. Se cunosc, au lucrat la vreo două cazuri împreună şi se înţeleg bine.

— E vorba fără îndoială de un obuz de 140 de milimetri, zice expertul însoţindu-l pe Camille către scări.

— Dar… o chestie de-asta e enormă!

Basin îşi depărtează mâinile, arătând dimensiunea unei ştiuci.

— 50 pe… 14. Nu, nu e enormă. Doar grea, atât. Camille notează informaţia.

— Şi cu diagnosticarea? Cum stăm?

— Schela, enumeră Basin, traversa de lemn, faţada clădirii, adâncimea la care a fost îngropată bomba… mai mulţi factori complementari au limitat unda de şoc şi efectul exploziei. În lipsa acestor obstacole, pierderile de vieţi omeneşti ar fi putut fi considerabile. Imaginează-ţi dacă ar fi amplasat obuzul sub un cinematograf şi ar fi programat deflagraţia pentru ora 21, ar fi fost pe puţin douăzeci de morţi.

Apoi pare cuprins de îndoială şi se corectează:

— Sau chiar treizeci.

Basin se îndepărtează în sens opus şi Camille se îndreptă spre birou, dând peste fata aşezată pe culoar, înspăimântată. Doi paznici doar pentru ea.

— E singurul nostru martor, îl lămureşte Louis. Clémence Kriszewckanszki. Am pregătit o identificare.

Camille intră în birou.

— Hai, Louis, zi tot.

— Se numeşte Garnier.

Ţinând în mână carnetul elegant şi stiloul de firmă, Louis îşi aranjează şuviţa de pe frunte, pe partea dreaptă.

— Şi de ce vrea să vorbească neapărat cu mine? întreabă Camille agasat. Nu putea cu altcineva?

— Zice că v-a văzut la televizor.

— Asta da nivel de…

Louis nu ridică ochii şi continuă:

— Nu apare în baza noastră de date, dar mama lui da. Roşie Garnier. E în arest de opt luni pentru crimă.

— Ce mai familie grozavă.

Camille ia foaia pe care i-o întinde Louis. Sinteză fără cusur în treizeci de rânduri. Nu-şi aminteşte niciodată ce cursuri a urmat: la ENA[3] sau la Normale Supérieure[4]

Oricum nu le-a valorificat niciodată, ci a preferat să intre în poliţie. Treizeci de rânduri care rezumă dosarul Garnier, mama. Despre fiu nu au nimic.

Pe masă, fotografii de la locul atentatului, făcute la câteva minute după explozie. Decor de apocalipsă. Ce îi aminteşte lui Camille de strada Roşiers sau de Copernic… în ce an se produsese atentatul de la RER?[5] N-are memoria datelor.

Se opreşte asupra privirii năucite a unui băieţel lungit pe trotuar, cu faţa plină de sânge şi cu unul dintre obraji lipit de caldarâm, care mai ţine încă în mână o cutie de clarinet deschisă şi goală.

Copiii îl bulversează cel mai mult, pentru că se simte aproape de ei datorită staturii.

Pe de altă parte, e genul de poliţai care se emoţionează uşor. Până la lacrimi.

Pentru un poliţist… mă rog, să trecem mai departe.

Ora 19: 55

După părerea lui Camille, ar trebui să aibă cam la treizeci de ani.

— Douăzeci şi şapte. În iunie, precizează Jean, ca şi cum ar avea vreo importanţă.

Nu ştie pe ce să-şi fixeze privirea. Îşi freacă palmele puse între genunchi una de alta, dar asta nu spune nimic. Când îl văd pe Camille pentru prima dată, cu cei 1, 45 metri ai săi care îi obligă să privească în jos sau când, aşezat fiind, picioarele i se bălăngăne la zece centimetri de sol, majoritatea oamenilor sunt jenaţi. Tânărul îl cunoaşte pe Verhoeven, e dintre cei „de la televizor", dar când te pomeneşti în faţa omului în carne şi oase, e întotdeauna altceva.

---

[3] École Nationale d'Administration, una dintre cele mai elitiste şi prestigioase şcoli din Franţa, nu numai datorită ratei de trecere a concursului de intrare (1 /16), ci şi faptului că este deschisă mai ales celor care au absolvit deja o altă şcoală de înalte Studii. ENA garantează absolvenţilor accesul la cele mai înalte funcţii în stat.

[4] École Normale Supérieure, altă prestigioasă şcoală de înalte Studii pe care au absolvit-o Jean-Paul Sartre, Louis Pasteur, Romain Rolland, Michel Foucault etc.

[5] Reţea de trenuri expres care oferă legături cu metroul din Paris.

Şi, în ciuda fizicului său de agricultor, e un timid.

— Garnier, John, zice Camille.

— Jean!

Tânărul a tresărit. Cu aerul că precizarea e foarte importantă pentru el. Sceptic, Camille strânge din ochi privind la cartea de identitate, ca şi cum ar fi încercat să descifreze ceva într-o limbă străină:

— Îmi pare rău, dar aici scrie „John".

Acesta îl priveşte în faţă.

— Bun, de acord, acceptă Camille, se scrie John, dar se pronunţă Jean. Deci, *Jean,* accentuează el silaba, tu eşti cel care a pus bomba în strada Joseph-Merlin.

Apoi îşi încrucişează braţele.

— Explică-mi.

— În timpul lucrărilor, zice Jean. Am pus bomba înainte să închidă şantierul.

Camille nu reacţionează. În genul ăsta de situaţii, suspecţii vorbesc, zic una, apoi se contrazic, într-unul din două cazuri se dezic de ei înşişi, aşa că cel mai sigur e să-i laşi să se manifeste.

— Obuzul, explică el. L-am pus în timpul nopţii.

Camille se mulţumeşte să ridice sceptic din sprânceană. Jean (sau John) are o voce gravă care coboară mereu după câteva vorbe, ca şi cum ar pune punct, şi cu care formulează fraze rudimentare, verb, subiect, complement.

— Se făceau lucrări la canalizare. Groapa a rămas deschisă câteva zile. Puseseră o barieră de securitate. Ca să nu cadă cineva în ea. M-am dus în timpul nopţii, am pus o prelată deasupra, am coborât şi am lucrat sub prelată. Am spart peretele lateral al şanţului. Am pus obuzul la cincizeci de centimetri sub trotuar, i-am adăugat un detonator, un ceas deşteptător, le-am programat şi am astupat gaura la loc.

Niciun mister cu tipul ăsta. Din contră, e dispus să explice totul, aşteaptă doar să-l întrebi.

Louis e în spatele computerului. Confirmă din priviri: luna trecută s-au făcut într-adevăr lucrări la conductele de apă din strada Joseph-Merlin.

— Şi de ce ai făcut-o? întreabă şeful. Ce urmăreşti?

Dar Jean nu mai răspunde. Va spune tot, dar în felul lui. Lucrurile trebuie să se desfăşoare în ordinea pe care şi-a imaginat-o el. E foarte încăpăţânat în sensul ăsta.

— Obuzele… Am pus șapte. Au mai rămas șase. O explozie pe zi. Așa am stabilit.

— Și totuși… repetă Camille consternat, ce urmărești?

Jean vrea ca autoritățile să-i elibereze, pe mama lui, aflată în arest preventiv, și pe el, care va fi pus sub supraveghere.

— Ceva de genul „protecţia martorilor", ține să precizeze.

E o idioțenie, dar prima reacție a lui Camille e să izbucnească în râs. Jean, pe de altă parte, rămâne imperturbabil.

— O să ne fabricați o nouă identitate, continuă el. O să ne trimiteți în Australia cu ceva bani ca să ne instalăm. M-am gândit la vreo cinci milioane. În momentul în care trecem granița, vă indic unde sunt cele șase obuze rămase.

— Chestiile astea se practică în America, nu aici! îi explică Camille. Ai văzut prea multe seriale la televizor, amice! Suntem în Franța și…

— Da, știu, dă Jean din mână, agasat, știu! Dar dacă se poate acolo, se poate și aici. De altfel, sunt sigur că s-a și făcut deja. Pentru spioni, mafioți, tot felul de țipi de-ăștia, interesați-vă. Oricum, ori așa, ori nimic, așa că…

Băiatul e cam din topor, în mod evident imatur (treaba cu Australia e la fel de fantezistă ca un vis adolescentin), dar departe de a fi prost. Și dacă amenințarea se confirmă, capacitatea lui de a produce victime e impresionantă.

— Bine, zice Camille ridicându-se. O s-o luăm de la capăt, dacă nu te superi.

Nicio problemă.

Jean e de acord. Cu cât lucrurile vor fi mai clare, cu atât mai repede o să termine cu toate astea.

— Referitor la bani, pot să cobor suma la patru milioane. Dar atât.

Pare foarte sigur pe el.

Ora 20: 05

La ieșire, Camille se trezește din nou față în față cu tipa cu nume imposibil de pronunțat. Îi surâde și face un pas înainte.

— Vă simțiți bine?

Ea se mulțumește să confirme din cap.

— O să avem nevoie de dumneavoastră. După aceea puteți pleca acasă.

Dă din cap. E de acord.

Înainte să intre în sala de identificări, Camille îl ia de-o parte pe Louis.

— Pe Garnier scoate-l de aici…

Louis își așază șuvița în semn de protest. Treaba asta nu e…

— Da, da, știu, i-o retează Camille, dar mă doare în cot. Dacă într-adevăr e el, procedura va fi ultima dintre grijile noastre. Hai, fugi, grăbește-te.

Astfel că, în momentul în care tânăra Clémence se uită la cei cinci bărbați aliniați în fața ei, fără curele, șireturi, cravate, tineri, bătrâni, cinci polițiști din tot atâtea departamente, ea dă din cap, îi pare rău, dar zău că…

— Nu e niciunul dintre ei, îi asigură.

Are o voce drăguță, dulce, un surâs stângaci, vrea să fie de ajutor, ar fi încântată să-l recunoască… Chiar e rugată să se mai uite încă o dată, dar nu, cel pe care l-a văzut la terasă nu e acolo.

Camille ridică din umeri cu aerul că, asta e viața, nu poți câștiga de fiecare dată.

După aceea, deschide ușa și, în momentul în care iese pe culoar, Clémence se întoarce spre el, ca și cum ar vrea să fugă în sens opus. Fata arată cu degetul în spate către un tânăr așezat pe o banchetă lângă doi tineri polițiști în civil, toți trei având aerul că își așteaptă rândul la cabinetul medical.

— El e! murmură ea febril, printre dinții strânși. El e!

Înainte de a se întoarce în birou, Camille sună și-l cere pe Basin. În jurul lui toată lumea tace. Prezența celui care pretinde că e autorul atentatului neliniștește pe toată lumea. Se așteaptă confirmarea.

— Deci? întreabă Basin.

— Nu vreau să-ți spun prea multe, zice Camille, dar după părerea mea, am dat de dracu'. Am nevoie ca și tu să înțelegi… Și să-mi confirmi. Tehnic vorbind.

În așteptarea răspunsului, comisarul-șef se îndreaptă spre fereastră, încercând să-și pună ordine în gânduri. „Șase bombe", își spune. „O explozie pe zi".

Degeaba își tot spune că au de-a face cu un fel de „tsunami" ori de „cutremur", simte toată lumea că ar putea fi o catastrofă. Până să se întâmple cu adevărat, ideea rămâne de domeniul abstractului.

Ora 20: 15

Jean Garnier l-a văzut pe Camille întorcându-se în birou, însoțit

de un bărbat înalt, lat în umeri şi cu mâini ciudate, feminine, care s-a instalat pe un scaun din spatele lui, cu braţele încrucişate. Nu pare să-l deranjeze.

O iau de la capăt.

— Deci ai cumpărat şapte obuze.

— Nu, explică Jean, nu le-am cumpărat. Le-am găsit în apropierea drumului dintre Souain şi Perthes, în direcţia Sommepy. Asta e prin Monthois.

Pe deasupra umărului lui Jean, Camille se uită întrebător înspre Basin, care aprobă cu o mişcare uşoară a capului. E undeva în est, îi va explica puţin mai târziu, lângă Chilons, în Marne. În fiecare an, zeci de obuze de calibrul 14 – 18 apar încă la suprafaţă; agricultorii le stivuiesc la marginea drumului în aşteptarea echipelor de genişti.

Camille e siderat.

Tipul a adunat pur şi simplu obuzele de pe marginea drumului…

— Şi cum le-ai transportat?

Jean se întoarce spre Louis, pe biroul căruia au fost aşezate toate lucrurile din sacul pe care îl avea asupra lui la venire. Întinde mâna şi arată un teanc de bonuri, prinse cu o agrafă uriaşă.

— Am închiriat o maşină. Aveţi acolo factura.

Când Basin începe să vorbească, nici nu se întoarce spre el, păstrând tăcerea. Basin vrea să ştie cum s-a descurcat singur. Să găseşti un obuz e una, să-l faci să explodeze e alta.

— Cu un detonator şi un releu electric, vine răspunsul pe un ton evident, nu trebuie să fii cine ştie ce expert.

Arată cu degetul un aparat cu scală numerică cu ceas şi calendar.

— Cu ăsta am programat toate bombele. 3, 99 euro pe internet.

Louis scoate factura din teanc; Garnier a plătit cu cârdul, care e în portmoneu. Nicio îndoială. Acela e. E prima oară când vede un asasin aducând facturi cu care să-şi demonstreze vinovăţia.

Jean mai arată şi o cutie plină cu detonatoare, nişte tuburi de lungimea unei ţigarete.

— Le-am furat de la Tehnic Alpes, explică în continuare. E un depozit de materiale pentru lucrări publice în Haute-Savoie.

Louis verifică pe Net.

— N-au decât un paznic cu jumătate de normă, comentează Jean. A fost destul de uşor.

— Firma există, confirmă Louis din faţa computerului, are sediul

în Cluses.

— Sediul, zice Jean, dar depozitul e în Sallanches.

Celor din cameră începe să li se facă rău.

Dacă spune adevărul despre bomba din strada Merlin, înseamnă că nu minte nici în legătură cu celelalte şase. Cele care stau să explodeze. Asta crede şi Basin, care tot dă din cap în direcţia lui Camille. După el, nu mai e nicio îndoială. Tehnic vorbind, e foarte posibil să fie el.

Expertul se ridică, înconjoară scaunul lui Jean Garnier şi rămâne în picioare în faţa lui.

— Obuzele astea din Primul Război, reuşim să le găsim tocmai pentru că nu au explodat. Unul din patru e nefuncţional…

Jean se încruntă preocupat. Nu înţelege.

— Vreau să zic, reia Basin cu răbdare, că ameninţarea ta nu stă în picioare decât dacă obuzele sunt în stare de funcţionare. Înţelegi?

Îi vorbeşte ca unui idiot sau ca unui surdo-mut. Nu-l poţi condamna pentru asta. Jean Garnier nu are o faţă de geniu.

Aşa că îi explică în continuare, ca la şcoală:

— Nu poţi fi sigur că o să explodeze toate. Ameninţarea…

— Unu, îl întrerupe Jean numărând pe degete: primul a funcţionat destul de bine. Doi: de asta am mai pus încă şase, ca să mă asigur că măcar unele dintre ele vor funcţiona. Şi trei: dacă sunteţi gata să vă asumaţi riscul, din partea mea, n-aveţi decât.

Tăcere.

Basin încearcă să-şi păstreze cumpătul.

— Asta e tot ce-ai folosit?

— Releele, cablurile, răspunde Jean, le-am cumpărat de la Leroy-Merlin.

Nimeni nu reacţionează. Nu are importanţă. El singur a decis să explice totul, aşa că îl lasă să explice.

— A, da!… N-o să găsiţi niciun computer la mine acasă. L-am aruncat. Ştiam că puteţi să recuperaţi fişierele chiar dacă sunt şterse, aşa că…

La fel cu telefonul. Şi-a reziliat contractul cu mult timp în urmă.

Camille nu se poate dezmetici. Trebuie să discute cu Basin şi Louis.

Îl lasă pe Jean cu un tablagiu. Ar putea să-l lase şi singur, niciun pericol, sunt de părere toţi trei.

Ies pe culoar.

— Fir-ar al dracului, zice Camille imediat după ce închid uşa în urma lor. În ziua de azi poţi teroriza un oraş întreg cumpărând ceasuri de pe internet, relee de la Leroy-Merlin şi adunând bombe de pe marginea drumului?!

Basin ridică din umeri.

— Da, chiar atât de simplu e. E un fapt dovedit că în timpul celui de-al Doilea Război Mondial s-au folosit un miliard de obuze cu o energie cinetică incredibilă şi că unul din patru a intrat în pământ fără să explodeze. Continuă să iasă la suprafaţă şi azi, ca nişte peşti morţi. Nu trebuie decât să le cauţi. S-au recuperat cam douăzeci şi cinci de milioane, adică aproape nimic. Dacă ne-am strădui să găsim tot ce zace în pământul francez, ne-ar trebui, în ritmul de până acum, cam şapte sute de ani… Sunt şi multe deşeuri, dar şi multe obuze funcţionale. Dacă ne referim la şapte dintre ele, statistic vorbind, şansele ca unul sau două să funcţioneze sunt destul de mari. Dacă ai noroc, poţi să ridici procentul chiar la trei, patru, de ce nu, cinci. Ca să nu mai vorbim de posibilitatea, nu neapărat absurdă, de a exploda toate.

— Pentru a le declanşa a folosit un dispozitiv radio, dar orice produce un impuls poate servi scopului: o sonerie de uşă, un mobil…

Camille notează informaţia.

— Suntem tentaţi să credem că terorismul e ceva extrem de sofisticat, încheie Basin. În realitate nu e deloc aşa.

Ora 20: 45

După starea de şoc urmează efervescenţa. În timp ce informaţiile parcurg, prin canalele ierarhice, drumul către organele superioare ale statului, Brigada Criminală nu pierde timpul şi începe să se organizeze.

Şeful diviziei, Le Guen, pahiderm shakespearian cu călcătura grea, apăsată, dar tăios în spirit, a dat raportul judecătorului de caz; ambii sunt de acord asupra unui lucru: comisarul şef Camille Verhoeven va prelua conducerea anchetei, „până la noi ordine”.

Camille se uită la ceas, glumind:

— Asta va dura cât… o oră?

Louis e de părere că două, dar nu contează. Oricum va fi puţin. Camille trebuie să facă doar „curăţenie” la faţa locului. După aceea, va fi înlocuit. Dar nu-şi invidiază succesorul. Treaba asta nu miroase deloc a bine.

Între timp, se pricopseşte cu personal suplimentar, vreo cincisprezece agenţi. Louis îşi asumă sarcina de a-i pune la curent cu

detaliile cazului. În momentul în care intră şeful, respectivii ştiu deja de ce au fost chemaţi. Gălăgia se întrerupe brusc. Camille are întotdeauna efectul acesta: înălţimea sa teatrală, chelia strălucitoare şi, mai ales, privirea tăioasă. Tot în mod teatral, obişnuieşte să tacă la început. Chiar dacă lumea face linişte imediat, el mai aşteaptă câteva secunde. E un comportament destul de evident studiat, dar nimeni nu i-l ia în nume de rău. Toată lumea îl cunoaşte, îi ştie povestea, cu soţia lui, cu depresia, absenţa şi apoi reîntoarcerea… Verhoeven e aproape o legendă.

Le vorbeşte apoi despre autoproclamatul asasin, în timp ce Louis le împarte informarea scrisă, redactată ca la carte, impecabil, precis, argumentat, fără greşeală.

— Dacă Garnier spune adevărul, comentează Camille, o a doua bombă ar trebui să explodeze în mai puţin de douăzeci şi patru de ore. Şi cum prima salvă din Joseph-Merlin n-a fost deloc o glumă, ameninţarea trebuie luată în serios.

Ar fi putut profita de ocazie ca să lanseze o frază istorică precum: „Primul miracol: bomba asta n-a făcut niciun mort. Al doilea ţine de voi…” Dar, contrar părerii lui Garnier, realitatea n-are nimic de-a face cu serialele TV.

Ca urmare, se mulţumeşte cu o recomandare:

— Nu ştiu în acest moment cum vor gestiona autorităţile problema. Deci, deocamdată niciun cuvânt către presă ori către oricine altcineva. Vă amintesc că faceţi parte dintr-o echipă foarte restrânsă, aşa că…

Păstrează un moment de tăcere, foarte uşor de decodat pentru toată lumea: vai de cel care va lăsa să-i scape cel mai mic zvon.

Chiar şi aşa, Camille nu-şi face prea mari iluzii. Presa e cu ochii pe ei, faptul că Jean Garnier s-a predat va transpira rapid; păstrarea secretului în legătură cu o chestiune de dimensiunea asta e ceva de domeniul fantasticului.

— Vă veţi concentra pe Jean Garnier, reia el, prieteni, relaţii etc. Şi mai ales pe ce-a făcut ieri, alaltăieri, şi aşa mai departe, cu cine s-a văzut, întâlnit, din întâmplare sau nu, cunoştinţe, vecini. Scopul e să-i reconstituim toate acţiunile şi mişcările din ultimele săptămâni.

Le explică apoi cine din ce echipă face parte, ce are de făcut şi încheie simplu:

— Louis Mariani va coordona totul. Orice amănunt trece pe la el. Baftă tuturor.

Apoi traversează cantina, mergând să se întâlnească din nou cu judecătorul.

Louis se pune pe treabă, echipele se înghesuie în jurul lui. În costumul lui marca Armâni, pare un mic marchiz, dar unul năucitor de eficient. Răspunde calm, precis, dând impresia că ar putea să facă asta toată noaptea, fără măcar să transpire.

Douăzeci de minute mai târziu, toată lumea e plecată şi el, instalat într-o sală împreună cu informaticienii, se grăbeşte să trieze apelurile poliţiştilor din teren, să selecteze informaţii, să înfigă în panou fotografii, date, să redacteze sinteze parţiale pentru şeful diviziei, pentru judecător, pentru Camille.

Ora 21: 10

Camille s-a ţinut de centura de siguranţă tot drumul. Cu toate girofarurile şi sirenele astea, e imposibil să te concentrezi. Pentru şofer, schior de slalom în sufletul lui, ruta de la Paris la Bagnolet nu pare să necesite mai mult de patru-cinci frâne.

Dar şi ordinele lui Camille au fost extrem de clare: cu câteva minute înainte de a ajunge la domiciliul lui Jean, gata, farurile stinse, încetinim, lăsăm maşina lui Verhoeven să treacă în faţă; echipa tehnică apare discret, nu vrem să isterizăm lumea din cartier. Procedăm rapid, dar cu grijă.

Zona muncitorească în care locuiesc Roşie şi Jean Garnier e alcătuită dintr-un ansamblu de clădiri fără personalitate. Sărăcăcioase în anii 1970, declarate „modeste" în deceniul următor, apoi surclasate de alte clădiri ridicate vreme de treizeci de ani şi de alte peisaje considerate superioare, aspiră în prezent la statutul de „rezidenţe". De altfel, asta e noua nomenclatură. Nu mai sunt imobile într-un oraş muncitoresc, ci zone rezidenţiale. Doar nu mai suntem pe vremea lui Pazvante!

Numărul 21 e prima clădire pe dreapta. Peste tot e plin de maşini. Orăşelul n-a fost conceput ca zonă modernă şi ecologică cu parcări şi alte facilităţi. Maşinile de poliţie sunt deci obligate să staţioneze ocupând ambele sensuri de mers. Camille le face semn, degajaţi strada, mergeţi şi aşteptaţi mai încolo. Dar oricât de discret ai vrea să acţionezi, de cum ajungi la uşă, se şi aud deja paşi răsunând pe scara de beton, vecinii ies ca la urs şi rămân pe poziţie, patru, apoi cinci, aplecaţi peste balustradă precum găinile pe stinghie, aşteptând să deschidă cineva şi să le dea subiect de bârfă. Comentarii în şoaptă, toate lumea ştie câte

ceva, mă rog, toată lumea are câte o idee strălucită. Camille roagă pe cineva să ia declaraţii; cere-le părerea în legătură cu suspecţii, vezi dacă sunt mulţumiţi de ei ca vecini…

Apoi intră. În urma lui, doi agenţi şi doi tehnicieni cercetează apartamentul.

Jaluzelele sunt trase, plantele sunt puse în cadă cu apa cam pe jumătate, cele care nu au nevoie de multă umezeală sunt protejate cu sticle de plastic înfipte cu capul în jos în pământ. Totul străluceşte de curăţenie, frigiderul e gol, scos din priză, uşa lăsată deschisă. Paturile sunt făcute, dulapurile ordonate, tot apartamentul aspirat cu grijă. În aer plutește miros de lichid menajer, dar şi de odorizant de cameră. Tot arsenalul de produse de curăţat pus în slujba omului modern.

Mobila e veche, dar bine întreţinută: în salon, o masă de tec cu scaune asortate, cum se făceau în urmă cu treizeci de ani, un bufet lung cu veselă aranjată cu grijă. Într-o vitrină, pe etajere de sticlă, vin aliniate bibelouri: un cal din sticlă, suveniruri de vacanţă, o păpuşă în costum popular despre care Camille se întreabă din ce regiune ar putea proveni. În biblioteca modestă, cărţi cartonate, ieftine, cu titluri aurite *(Les Rougon-Macquart, Marile bătălii ale Franţei, Secretul templierilor…)*, cumpărate pe abonament şi niciodată deschise. În timp ce agenţii răscolesc fiecare sertar, Camille aruncă o privire în camera lui Rosie. Patul, plin de plușuri din cele pe care le poţi câştiga la bâlciuri, pare s-o aştepte să se întoarcă. Pe podea, un covoraş de blană sintetică. O grămadă de cărţi de dragoste, aliniate minuţios pe o etajeră *(Atracţie vinovată, Calea spre fericire, Magia unei nopţi…).* Când dă să iasă din cameră, îi atrage atenţia o valiză pe care unul dintre agenţi tocmai o scoate din dulap. Conţinutul aduce a amintiri. Camille aruncă o privire în fugă.

— Consemnează tot ce e înăuntru.

În camera lui Jean: postere cu fotbalişti pe pereţi, un raft cu jocuri video şi filme de groază. Şi aici, totul la locul său, într-o ordine perfectă. Nimic nelalocul lui.

Apartamentul e proprietatea OPHLM[6] Cu Jean Garnier în arest, va fi golit în două luni şi dat altei familii. Tot ce e înăuntru va sfârşi la ghenă. Oricum, fie că doreau să revină, fie să plece definitiv, locul e

---

[6] Organisme d'habitation a loyer modere — firme publice sau private din Franța care construiesc locuințe pentru persoane defavorizate.

pregătit pentru descinderea poliţiei.

Ipoteza că Jean Garnier a plasat alte şase bombe gata să explodeze capătă dintr-odată altă greutate.

Ora 21: 45

Primele mărturii creionează imaginea unui tânăr destul de timid, dar săritor.

— Făcea muncă de bricolaj prin case, zice un vecin (cincizeci de ani, aer plin de sine, burtos, satisfăcut). Schimba un robinet, o priză, ştiţi şi dumneavoastră, să facă un bănuţ… Cumsecade, nu prea vorbăreţ, zicea da, nu şi cam atât. Un tovarăş jalnic de discuţie. Altfel, un băiat drăguţ, amabil. N-ar fi făcut rău nici măcar unei muşte.

— Că vine vorba de muşte, zice Camille, recunosc. N-ai omorât nici măcar una în Joseph-Merlin.

Tânărul încătuşat la masa de fier e deja obosit. De două ore prizonier voluntar, stă sub tirul întrebărilor poliţiştilor care se schimbă o dată la zece – cincisprezece minute.

În timp ce Camille se întreţinea cu autorităţile, colegii lui l-au cam bruscat. Se ţine de stomac, pe obrazul stâng are o vânătaie destul de mare, o tăietură adâncă îi brăzdează fruntea şi respiră cu dificultate. „A căzut pe hol", i s-a spus lui Camille.

Când vine vorba despre acte teroriste, statul dispune de un arsenal juridic impresionant. Ca urmare, arestul preventiv poate dura la nesfârşit. Aşa că investigatorii profită din plin. Până să poată beneficia de serviciile unui avocat mai durează. Oricum, Jean a declarat că nici nu vrea.

— Pot să ştiu de ce? a întrebat Camille.

— N-am nevoie. Voi îmi daţi ce-am cerut, eu vă dau ce-am promis şi gata. În caz contrar o să se lase cu sute de morţi şi oricum o să mă închideţi pe viaţă. Nu văd ce-ar putea schimba vreun avocat…

Îşi pipăie obrazul.

— Colegii dumneavoastră şi-au ieşit puţin din fire, dar aveţi nevoie de mine ca să găsiţi bombele, aşa că…

Camille e perplex.

— Jean e bine. Chiar foarte bine, date fiind împrejurările.

De-a lungul timpului, Camille a văzut destui suspecţi brutalizaţi. Cunoaşte toată gama de reacţii, dar a lui Jean îl alarmează. Acesta a fost „atins" destul de serios, dar se comportă ca şi cum n-ar fi nimic anormal în asta, ca şi cum s-ar fi aşteptat la un astfel de tratament din partea

poliţiei.

Până unde a mers oare cu predicţiile?

Cu aerul ăsta posac şi cam tâmp, nu prea pare în stare să conceapă un plan atât de elaborat.

Ce nu se leagă?

— Jean Garnier, citeşte comisarul-şef cu voce tare, fotbalist amator, diplomă de electromecanic. Reputaţie de bun meseriaş. Câteva slujbe mărunte… Un pic de şomaj.

Jean are o faţă din ce în ce mai „expresivă". Vânătaia din obraz începe să bată în violet.

Camille îşi coboară din nou privirea în dosar, apoi înalţă capul, cu o falsă admiraţie.

— Şi încă locuieşti cu mama. La douăzeci şi şapte de ani!

Jean rămâne impasibil.

— Tată necunoscut… Hai, Jean, vorbeşte-mi puţin despre asta.

— Tată necunoscut înseamnă că nu îl cunosc. Ce as putea să vă spun?

— Nu vorbesc acum de statutul civil. Mă interesează mai degrabă ce ţi-a povestit Roşie.

— Că el n-a avut chef să mă recunoască. Era dreptul lui.

Garnier a ridicat vocea fără să-şi dea seama. Trebuie că şi-a repetat aceste cuvinte în minte de sute de ori în cei douăzeci şi şapte de ani de viaţă, genul de slogan care evită adevărul, care îţi permite să nu te gândeşti prea mult la subiect şi te ajută să mergi mai departe.

— Da, era dreptul lui, îl consolează Camille. Ai dreptate.

Dacă nu l-ai cunoaşte pe Verhoeven, ai jura că e sincer. Linişte.

— N-a putut să se însoare cu mama, reia Jean pe un ton mai calm. Voia, dar n-a reuşit. Aşa că a plecat în străinătate. Asta e.

— Dna Garnier şi fiul ei? Se certau cam mult…

Vecina de deasupra. Trăieşte singură, înconjurată de pisici. Genul suspicios. Spre deosebire de cei care de-abia aşteaptă să-şi vadă fotografia în ziare, ea n-a deschis uşa decât după ce a telefonat la comisariat, pentru confirmare. Acum discută cu anchetatoarea pe palier.

— Ştiţi ce aveau de împărţit?

— Totul şi nimic! în fiecare zi! Mă rog, aproape… Am coborât de zeci de ori ca să le bat la uşă. Nu răspundeau niciodată. A doua zi, ea pleca la serviciu ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu el e şi mai

simplu. Nu dă niciodată bună ziua. Şi dă-i înainte: sparge farfurii, trânteşte uşi, înjură de toţi sfinţii până nu mai poţi!

Dă din cap ca şi cum s-ar mira ea însăşi de ce spune. Apoi se închide în sine.

— Cel puţin, de când ea e la închisoare, e liniște.

— Tu cu mama ta, reia Camille, nu puteaţi să vă suportaţi şi iată-te totuşi punând şapte bombe ca s-o ajuţi să scape. Cam ciudat. Dar şi mai ciudat e, că de când eşti aici, n-ai cerut deloc s-o vezi… Nu mai înţeleg nimic, Jean. Crede-mă.

— Nici nu trebuie, zice el fără să ridice ochii. Voi ne lăsaţi să plecăm, eu vă spun unde am pus bombele. Atâta tot.

Camille îl surprinde privind la ceasul de perete.

— Următoarea bombă, mâine la ce oră, Jean dragule? Tânărul surâde.

— Nu mă luaţi cu de-astea. Nu sunt prost. O să vă răzgândiţi. Veţi vedea.

Nimeni nu-i oferă nimic de mâncare, dar nici el nu cere. I s-au pus totuşi în faţă o sticlă de apă şi un pahar. Nu s-a atins de ele. Priveşte în pământ, are deja faţa pământie a suspecţilor care mai au puţin şi cedează, dar deocamdată rezistă.

Camille se cufundă în lectura dosarului mamei lui, Roşie Garnier.

În urmă cu doi ani, Jean se îndrăgosteşte de o fată, Carole Wendlinger, de douăzeci şi trei de ani. E din Alsacia şi visează să se întoarcă acolo. El visează la ea, aşa că se hotărăsc să plece împreună.

— Să ştii că te înţeleg, aruncă Camille.

În fotografie, o fată pe nume Carole, drăguţă, neverosimil de blondă, surâzătoare, cu ochi albaştri.

Marie-Christine Hamrouche, patruzeci de ani, colegă cu Rosie şi cea mai bună prietenă a ei. A depus deja mărturie la arestare, va trebui desigur s-o facă şi la proces, dar îi place atât de tare să spună povestea asta, încât nu se mai satură.

— Roşie se plângea o grămadă de fiul ei, credeţi-mă… Nu trecea o zi să nu vină cu o nouă poveste despre o altă ceartă cu el. Nu se termina niciodată. Nu voia să meargă la cumpărături, dar dacă ea nu-i făcea pe plac, lua foc! Se luau la harţă din orice, programul de la televizor, rufăria murdară, curăţenie, plecări, bani, udatul plantelor, reparaţiile din apartament, scrumiere pline… în fiecare zi, un nou motiv! îi spuneam mereu că dacă nu vrea să-şi ia un bărbat, măcar să-l pună şi pe fiu-său

la plata cheltuielilor!

Agentul care îi ia declaraţia aprobă calm, gândindu-se la propria nevastă.

— Numai că pentru a merge la serviciu, micul Jean ar fi trebuit să se scoale de dimineaţă! Aşa că atunci când a întâlnit-o pe fată, m-am gândit: poate că iese ceva cu ăştia doi. Vă jur că, în momentul în care l-a auzit că intenţionează să plece cu ea, Roşie a fost în extaz! Ca şi cum ea ar fi fost cerută în căsătorie. Ce uşurare… Pentru ea, dar şi pentru noi, pentru colegi, vreau să zic. La cât de încrâncenaţi erau amândoi, mai devreme ori mai târziu, lucrurile ar fi luat-o razna…

Se opreşte. La acest moment al poveştii, de fiecare dată îi lipsesc cuvintele. Se uită la agent cu ochii mari.

— Ca urmare, când am aflat, puteţi să vă imaginaţi c-am rămas cu gura căscată!

— Pe scurt, Jean, zice Camille, opreşte-mă dacă greşesc. Tu şi mama ta vă aveţi ca pisica cu şoarecele, dar în ciuda tuturor aparenţelor ideea de a te pierde, de a rămâne singură, o dă peste cap rău de tot. Nimeni nu ştie cum s-a întâmplat în realitate, dar tind să cred că s-a împotrivit, a plâns, te-a bătut la cap; a ameninţat chiar, dar văzând că nu rezolvă nimic şi că rămâi pe poziţii, s-a prefăcut că cedează. A strâns din dinţi şi într-o seară, pe când prietena ta ieşea din tura de noapte de la supermarket, a lovit-o cu maşina. Rezultatul: moartă pe loc. Biata Carole, ea care visa la Alsacia copilăriei, zace acum în cimitirul Pantin. Mama ta ascunde maşina şi gata. Apoi după o lună, jocul hazardului: ziua în amiaza mare, incendiu în subsol, pompierii deschid câteva garaje în absenţa proprietarilor şi apare şi maşina. Sfârşit. Ce zici, Jean, am nimerit-o?

Greu de spus dacă Jean ascultă sau nu. Are mai mult aerul unui individ care aşteaptă trenul.

— La arestare, intri puţin în panică… Drace… Arma crimei găsită în garajul familiei. Ai putea fi acuzat de complicitate, dar judecătorul nu are nicio probă; nu mai foloseşti maşina de multă vreme, nu se găsesc în ea nici măcar amprentele tale, şi, pentru că te pregăteai să pleci împreună cu Carole, ipoteza că ai fost complice cade…

Jean rămâne stană de piatră.

— Numai că în prezent, datele problemei se schimbă. Asta pentru că încerci s-o eliberezi pe asasină. Deci nu-i porţi ranchiună, asta-i frumos din partea ta. Privită retrospectiv însă, moartea lui Carole apare

în cu totul altă lumină. Începe să te aducă din nou în discuţie, pentru că ipoteza complicităţii îi face din nou cu ochiul judecătorului.

Jean fixează peretele şi oftează, iritat că trebuie să repete iar şi iar aceeaşi poveste:

— Când or să explodeze încă şase bombe în ditamai oraşul, nu cred că-i va mai face deloc cu ochiul.

— Jean, trezeşte-te, mama ta ţi-a omorât iubita! De ce continui să-i iei apărarea?

— Pentru că e nedrept! urlă el. A făcut-o într-un moment de rătăcire!

Apoi se opreşte, ca şi cum i-ar părea rău că s-a lăsat dus de val, permiţând să-i scape ceva ce n-ar fi dorit să spună.

— Vreau să zic că… nu e vina ei.

Starea de tensiune a trecut, dar, pentru o fracţiune de secundă, Camille a întrezărit un amănunt fundamental, care explică poate comportamentul lui Jean: furia. O furie care, aşa cum s-a întâmplat în cazul mamei lui în momentul în care a omorât-o pe Carole, s-ar putea transforma în turbare. Doar că la el s-a interiorizat cumva şi a avut drept rezultat un plan teribil, de natură teroristă. Garnier a pierdut contactul cu realitatea.

— Iată un motiv în plus, îi cântă Camille în strună cu blândeţe. Dacă nu e vina ei…

Suspectul ridică din sprâncene. Anchetatorul îi explică:

— Dacă tu crezi că mama ta are circumstanţe atenuante, de ce nu aştepţi până la proces? Depui mărturie în favoarea ei, psihiatrii arată că a avut un moment de rătăcire, că n-a avut discernământ şi…

— Şi o bagă la nebuni. Nu, merçi.

Camille îşi trage scaunul mai aproape.

— Ascultă-mă, Jean. Prima bombă n-a făcut prea multe ravagii, dar nu te-ncrede că data viitoare o să ai acelaşi noroc. (îi stă pe limbă să adauge: „Nici noi", dar se abţine.) Pentru moment, autorităţile se mulţumesc să facă planuri. Pentru că ai cerut să vorbeşti cu mine, sunt în expectativă, dar dacă eu nu obţin niciun rezultat palpabil, şi asta suficient de repede, or să treacă la fapte… Şi pot să te asigur că tipii pe mâna cărora vei ajunge nu au deloc simţul umorului.

Se apropie şi mai mult, iar Jean se apleacă înspre el, ca şi cum ar vrea să afle un secret.

— Crede-mă, Jean, tipii ăia pot fi foarte-foarte răi…

Apoi se îndepărtează. Garnier a pălit. Buza de jos îi tremură uşor.

— N-ar trebui să te încăpăţânezi, Jean. N-o să-ţi dea nimeni în veci ce-ai cerut.

Celălalt înghite cu greutate.

— M-ar mira, zice apoi. Stai să vezi…

Ora 22: 05

Judecătorul s-a mişcat repede. Roşie Garnier, patruzeci şi şase de ani, muncitoare, închisă la Fleury-Mérogis, a fost adusă în doi timpi şi trei mişcări.

Au lăsat-o într-un birou gol, pe un scaun. Nimic în afară de acel scaun. Dacă ar vrea cineva să se aşeze în faţa ei, ar trebui să-şi aducă un scaun. Asta şi face Camille. Târăşte mai degrabă scaunul greu, de fier. Scârţâitul picioarelor pe podeaua de beton o face pe Rosie să se încrunte. În momentul următor, el sare pe scaun ca piticul din Twin Peaks[7].

Deschide dosarul pe genunchi. Se uită la fotografia ei din anul precedent, chiar înainte de încarcerare. Azi are vreo douăzeci de kilograme mai puţin, dar vreo zece ani în plus, o faţă subţiată, epuizată, cearcăne negre. Pare nedormită, prost hrănită. Închisoarea pentru femei e roz doar în visele bărbaţilor. Părul, tăiat parcă cu ciobul, e o combinaţie de alb şi gri, semănând cu o perucă plină de praf.

Roşie.

Dosarul de instrucţie oferă informaţii despre toată povestea. Tatăl ei i-a dat acest nume în 1964, anul când Gilbert Becaud, idolul său, cânta *Roşie şi John.* Roşie, înduioşată, a continuat tradiţia numindu-şi fiul John.

— Nu i-a plăcut niciodată… i-a spus ea judecătorului. Totuşi era un cântec tare frumos…

Camille nu se poartă cu mănuşi.

— Fiul dumneavoastră pretinde că a pus şapte bombe. Prima a distrus jumătate de stradă din arondismentul 18. Au mai rămas şase. Ne ameninţă cu un carnagiu.

Nu e convins că ea înţelege ce i se spune. Aşa că alege metoda cea mai rapidă, care închide toate porţile.

— Ne va spune unde a plasat celelalte bombe, dacă suntem de

---

[7] Celebru serial din anii 1990, regizat de David Lynch.

acord să vă eliberăm pe amândoi. Ceea ce e imposibil. Impo-sibil.

Roşie pare să înghită cu greutate toate astea: bombe, fiul ei, libertate, imposibil. Camille forţează nota.

— Jean n-o să obţină nimic, în afară de faptul că va fi închis pe viaţă.

Se dă înapoi ca şi cum ar fi terminat tot ce avea de spus. Restul nu mai e treaba lui.

Roşie dă din cap. Şopteşte ca pentru sine.

— Nu e un băiat rău, Jean…

Nu reuşeşte să-şi imagineze cum ar putea băiatul ei să facă aşa ceva. Camille rămâne nemişcat. Durează aproape un minut până când ea conştientizează, păleşte şi întredeschide gura, scoţând un „Oh" plin de durere, aproape mut. Moment propice pentru Camille ca să reînceapă să vorbească.

— Dacă ne ajutaţi, tribunalul va ţine cont de asta, în cazul amândurora. Eu mă gândesc mai ales la el. Să accidentezi o tânără pe un scuter e una, să pui bombe în Paris e cu totul altceva. Dumneavoastră aţi putea ieşi în câţiva ani, dar dacă una dintre acele bombe mai explodează, Jean nu mai are nicio şansă de a scăpa, niciodată. Niciuna. Are douăzeci şi şapte de ani şi-l mai aşteaptă cincizeci de închisoare.

Camille i-a citit profilul psihologic. Nu e ceva cu care se poate lăuda. Nivel de educaţie foarte scăzut, inteligenţă limitată, capacitate de gândire la fel, impulsivă, afectivitate dezechilibrată, canalizată exclusiv asupra fiului… O observă cu atenţie şi-şi dă seama că a avut dreptate de la început. E o femeie simplă din toate punctele de vedere.

Treaba asta e întotdeauna greu de suportat. Să fii genul care inspiră milă, să-ţi fie ruşine de tine însăţi.

Camille mai are totuşi o nedumerire.

— În legătură cu bombele. Ştiaţi de ele?

— Jean nu-mi spune niciodată nimic!

O spune ca pe ceva absolut normal. Ai zice că vorbeşte despre o problemă domestică.

— Doamnă Garnier, vă daţi seama în ce aţi intrat?

— Pot să vorbesc cu el?

E tot ce are de zis. Judecătorul e de părere că mama şi fiul trebuie confruntaţi fără întârziere. Camille nu e aşa de convins.

— Pot să-l văd pe Jean? insistă ea. Să vorbesc cu el…

Tehnic vorbind, judecătorul are dreptate, asta trebuie făcut.

Confruntarea e necesară. Mama e pârghia ideală, singura persoană din lume capabilă să-l convingă.

Totuşi, Camille nu se poate hotărî. Vocea lui Rosie are ceva fals. Ceva nu e în regulă şi atâta timp cât nu ştie ce…

— Mai vedem, îi răspunde deci. Mai vedem…

Judecătorului îi explică faptul că o confruntare ar putea fi contraproductivă în acest moment.

— Femeia e extrem de afectată de statul în închisoare. El se teme probabil de asta, pentru că a vizitat-o doar o dată, la început şi apoi nimic… îi scrie în fiecare săptămână, dar atât. Când o s-o vadă în starea asta, există toate şansele să vrea şi mai mult s-o scoată de aici…

Judecătorul îi dă dreptate. Trebuie să aştepte.

Ora 22: 15

— Încă şase bombe? Câte o explozie pe zi, asta vrei să spui?

E, cu siguranţă, o informaţie greu de digerat.

— Şi o vrea şi pe mama lui?

— Da, domnule prim-ministru.

— Are impresia că o să-l expediem în Australia şi apoi o să aşteptăm cuminţi o carte poştală cu adresele bombelor? E nebun sau ce?

Apoi dintr-odată: embargo. Nimeni nu poate spune dacă e decizia corectă, dar în orice caz nu au altă soluţie.

— Găsiţi o explicaţie oficială pentru explozie, hotărăşte prim-ministrul, ceva plauzibil. Scrieţi-mi un comunicat, descurcaţi-vă. Să câştigăm timp. Iar dumneavoastră, i se adresează tipului de la Antitero, a… faceţi ce aveţi de făcut.

Dă să iasă, dar se întoarce.

— Opriţi toată nebunia asta.

În traducerea liberă a şefului de cabinet:

— Strângeţi-l cu uşa pe Jean Garnier. Tare de tot.

Tipul de la Antitero se ridică şi iese fără să spună niciun cuvânt.

Tăcere. „E lată rău!” se simte plutind în aer.

Şi totuşi, nimeni nu ştie să spună de ce, poate din cauza faptului că a venit pe nepregătite, a violenţei situaţiei, a felului ori a rapidităţii cu care se petrec lucrurile, dar toată lumea îşi imaginează la unison consecinţele dezastruoase care, în politică, au cea mai mare şansă de a se produce.

Există o grămadă de planuri pentru situaţii de urgenţă sau chiar de catastrofă care prevăd modul de operare în cazul unor evenimente

de amploare. În timp ce se aşteaptă reacţia lui Garnier, lucrurile trebuie puse în mişcare. Poate va trebui activat chiar planul ORSEC8; trebuie demarate inventarul şi analiza eventualelor riscuri ale posibilelor explozii şi pregătirea unui dispozitiv operaţional de mobilizare…

Ora 22: 40

Mărturiile continuă să-i vină pe bandă rulantă, dar Louis nu reuşeşte deloc să reconstituie mişcările lui Jean Garnier din ultimele săptămâni.

— Nu se vede cu nimeni, îi explică lui Camille. Singurii lui tovarăşi sunt cei de la fotbal şi niciunul nu l-a mai văzut de săptămâni întregi. Din declaraţiile vecinilor, după arestarea mamei lui pleca şi se întorcea, făcea cumpărături prin cartier, dar nimeni n-a observat nimic deosebit. Am trimis o echipă să verifice la magazine, la garaj… Jean e genul de client pe care nu-l remarcă nimeni, de care nu-şi aminteşte nimeni. După ce Clémence l-a recunoscut în mod oficial, toată lumea crede că portretul robot trebuie difuzat în presă, ca să facem apel la posibilii martori. Totuşi, ce te faci cu embargoul? Ordin de la minister. Autorităţile ţin foarte mult la formalităţi. Portretul cuiva care ameninţă cu bombe apărut în ziarele de dimineaţă înseamnă panică asigurată.

— Panică de o parte, masacru de alta, zice Camille. N-aş vrea să fiu în pielea factorilor de decizie…

— O să-l fiarbă în suc propriu cât de curând. Nu există prea multe persoane capabile să reziste în faţa genului ăsta de „specialişti”.

— Genul ăsta de abordare n-o să ne fie de prea mare folos, îi atrage atenţia Camille de lângă maşina de cafea. Tipul ăsta gândeşte la modul simplist, dintr-o bucată. Poziţia lui e inexpugnabilă pentru că e rudimentară, total refractară la nuanţe. Pentru el ori e albă, ori neagră. Băieţii răi n-or să aibă câştig de cauză, pun pariu.

Că tot veni vorba de băieţii răi, Camille se uita la ceas din ce în ce mai des, nerăbdător să scape de toată nebunia.

Patru ţipi intră în sfârşit pe uşă, fără să bată.

Brigada Antitero e gata să preia ştafeta.

Toţi patru arată ca nişte buldozere în acţiune. Felul în care se mişcă, hotărârea, privirile, precizia gesturilor, totul intimidează. Jean îi priveşte impresionat. A prevăzut o grămadă de chestii şi pare că totul

---

[8] Plan de acțiune a autorităților franceze în caz de dezastru.

decurge conform aşteptărilor. Totuşi, datele problemei nu mai sunt aceleaşi. Într-o fracţiune de secundă e ridicat în picioare, cu mâinile încătuşate la spate, cu o cagulă pe cap, făcut pachet. În mijlocul celor patru namile, pare să fi pierdut dintr-odată cel puţin zece centimetri în înălţime.

Mesajul e clar. Au schimbat foaia.

Camille nu zâmbeşte, dar se simte uşurat. La mai puţin de treizeci de secunde de la intrarea lor în birou, specialiştii au dispărut cu Jean Garnier cu tot.

Îl salută pe colegul lui, comandantul Pelletier, un tip masiv, cu un cap pătrăţos şi mustaţă înspicată, după moda secolului trecut.

— Distracţie plăcută…

Pelletier rămâne serios. E în elementul lui. E ultimul care iese. N-a scos niciun cuvânt.

Ora 23: 15

Camille pleacă spre Anne, dar se opreşte din drum cuprins de nelinişte şi scoate mobilul.

— *Durează mai mult decât am crezut,* scrie el un mesaj, *îmi pare rău… Poate la noapte… Pot?…*

N-a stat prea mult să se gândească. Nu că nu i-ar fi plăcut să meargă la ea, dimpotrivă, să se întindă lângă ea în pat, să-i simtă aroma, s-o atingă… dar nu, rămâne neclintit, preocupat. Nu reuşeşte să-şi dea seama ce nu-i în regulă. Se gândeşte o clipă la cei de la Antitero, experţii; nu poţi şti de ce sunt în stare într-o situaţie de felul ăsta. Probabil că vor avea câştig de cauză.

Totuşi…

Răspunsul lui Anne: *Vino, oricât de târziu…*

Ezită câteva clipe; nu, o s-o mintă în continuare. O să se ducă acasă.

Doudouche face pe nebuna. Nicio surpriză. Încearcă s-o împace, fără succes. Mereu se întâmplă la fel, când ajunge târziu, ea nu-l bagă în seamă în semn de protest.

E de-a dreptul epuizat. Se lungeşte pe canapea, dar nu reuşeşte să adoarmă; nu-i place că a minţit-o pe Anne. Mai ales că n-a avut niciun motiv. Ori poate c-a avut. Poate că nu ar fi fost atent la ea; nu te mai ocupi cu ancheta, îşi repetă, dar degeaba, stă pe canapea cu Doudouche în poală, desenând (aşa face tot timpul, peste tot sunt aruncate schiţe, tuşe de-abia începute; îl ajută să gândească, întotdeauna a făcut la fel,

reproduce din memorie tot ce vede, ceea ce-l ajută să înţeleagă mai târziu miezul lucrurilor).

În munca lui, există fapte şi rezultate ale acestora. Nu că ar fi genul prea încrezător în sine, e mai degrabă plin de îndoieli, dar îşi ascultă instinctele, dă importanţă primelor impresii. Nu poate altfel.

Acum, de exemplu, creionează chipul lui Rosie, apoi pe al lui Jean, pentru a-şi le întipări în memorie. Ea, cu un aer de prostie amestecată cu încăpăţânare, el, ceva mai complex. Aceeaşi încăpăţânare, dar dublată de calcul rece. Aceeaşi hotărâre. La ea e mai mult obstinaţie, la el, voinţă. Niciunul nu inspiră încredere. Mortali ca veninul.

Uitându-se la cele două portrete, Camille se întrebă ce fel de relaţie e, de fapt, între ei.

Roşie o omoară pe iubita fiului ei şi acesta declanşează teroarea pentru a o elibera… Puse cap la cap, cele două piese nu se potrivesc. Sunt disproporţionate. „Nu te mai ocupi de anchetă". Mai bine.

Pentru Jean Garnier însă, lucrurile nu merg la fel de bine. Trebuie că în ultimul sfert de oră a trecut prin momente dificile. Camille se opreşte din desenat. Lucrurile pe care le ştie despre tehnicile de interogare îi produc frisoane. Nimeni nu o spune cu voce tare, dar poţi ghici că un tip care ameninţă cu detonarea unei serii de bombe în plin Paris va avea mult de suferit. Îţi vin în minte: simulacru de înec, proba peretelui, baie cu furtunul, izolator, muzică hard rock la nesfârşit la volum ridicat… Oare o fi adevărat?

Gândeşte-te la altceva, schimbă perspectiva. E una din metodele lui preferate. O anchetă înseamnă a privi realitatea dintr-un anumit unghi, aşa că el încearcă să vadă lucrurile altfel. Reproduce din memorie o fotografie din dosarul lui Rosie; cea a fetei ucise, Carole. Se concentrează asupra părului care, rară cruzime, îi cade pe umeri în valuri aproape perfecte, în ciuda dârei de sânge ce străluceşte pe sub şuviţele care par să aibă o viaţă a lor. Un păr de un blond copilăresc, care în cazul fetelor moarte e mai rău ca orice. Şi acolo, dedesubt, vizibil pe hârtie, gâtul zdrobit.

Oboseala îl doboară în sfârşit, aşa îmbrăcat, cu Doudouche ghemuită pe pieptul lui.

Pe la 4 dimineaţa când sună telefonul, înţelege de ce nu s-a dus la Anne, de ce nu s-a dus la culcare.

Intuiţia nu l-a înşelat nici de data asta.

Doudouche refuză să se mişte, aşa că o împinge uşor la o parte, în

ciuda protestelor ei. Simte oboseala până în măduva oaselor, dar se străduieşte să se ridice şi să răspundă cu o mână. Cu cealaltă începe deja să se dezbrace, să-şi desfacă nasturii de la cămaşă. Va trebui să facă un duş rapid.

La telefon, judecătorul. Ştia că va fi el. Trebuie să plece. Jean Garnier nu mai vrea să aibă de-a face cu cei de la Antitero. Nicio surpriză. îl vrea pe Verhoeven, pe nimeni altcineva. Întrebarea pe care şi-o pune comisarul-şef: de ce i-au acceptat cererea?

— Pentru că nu mai avem timp, îi explică judecătorul. Garnier zice că următoarea bombă e programată pentru ora 15. Deci mai puţin de douăsprezece ore la dispoziţie.

După ce închide îl trezeşte pe Louis, Louis cel bun la toate, care trebuie să se îmbrace şi să vină în fugă.

— Bine, zice acesta, dar o bombă peste douăsprezece ore nu e nimic nou! Garnier ne-a prevenit de la bun început: una pe zi, nu?

— Ba da. Nu ştiu cum au făcut dragii noştri colegi de la Antitero, şi nici nu vreau să aflu, dar Garnier a început să vorbească. Apoi s-a încăpăţânat ca un catâr şi nu mai vrea să spună nimic nimănui. Mă cere pe mine şi zice că nu e negociabil.

— Le-a spus unde se află următoarea bombă?

— Da, de-aia ne-au chemat. Zice că a pus-o într-o şcoală.

A doua zi *ora 4: 55*

Aşezat, cu braţele încrucişate şi bărbia sfidător ridicată… Lui Pelletier, comandantul de la Antitero, i se pare că îndepărtarea lui de la conducerea anchetei e un afront personal. La intrarea lui Camille, se ridică şi parcă se înalţă pe vârfuri ca să-l privească şi mai de sus. Camille îi cunoaşte stratagemele de mai bine de cincisprezece ani, dar tot îl enervează. Dar ca să-l impresioneze i-ar trebui mai mult decât atât şi oricum e prea obosit să riposteze. Ca să nu mai vorbim de faptul că şicanele astea între departamentele de poliţie au ajuns deja un clişeu. Ridică deci ochii şi îl fixează pe Pelletier. Brigada Antitero nu e un simplu serviciu, e o misiune; spre deosebire de voi, gaborii, noi suntem experţi. Dacă noi nu reuşim, nimeni nu poate. Iată ce „urlă" privirile lui Pelletier.

Camille îl compătimeşte. Sincer. De câte ori n-a fost el însuşi îndepărtat din anchete sau ameninţat că va fi…

Mă rog, nu e timp de aşa ceva, cu celălalt de faţă. E vorba de un bărbat important. O să-i zicem Celălalt, cu majusculă. Dacă Pelletier dă

pe dinafară de nervi, Celălalt degajă siguranţă de sine şi ştaif de cabinet ministerial; la 5 dimineaţa arată ca scos din cutie, de o tinereţe descurajantă, ajuns într-o poziţie de putere la treizeci de ani, cu tot ce presupune asta, familie, talent, voinţă, muncă, ambiţie şi noroc, genul de cocktail şocant, care nu-ţi dă timp de reflecţie. Freza, costumul, pantofii, ţinuta, ceasul de mână, totul e o poză, din cap până-n picioare. Camille închide ochii şi-i strânge mâna uscată. Cel puţin Pelletier, cu toată furia şi frustrarea lui, arată uman…

N-ajunge cu gândurile prea departe, că Louis îşi face şi el apariţia în birou.

Schimbare de decor dramatică, ai putea spune că totul se răstoarnă la 180 de grade. Bomba lui Garnier a avut probabil acelaşi efect. Pelletier nici n-a clipit, dar Celălalt păleşte brusc şi începe să se micşoreze, să intre în pământ; încă puţin şi ar ajunge de înălţimea lui Camille. Bâiguie ceva în timp ce se apropie de Louis şi dă mâna cu el. Louis i-l prezintă şefului său:

— Am fost împreună la ENA, explică el.

Camille va afla mai târziu că Louis terminase şef de promoţie, în timp ce Celălalt se târâse undeva la coada plutonului; chiar dacă a reuşit ulterior în viaţă, un complex de felul acesta e greu de înlăturat. Louis dă uşor din cap spre el. Te ascultăm, e rândul tău.

Bun, deci Brigada Antitero a făcut tot ce-a putut, bla-bla-bla (totuşi nicio privire spre Pelletier, mort la datorie), dar trebuie să fim realişti, chiar ministrul însuşi, bla-bla-bla, strategia, moment delicat pentru cei din Guvern, bla-bla-bla… Camille e deja sătul până-n gât, nici nu mai aşteaptă să-şi încheie tirada.

— Bine, bine, murmură.

Apoi, fără niciun avertisment se întoarce pe călcâie, părăseşte biroul, o ia pe un culoar, deschide o uşă… După primul moment de surpriză, toată lumea se precipită pe urmele lui, dar se lovesc de el şi rămân în prag pentru că Jean Garnier nu e deloc plăcut la vedere.

Fără îndoială că tocmai a ieşit din mâna specialiştilor în interogatorii.

Camille caută un cuvânt care să-l descrie: greu încercat? Murat? Extenuat? Abrutizat? Toate la un loc şi, în plus, ajuns la capătul puterilor; vânătăile bat în violet şi, chiar dacă nu i se vede decât faţa tumefiată, poţi bănui ce are pe sub haine…

Camille se uită la el şi încă o dată simte că nu e ceva în regulă.

Dar ce?

Nu reuşeşte nicicum să pună degetul pe „rană”.

O fi surâsul relaxat, care vrea parcă să spună: am câştigat, îl voiam pe Verhoeven şi iată că e aici, experţii s-au făcut de râs… Şi totuşi, ceva din surâsul acela… în ciuda stării în care se află…

Camille trânteşte uşa în urma lui, înaintează şi se propteşte cu mâinile de masă:

— Gata cu învârtitul în jurul cozii, dragul meu Jean. Ai zis că ai ceva să-mi spui, chiar ai insistat că trebuie să mă vezi: sunt aici, te ascult. Ai şapte secunde. Câte una pentru fiecare bombă. Dup-aia plec, te las din nou pe mâna „experţilor” şi mă duc să mă culc. Unu, doi, trei…

Numără repede.

— Patru, cinci…

Se ridică.

— Şase…

Se dă un pas înapoi, gata să iasă.

— Bomba, cea de la şcoală… reacţionează Jean.

Vocea lui nu trădează nimic din epuizarea care i se citeşte pe faţă.

— Am fixat-o la nouă. În dimineaţa asta.

Creierul lui Camille anticipează cantitatea enormă de lucruri pe care ar trebui să le facă în mai puţin de patru ore.

— Bun, asta ne-ai mai spus-o, nu-i nicio scofală. Vreau ceva nou, original, dacă nu, te dau din nou pe mână comandoului morţii, şi…

— De fapt am pus-o într-o grădiniţă, îl întrerupe Jean.

Camille se agaţă de masă, ameţit.

— Unde, nebunul dracului?! în ce loc?

Jean întinde palmele. Asta e tot.

Înnebunit, comisarul-şef se gândeşte la vârsta copiilor de grădiniţă, doi ani, trei, patru? El n-are copii. Doamne, o grădiniţă… Ce nebunie. În Paris sunt mai mult de trei sute! Când încercă să se gândească la victime, îl ia cu ameţeală. Cum ar putea cineva să facă aşa ceva? Jean fixează tavanul. E clar că pentru el nu contează nimic altceva decât el, mama lui, cererea pe care a făcut-o. După ei, potopul, moartea a sute de copilaşi nu i se pare prea mult ca să-i plătească un bilet spre Australia… Camille simte că are chef să-l omoare. Ar putea să încerce să-l convingă, dar ştie că nu ar avea sorţi de izbândă. Surd şi mut. În timpul interogatoriilor a încercat totul, să-l impresioneze, să-l înspăimânte, să-i trezească mila, compasiunea, complicitatea, l-a dat pe mâna durilor

ălora. Nimic.

— Ştiţi prea bine ce pretenţii am, reia Jean. Depinde numai de voi. Am impresia că încă nu sunteţi convinşi, nu ştiu ce-ar mai trebui…

Dă din cap a neputinţă.

— Până una alta, dacă mai aveţi nevoie de mine, reia imperturbabil, ar trebui să mă lăsaţi să dorm un pic.

Cătuşele sunt prea strânse ca să se poată sprijini pe antebraţe, aşa că se apleacă şi pune capul direct pe masă, închide ochii.

Instantaneu începe să respire lent, egal.

A adormit.

Ora 5: 25

Funcţionari, tehnicieni şi ingineri au fost daţi jos din pat, li s-au pus la dispoziţie maşini, motociclete care să deschidă drumul, s-au redeschis birouri, s-au activat sisteme informatice, au fost mobilizate toate forţele disponibile. Dar oricât de repede s-ar mişca, o treabă de genul ăsta cere timp. Mult.

În ultimele şase luni, la aproape toate grădiniţele din capitală s-au făcut reparaţii, administratorii au explicat că au dorit să profite de vacanţă. Trebuie luate în calcul, desigur, şi lucrările din preajma grădiniţelor, străzile limitrofe, parcările etc. Cel mai greu e să judeci importanţa acestor lucrări; trebuie vizate cele care au durat mai multe zile şi au necesitat săpături şi gropi care să-i permită lui Garnier să plaseze o bombă de asemenea mărime. Într-una s-a refăcut reţeaua electrică, în alta instalaţiile sanitare. Pune pe masă planurile, cere părerea specialiştilor care se consultă cu febrilitate: e posibil să pui o bombă aici sau nu? Presiunea e infernală. Unul a făcut chiar o criză de nervi.

— Nu puteţi să-mi cereţi aşa ceva!

O astfel de responsabilitate l-a copleşit, e prea mult pentru el; du-l acasă, cheamă-i adjunctul. Sunt vreo cincisprezece, de toate specialităţile, sticlărie, instalaţii, terasamente, acoperişuri… O bombă: posibil? Sau nu?

Pentru moment, nu găsesc nicio grădiniţă în care sau pe lângă ea să se fi săpat gropi în ultimele opt luni.

Dacă iei în calcul toate posibilităţile unde se poate plasa un obuz – canale de scurgere, pivniţe, subsoluri, parcări subterane etc. – înseamnă să cauţi acul în carul cu fân.

— Nu reuşim s-o găsim, Jean… mărturiseşte Camille.

Tânărul fixează pendula de pe perete.

— E doar o chestiune de timp. O s-o găsiţi, cu siguranţă.

Şi nu se-nşală.

Pentru că, un sfert de oră mai târziu, în celălalt capăt al Parisului, într-un birou al prefecturii, un tip ridică receptorul şi loveşte nervos cu pumnul în masă până când cineva se gândeşte să răspundă de partea cealaltă a firului:

— Gata, am găsit-o!

În momentul în care îi parvine informaţia, Camille se precipită spre sala de interogatoriu, deschide uşa în trombă, se repede la Jean şi îl apucă de umăr. Înspăimântat, acesta încearcă să-şi protejeze faţa, dar mâinile îi sunt încă legate de masa de fier.

— Grădiniţa Charles-Frecourt? urlă comisarul-sef. Asta e? Frecourt, în arondismentul 14?

Tehnicienii continuă să perie fişierele, dar n-au putut-o găsi decât pe asta, din strada Philibert-Beaulieu. Totul corespunde. În urmă cu trei luni, prăbuşire de teren, într-o parte a curţii de joacă. Înnebunită, directoarea a sunat la Primărie, care a chemat tehnicienii, ce au contractat o firmă. Părinţii copiilor au intrat în panică văzând asfaltul prăbuşit de parcă ar fi fost lovit de un meteorit. S-au pus bariere, s-a constatat o fisură în ţevile de canalizare, care a subminat terasamentul şi, patru zile mai târziu, profitând de sfârşitul de săptămână, s-au făcut săpături; în fapt, lucrarea a durat o săptămână întreagă, în care copiii au stat agăţaţi de barieră, la douăzeci de metri de muncitori, zgâindu-se ca la un spectacol.

Jean Garnier nu scoate nicio vorbă. Se uită fix la Camille, apoi coboară privirea.

Ora 5: 40

De data asta, gata cu precauţiile, nu mai e timp de aşa ceva. Locuitorii din cartier şi ziariştii vor primi explicaţii mai târziu. Acum trebuie să intervină de urgenţă, să găsească bomba, s-o dezamorseze. Toată lumea se uită la ceas alergând spre grădiniţă. Poliţia a închis toată strada Jardin-Beaulieu, pompierii îşi fac şi ei apariţia în mulţime şi, în spatele lor, muncitorii. Geniştii de la Protecţia Civilă scanează deja curtea.

Basin a întins planurile clădirii direct pe pământ şi dă ordine în timp ce vorbeşte la telefon cu Verhoeven.

Nu vede deloc lucrurile la fel ca toţi ceilalţi.

Camille resimte îndoielile lui ca pe nişte lovituri de pumn.

— Ce vrei să spui? întreabă.

Ora 6: 20

— Muncitorii au deschis groapa, i-a explicat Camille judecătorului de instrucţie, dar toată lumea ştie deja că s-au înşelat. E prea strâmtă ca Jean să se fi putut strecura ca să plaseze, fără să fie văzut, un obuz de asemenea mărime.

De altfel, Jean însuşi le-a confirmat.

— Nu m-aţi lăsat… Urma să vă spun.

Să-ţi vină să-l omori pe loc.

Ca urmare, judecătorul cere imperios ca suspectul să fie confruntat fără întârziere cu mama lui şi Camille nu mai are niciun motiv să se opună.

Roşie arată şi mai rău decât prima oară. Slabă, smochinită. Fata ei trădează o frământare interioară intensă. Camille zăboveşte câteva momente ca s-o mai privească încă o dată şi să-şi pună a mia oară aceleaşi întrebări. Ce se ascunde oare în spatele morţii iubitei lui Jean şi această ameninţare cu un val de explozii?

Ce secret au cei doi, mama şi fiul?

Singura posibilitate de a afla e să-i aducă unul în faţa celuilalt. Cu toate că-i mai despart doar trei ore de următoarea explozie, Camille nu reuşeşte să înţeleagă. Are impresia că stă pe marginea prăpastie! şi nu-i mai rămâne altceva de făcut decât să sară în gol. E gata să debordeze de furie, dar împotriva lui însuşi.

— Fiul tău a pus bomba într-o grădiniţă, doamnă Garnier! înţelegi ce înseamnă asta?

Îi explică. Chiar dacă află unde anume, nu mai au timp s-o dezamorseze.

Linişte.

— Mai e totuşi timp să evacuăm, înţelegi? în caz contrar, va exploda cu zeci de copii înăuntru…

Roşie dă din cap. Înţelege.

— Trebuie să aflăm urgent despre ce grădiniţă e vorba!

Pare gata să izbucnească în plâns, dar se abţine, îşi controlează respiraţia. E ca o uşă închisă.

— E aici? întreabă totuşi.

Camille deschide. Când o zăreşte, Jean pune capul în pământ. Poliţiştii care îl păzesc se dau înapoi. Camille o prinde pe Rosie de cot şi

o conduce spre scaunul pe care ea se lasă să cadă. De cealaltă parte a geamului şi pe monitoarele care surprind scena, treizeci de persoane îşi ţin respiraţia.

Roşie se uită fix la fiul ei. El se încăpăţânează să fixeze peretele undeva, deasupra ei. Apoi ea întinde mâinile şi le lasă să alunece pe masă, căutând să le atingă pe ale lui, prinse în cătuşe. Două mici stafii albe şi lipsite de viaţă care se târăsc înainte, poticnindu-se pe suprafaţa rece de fier şi oprindu-se în momentul în care Roşie, literalmente distrusă, nu se mai poate mişca. Cu faţa lipită de masă şi mâinile întinse, la distanţă de nici douăzeci de centimetri unele de altele, e iadul, mai ales în tăcerea asta apăsătoare care pare să oprească timpul în loc.

Femeia plânge. Nu se aude nimic altceva.

Jean stă ţeapăn, extrem de palid, n-a schiţat nicio mişcare, nu se uită la ea, pare pe altă lume, în afara tremuratului pe care îl poţi observa şi la unii câini şi despre care nu ştii dacă e o stare normală sau boală. În cazul lui, acest tremurat din tot corpul e ca o transă. Camille nu poate observa decât două lacrimi rotunde, grele, curgându-i în jos pe obraji, singurul semn al unei stări de emoţie extrem de intense, încărcate de o nuanţă de însingurare teribilă.

Roşie lungită pe masă, Jean drept şi ţeapăn. O scenă care ar putea dura ore întregi, chiar zile.

Camille simte nevoia să se uite la ceas, dar nu poate scăpa de senzaţia că acolo în faţa lui se petrece ceva anormal.

Fata femeii nu trădează nefericire. Închide ochii, dar nu ca o persoană greu încercată. Asta pentru că în sfârşit şi-a revăzut fiul? Ori că s-a văzut prinsă alături de el într-o situaţie fără ieşire? Camille scrutează încordat acel chip pe care, în mod bizar, i se pare că vede umbra copilului de altă dată.

Şi brusc, înţelege.

Surâsul ei nu e unul de tristeţe, nici de angoasă, nici măcar de uşurare, e unul de victorie.

De altfel, Roşie înalţă capul, cu mâinile încă întinse, fără să-ncerce să-şi şteargă lacrimile, se uită la fiul ei care continuă să privească fix un punct de deasupra ei şi zice cu tandreţe:

— Eram sigură că n-o să mă abandonezi.

Vocea ei e foarte profundă, densă.

— O să reuşeşti, sunt convinsă…

Înţelegând că această confruntare se transformă într-o capcană,

Camille reacţionează rapid. Roşie ridică tonul:

— Te iubesc, ştii, nu?

Comisarul-şef e deja deasupra ei, o apucă de umeri, dar ea se ţine de masă. Strigă:

— Nu te am decât pe tine, Jean. Nu mă lăsa!

Camille o trage cu toată forţa, dar ceea ce îi îngheaţă sângele în vene e râsul ei, un râs de nebună, delirant, surescitat.

— Ştiam că o să vii să mă cauţi, Jean! Eram sigură!

Nebunia e generală.

Louis părăseşte primul sala de observaţie. Se repede şi deschide uşa camerei de interogatoriu, urmat de încă trei colegi, încearcă s-o urnească pe Rosie, dar ea se prinde de masă, urlând („Jean! Nu mă lăsa!”). Reuşesc s-o desprindă, ea se prinde de spătarul scaunului („Nu mă abandona!”). E imposibil de luat de acolo, suspinele îi taie respiraţia („Nu ne pot face nimic, micuţul meu!”) şi, cum nu reuşesc s-o ridice, o târăsc pe podea spre uşă, ea se agaţă de toc, trebuie să-i desprindă degetele, unul câte unul, în timp ce urlă şi mai tare. Ce spectacol jalnic!

Jean nu face altceva decât să privească înainte.

N-a schiţat niciun gest. Imposibil de spus ce e în sufletul lui.

Ora 7: 00

Fanda e o femeie simpatică, dar dezordonată, toată lumea o iubeşte, dar zău… începe ceva într-un loc, continuă într-altul, lasă lucrurile neterminate, nu ştii niciodată în ce stadiu se află. În mod normal începe la 9: 00 şi din punctul ăsta de vedere nimic de zis, e punctuală. Dar, în loc să se concentreze asupra sălilor de clasă, aşa cum i s-a spus de sute de ori, ea lustruieşte cafetiera, şterge praful în cabinetul directoarei, spală pe jos în cancelarie, pe hol, apoi geamurile, trece de la o sarcină la alta într-o ordine pe care nimeni n-o înţelege. Drept pentru care, atunci când începe să apară lumea, intră în panică, aleargă nebună în toate părţile, dar e incorigibilă, a doua zi lucrurile se petrec în acelaşi fel. I s-a făcut morală de zeci de ori, dar degeaba, problema e de structură mentală, aşa e Fanda şi pace. Doamna Garrivier, directoarea, e depăşită de situaţie. Săptămâna trecută a anunţat-o că a cerut Primăriei să fie înlocuită. Lipsită de ranchiună, Fanda i-a zis că înţelege că o să fie transferată la sala de sport, ceea nu nu-i convine deloc, nu-i place atmosfera de acolo, mirosul de cataplasme cu eucalipt şi camfor, sala de duşuri cu gresie pe jos… N-a aflat deocamdată că oricum urmează să fie transferată la sala de sport, pentru că în câteva

ore nu va mai fi nevoie de nicio curăţenie întrucât grădiniţa însăşi nu va mai exista. Spulberată. Ştiind lucrul ăsta, e chiar jalnic s-o vezi pe Fanda ştergând măsuţele, chiuvetele de-o şchioapă în care copilaşii se spală pe mâini, toaletele făcute parcă pentru cei şapte pitici. Să ştii că toate astea vor dispărea ca un fum…

Obuzul de 140 de milimetri e plasat la mai puţin de un metru dedesubtul holului principal care duce în clase. E vorba despre un beci în care nimeni nu mai coboară pentru că nu poţi depozita nimic acolo, tavanul e prea jos şi, în plus, e şi inundabil. S-a încercat totul, dar degeaba, de la un an la altul se adună de la zece la treizeci de centimetri de apă. În urmă cu vreo zece ani, pe când Jean voia să-şi ia diploma de electrician, făcea practică la o firmă care avea contract cu grădiniţa şi a avut ocazia să coboare de mai multe ori în beci. După o vreme, firma a dat faliment, el n-a reuşit să devină electrician, aşa că a schimbat profilul la electromecanică, dar n-a uitat de respectiva grădiniţă. Din cauza apei, a fost nevoit să pună bomba pe nişte bucăţi de piatră şi pe nişte bârne de lemn ce pluteau pe-acolo de vreo cinci ani. A fost chiar mai bine aşa, pentru că bomba se găseşte acum aproape la nivelul holului şi explozia nu va întâmpina niciun fel de rezistenţă. Copiii apar la grădiniţă pe la 8: 15, doamna Garnier ţine mult la punctualitate. Bomba e programată la 9: 00.

Vor fi nevoiţi să declanşeze procedurile excepţionale, nu mai există altă soluţie. În intimitatea biroului prezidenţial (înconjurat de trei miniştri, un şef de Stat Major şi înalţi responsabili de la Protecţia Civilă şi Poliţie), s-au propus cu glas scăzut soluţii teribile pentru a scoate adevărul de la Jean Garnier.

Ca de obicei, s-a vorbit de substanţe psihotrope, de serul adevărului, de toate chestiile pe care le găseşti în romane şi, o dată în plus, toate au fost respinse de specialişti: prea multe variabile, încercarea de a separa adevărul de minciună ar dura prea mult…

Înainte să apuce să-şi expună toate teoriile, preşedintele i-a întrerupt cu un gest al mâinii, e un tip pragmatic; nu că n-ar fi de acord, dar e deja prea târziu.

— Atuul lui e timpul, domnule preşedinte, precizează careva. Ne ameninţă cu o bombă pe zi şi s-a predat după prima cu bună ştiinţă. Într-un interval atât de scurt, serviciile fac tot ce le stă în putere, dar…

Preşedintele nu-l lasă să termine.

— Sigur, sigur…

Nimeni nu ştie ce crede el cu adevărat, dar o să afle în curând, pentru că povestea asta o să se lase cu victime. Nu numai în şcoli, magazine ori alte locuri în care Garnier şi-a plasat bombele, dar şi în sistem. Rareori se întâmplă ca o treabă de o astfel de amploare să nu facă victime colaterale în administraţie.

Totuşi, încă nu s-a ajuns acolo.

Preşedintele mai citeşte o dată nota informativă a ministrului de interne. E insuportabil să constaţi cât de lipsit de opţiuni eşti!

Bun, nota informativă… Preşedintele dă din cap, da, planul ORSEC, cod precaut, elementar…

Trebuie acţionat.

La 7: 16 dă ordin să se pregătească evacuarea tuturor grădiniţelor din Paris.

Toate.

Trei sute patruzeci şi nouă. Patruzeci şi cinci de mii de copii.

Maşinăria se pune în mişcare rapid; ordine pentru misiuni, paşi grăbiţi pe culoare, zumzet pretutindeni, telefoane sunând, interpelări dintr-un birou în altul. Trebuie organizate centrele de primire, securizate zonele din preajma grădiniţelor, rechiziţionate vehicule, găsit şi băgat în priză personalul de intervenţie, câteva sute de oameni. Pentru că nu e vorba doar de a interzice intrarea în locaţii, ci şi de a găsi modalităţi de a organiza şi grupa copiii, de a-i transporta în săli de sport, în spaţii ale municipalităţii, de a organiza aprovizionarea cu alimente, puncte de prim ajutor, ceva de dimensiuni colosale. În două ore! E aproape imposibil, dar în câteva minute, în momentul în care preşedintele va da undă verde, toate autorităţile implicate vor porni ofensiva. Şi chiar au pregătirea necesară pentru a transforma totul într-o misiune de succes.

Numai că până atunci trebuie pus la punct un aspect mai urgent decât evacuarea propriu-zisă: comunicarea, în dimineaţa asta, parizienii se vor trezi aproape în stare de război; camioane de pompieri, dispozitive militare vor mişuna prin capitală în toate sensurile şi oamenii vor fi informaţi că asupra copiilor lor pluteşte o ameninţare cu bombă… Efectul e uşor de prevăzut, opoziţia va sări în aer cerând explicaţii imediate, va sesiza Parlamentul.

Ce? Un singur nebun să reuşească să-şi bată joc de o ţară întreagă, aţi luat-o razna? Pe când era încă în opoziţie, preşedintele ar fi adorat o situaţie de felul ăsta: un guvern incapabil să asigure securitatea copiilor

noştri! Şi care cedează în faţa presiunilor unui singur individ! Succes garantat! „Cu un astfel de guvern, laşitatea nu poate fi surclasată decât de incompetenţă!” Ce-i mai plăceau astfel de fraze pe vremuri!

Azi e preşedinte, aşa că trebuie să se descurce!

Se consultă cu consilierii în comunicare, cere părerea miniştrilor şi ia în calcul felul în care el însuşi va trebui să ia poziţie. Se hotărăşte. Prim-ministrul va vorbi primul, el va mai aştepta, vor vedea…

Şi dintr-odată, totul se opreşte.

Planul ORSEC e pregătit, gata şi comunicatul pentru situaţii de criză, chiar şi planul de ripostă la nivel politic. Apoi nimic. Totul din cauza lui Camille Verhoeven care a dat un telefon al cărui ecou a ajuns la Palatul Élysée cu viteza luminii.

În urmă cu doar patru minute, Garnier a vorbit, un Garnier epuizat, livid, cu vocea pierită, o şoaptă, obligându-te să te apropii ca să auzi mai bine ce vrea să spună. La capătul puterilor deja, întâlnirea cu mama lui l-a doborât.

— A doua bombă…

Camille a fost nevoit să se aplece, nu reuşea să înţeleagă nimic şi treaba asta nu-i plăcea deloc, îl făcea să se simtă ca un torţionar care nu poate pricepe ce vrea să-i spună persoana pe care a torturat-o. În acelaşi moment, mobilul a început să-i vibreze în buzunar. „Rahat!” a reuşit să exclame, în timp ce încerca să-l scoată rămânând în aceeaşi poziţie. Un mesaj de la Anne: *Am petrecut toată noaptea singură… Urât.* Ce sincronizare proastă!

— Ha, ce? întreabă apoi după ce a desluşit un *„sunt…”*

Garnier îi şopteşte în ureche:

— …pentru că sunt băiat bun.

Camille se retrage surprins.

— Tu, băiat bun? Nu e chiar cuvântul care îmi vine acum în minte…

Garnier se clatină pe scaun, gata să cadă. Camille se apleacă din nou.

— Nu mai căutaţi, murmură tânărul. Grădiniţa…

Iată ceva nou. Comisarul-şef vâră telefonul înapoi în buzunar fără să răspundă. Minciuna e gata să cedeze în faţa violenţei situaţiei. Camille simte o uşurare profundă, până în vârful degetelor.

— Ce, Jean? Nu e nicio bombă, nu?

Îi vorbeşte ţinându-l cu mâna de ceafă.

— E într-o grădiniță… continuă Jean. Dar nu în Paris.

Se anulează totul, instantaneu, planul ORSEC, evacuarea. Situația trebuie reconsiderată.

Bomba e într-o grădiniță din provincie.

Catastrofă.

— Sunt șaisprezece mii de grădinițe în toată Franța, informează ministrul de interne. Două milioane de copii de evacuat. Imposibil.

Au întors problema pe toate fețele și, dacă nu cumva vor să provoace panică generală, nu pot în niciun fel să le transmită tuturor directorilor de grădinițe din țară: „Un nebun a pus o bombă într-o grădiniță, poate chiar în a voastră, și nu suntem capabili să-l oprim. Așa că ieșiți toți din clădire și îndepărtați-vă cât puteți de repede!”

Ministrul de interne e și el un om pragmatic.

— La care se adaugă părinți, bunici și rude, adică vreo trei milioane de adulți.

Ca să nu mai vorbim de faptul că nebunia se va propaga la întreaga populație, pentru că vor fi nevoiți să explice presei că ăsta e doar începutul, că vor mai exploda încă cinci bombe și că nu sunt în stare să afle unde…

Pe deasupra n-au cum să cerceteze fiecare școală din țară. Ar însemna să răscolească întreaga Franță. Le-ar lua luni întregi.

Și cireașa de pe tort. Nici măcar nu au cum să știe dacă Garnier blufează sau nu.

Nu există altă soluție decât să aștepte până la 9.

Ce nebunie!

Polițiștii, politicienii, specialiștii, toată lumea simte nevoia să se așeze. Toți se gândesc la capacitatea democrațiilor moderne de a face față agresiunilor.

Basin i-a și spus lui Camille.

— Toată lumea crede că terorismul e ceva extrem de sofisticat. În fapt nu e chiar așa.

Ora 8: 15

Lucas, Theo, Khalidja, Chloé, Océane și ceilalți se țin de mână și se îndreaptă către fundul curții. I-a luat săptămâni, nu, chiar luni întregi ca să obțină bonul de comandă de la Primărie, dar doamna Garrivier e genul încăpățânat. Visa de mult la o grădină de zarzavaturi, așa că a fost nevoită să pledeze, să dea explicații, să aducă argumente, Doamne, și totul pentru o nenorocită de tonă de pământ și câteva pietre! Dar într-

un târziu a reuşit, în urmă cu câteva luni i-au făcut grădina. Copiii învaţă acum să cultive roşii, fasole, flori şi le place la nebunie. Şi doamnei Garrivier la fel; tatăl ei a fost agricultor.

Copiii au patru ani. În medie. Pentru că Maxine, de exemplu, are trei, în timp ce Sarah aproape cinci.

Grădiniţa are şase clase.

O sută treizeci şi patru de elevi în total. Dar cei ai doamnei Garrivier (douăzeci de două de suflete) sunt în cel mai mare pericol pentru că se găsesc cel mai aproape de locul unde Jean a plasat bomba. Asta nu vrea să însemne bineînţeles că nu vor avea de suferit şi ceilalţi, dar cele mai multe victime vor fi chiar aici.

Putem să afirmăm chiar că sala lor de clasă va fi literalmente spulberată. Într-o secundă sau două. Acoperişul va fi străpuns ca o bucată de brânză, ca şi cum ai trage o salvă de tun în el fără să-ntâmpine nicio rezistenţă, pentru că pereţii de sprijin vor fi dărâmaţi de suflul exploziei; asemenea unei uriaşe păsări negre, o bucată întreagă din acoperiş va zbura în aer, plutind un moment deasupra curţii şi prăbuşindu-se apoi peste grădina de zarzavaturi.

Apoi va izbucni un incendiu şi clădirea va arde complet în mai puţin de o oră.

Jean a ales să programeze bomba la 9: 00. Din punctul lui de vedere, o alegere înţeleaptă, pentru că la acea oră toţi copiii vor fi în clase, mai puţin cei ai doamnei Garrivier care se vor afla în grădină.

Camille se uită la Jean. Ezită între ranchiună, furie şi brutalitate, dar în zadar.

Tânărul e epuizat, nu l-au lăsat nici să respire. Şi totuşi nu va spune nimic, va rezista, Camille e convins. Dacă a ţinut piept experţilor, a trecut de ce era mai greu. Chiar şi psihologul de serviciu nu mai poate face mare lucru, mulţumindu-se cu banalităţile obişnuite. Camille a răsfoit rapid profilul psihologic realizat de un expert cu care Jean s-a întreţinut timp de o oră, care n-a putut scoate de la el nicio silabă şi a trebuit să se mulţumească cu lectura dosarului şi a celor câtorva rezultate ale interogatoriilor: personalitate dominată de idei fixe, introvertit, cu un control emoţional de invidiat. Halal ştiinţă, şi-a spus Camille.

La confruntarea cu mama lui era încordat ca un arc.

În preajma lui Camille e relaxat. Chiar şi privirea îi e mai calmă… Destul de ciudat. Pus într-o situaţie la fel de grea, oricine ar fi predat

armele, dar luând în considerare starea lui în funcţie de împrejurările în care se găseşte, nu se poate spune că e chiar jalnică.

— Ceea ce mă intrigă, zice Camille, e că am citit în dosar că pe vremuri ai fost babysitter. Există mărturii în sensul ăsta. Dădaca ideală… Toată lumea, părinţii, toţi foarte mulţumiţi.

Jean ridică circumspect din sprânceană.

— Da. Chiar că ai profilul unuia care poate pune o bombă într-o grădiniţă.

Peste faţa tânărului trece o umbră.

— Chiar eşti un ucigaş de copii, Jean?

Acesta înghite în sec.

— Vezi bine că da…

A mai rămas mai puţin de o oră de aşteptare dureroasă. Totuşi nimeni nu stă cu mâinile-n sân, serviciile zbârnâie cu furie asemenea echipelor învinse care nu vor să capituleze şi care se luptă până la fluierul final. Se caută în continuare indicii în trecutul lui Jean Garnier, dar mai ales locul în care ar fi putut plasa nenorocita de bombă. Principalul obstacol e acela că municipalitatea nu prevede o licitaţie sau o post-licitaţie de fiecare dată când începe o lucrare în instituţiile publice. Nu există niciun fişier centralizat în acest domeniu şi atunci tot ce rămâne de făcut e s-o iei băbeşte, să dai telefoane în toate marile oraşe, să trimiţi mailuri în celelalte, ori faxuri care cu siguranţă vor sfârşi prin a fi ignorate, pentru că nu le poţi transmite pur şi simplu: răspundeţi urgent, e posibil să aveţi o bombă în grădiniţa din vecini… Nu trebuie mai mult pentru a crea panică şi scandal. Iar pentru destinatari nu e nimic urgent în a răspunde solicitării ministerului în legătură cu nişte lucrări efectuate în urmă cu o lună sau două. Aşa că las-o pe săptămâna viitoare.

Și ora fatidică sosește.

În sălile imense ale clădirilor ministeriale, în birourile cu vedere la grădină, sub magnificele bolţi aurite republicane, toată lumea îşi ţine respiraţia. S-au pus în discuţie tot felul de scenarii, dar poliţist ori preşedinte, ministru ori director din administraţia centrală, cu câteva minute înainte de scadenţă, de fier să fii şi nu poate să nu ţi se rupă sufletul când te gândeşti la explozia unei bombe care spulberă o sută şi ceva de copilaşi de patru ani.

La ora prevăzută a exploziei, în toate birourile domneşte o linişte înfrigurată; aşa se simt probabil soldaţii înainte de primul asalt, să se

termine odată cu aşteptarea asta, chiar dacă mă paşte moartea. Doar că ora 9: 00 trece şi nimic, apoi încă un sfert de oră şi nimic. Jean zace încă legat de masa de fier.

Camille s-a întors în biroul lui şi citeşte din nou şi din nou cu febrilitate pagini întregi din dosar, note întocmite de Louis, mâzgăleşte comentarii pe tot ce-i cade sub ochi.

Ora 9: 21

Birourile încep să prindă viaţă din nou, dar nimeni nu îndrăzneşte să răsufle uşurat, timpul continuă să treacă. Camille nimic, rămâne cufundat în dosar. Trece şi jumătatea de oră, cabinetul ministrului este informat, prefectul a sunat de două ori, judecătorul face treişpe-paişpe ca un tânăr tată în ziua naşterii primului copil. Toată lumea se predă în faţa situaţiei evidente, ca într-o zi de armistiţiu.

Jean, în schimb, transpiră.

Ochii lui până acum fixaţi într-un singur punct rătăcesc într-un du-te-vino de la masă la uşă şi invers. Ceva nu miroase a bine.

Camille îl vizitează surâzând.

— Deci, domnul meu, treaba aia cu sfârşitul lumii, era pentru azi ori o laşi pe mâine?

Pe pleoapele tân arului se scurg picături de transpiraţie pe care încearcă să le şteargă cu gesturi nervoase. Se mulţumeşte să spună:

— Nu-nţeleg…

Şi pare pierdut, dar, pentru Camille care îl observă, e greu de înţeles ce simte cu adevărat. Un amestec curios de confuzie şi detaşare.

Bomba numărul doi n-a explodat. Asta nu înseamnă că alte bombe nu există, dar asta cel puţin e de domeniul trecutului, toată lumea e de aceeaşi părere.

Basin crede că a fost nefuncţională.

Ceilalţi se grăbesc să o caute pe următoarea.

Interogatoriul se reia, numărătoarea inversă la fel, de la douăzeci şi patru de ore înapoi.

Oare mai există o altă bombă?

Şantaj sau pericol de nivel maxim? Iată întrebarea.

— Ca să nu mai vorbim de faptul că suntem prinşi în cursă, e de părere Camille. Alergăm după nişte bombe despre care ştim că s-ar putea să nici nu explodeze…

Şi are dreptate. Paradoxal, dar şantajul lui Jean devine şi mai eficace datorită acestei incertitudini: lumea ezită între a alerga după

nişte dispozitive pe care există o şansă la un milion să le găsească şi a nu reacţiona deloc, a aştepta şi a sta cu sufletul la gură în aşteptarea unei posibile explozii, riscând să aibă pe conştiinţă zeci de morţi pentru care n-a mişcat nimeni un deget.

S-au format două tabere.

Unii care cred că Jean Garnier n-a pus decât o bombă ca să dea credibilitate ameninţării, deci nu mai e niciun pericol.

Alţii care nu ştiu nimic sigur, care au îndoieli, care îşi schimbă părerea de la un moment la altul şi care ar avea nevoie de o certitudine, dar n-o primesc de nicăieri.

Între cele două tabere sau, mai bine zis, în afara lor: Camille şi Louis.

Marcel gardianul deschide grilajul de la intrarea în parcul Dupeyroux. Se tot uită la ceas. Ca răzbunare secretă pentru poziţia lui de funcţionar municipal, găseşte satisfacţie în a-l deschide în fiecare zi cu un minut, două de întârziere. Poarta a fost forţată la un moment dat şi i-a fost imposibil să-i convingă pe cei de la serviciul tehnic să se deplaseze până acolo. A întocmit bonuri de comandă, cereri pentru lucrări publice, dar degeaba. Aşa că seara se mulţumeşte să tragă poarta şi s-o proptească doar cu o bucată de carton. Nimeni nu şi-a dat seama până acum. Totuşi ar fi bine dacă ar putea-o repara. În cazul în care dealerii ar observa manevra şi ar invada parcul în timpul nopţii, cei din zonă ar face reclamaţi i, iar municipalitatea ar strâmba din nas, puteţi fi siguri.

În momentul în care Marcel face primul tur de inspecţie, pe bănci e deja lume.

Aruncă o privire într-un tufiş, de câteva săptămâni a observat că cineva a făcut acolo o gaură, dar nu găseşte nimic, nicio seringă, de asta se teme cel mai tare, de seringi, pentru siguranţa copiilor. Acolo e doar trapa de fier care duce la camera tehnică. Pe vremuri o verifica o dată la două-trei luni, unsprezece ani la rând, fără să găsească nicio neregularitate, apoi a lăsat-o în plata Domnului, ca să nu mai vorbim de artroza asta, de durerile de spate, de faptul că ar trebui să coboare pe scări, să meargă aplecat, nu, merçi. Pe de altă parte, muncitorii din oraş coboară acolo de trei-patru ori pe an. Dacă ar fi ceva de văzut, ar vedea ei.

Marcel se întoarce brusc. Are „un ochi la spate”, aşa cum îi ameninţă adesea pe copii, ca să-i sperie. Când vreunul dintre ei se

aventurează pe o peluză interzisă, chiar dacă nu-l vede, îl simte. De data asta e o fetiţă. Paznicul scoate fluierul cu o viteză incredibilă şi micuţa rămâne pironită locului.

Ora 10: 15

Fără să-şi dea seama, Camille s-a plasat undeva, în afara agitaţiei generale.

Jean Garnier a intrat din nou pe mâna experţilor, Camille nu se aşteaptă la nimic nou.

I-a şi spus-o adjunctului:

— Afacerea Garnier ţine în primul rând de Rosie.

După ce a reflectat o fracţiune de secundă, Louis i-a dat dreptate.

De la primele ore ale dimineţii, cei doi continuă să verifice şi să răsverifice tot ce le parvine despre Jean, transcrieri ale interogatoriilor, calendarul mişcărilor sale etc., dar se concentrează mai mult asupra dosarului mamei lui, care, sunt convinşi, e cheia întregului caz. Nu că ar vedea-o în postura de instigatoare a strategiei puse la cale de fiul ei (prea sofisticată pentru ea), dar Camille nu poate s-o privească doar ca pe asasina micuţei Carole. Roşie dovedeşte toate caracteristicile unui asasin ce acţionează din impuls, fără să gândească prea mult. În seara aceea, a luat maşina într-o criză de furie care s-a agravat în timpul orelor de aşteptare şi, când fata şi-a făcut apariţia pe scuter, a văzut negru în faţa ochilor, a lovit-o şi a fugit. Nici măcar nu s-a gândit să ascundă maşina altundeva decât în propriul garaj.

Cel puţin în versiunea oficială.

Întreg dosarul degajă acest aer de lipsă de profesionalism. Judecătorul copleşit de dosare pe rol, poliţiştii mulţumiţi de arestarea rapidă, toată lumea s-a oprit la această explicaţie, ce a constituit de altfel şi linia apărării puse la punct de doamnna avocat Depremont, o tipă fermecătoare, genul în faţa căreia te lichefiezi de la prima întâlnire; care vorbeşte cu un uşor accent străin (german? olandez?). Camille se uită la mâna ei şi îi vede verigheta, precis s-a măritat cu un francez. O faţă perfect triunghiulară, cu pomeţi înalţi şi o privire verde ireală… Din momentul în care se întoarce spre tine, nu mai ştii pe ce lume trăieşti. Camille a chemat-o noaptea trecută. La 3 dimineaţa, strălucea ca o stea. Întâlnirea n-a durat mult, nu avea nimic nou de spus; şi ea e de părere că fapta comisă de Rosie Garnier a fost un act mai mult instinctiv, va pleda pentru nebunie temporară. Ceea ce nu e departe de adevăr. Poate un pic inexact.

Bine, mulţumesc, doamnă avocat, i-a zis Camille şi nu i-a mai pus nicio întrebare.

— Nu ştie nimic în plus, i-a explicat apoi adjunctului. Şi chiar dacă vom insista, se va retrage, va invoca clauza de confidenţialitate avocat-client şi toate celelalte porcării. Pierdere de timp, nimic altceva.

Louis îşi face treaba obişnuită, lansează investigaţii suplimentare şi scoate la imprimantă zeci de pagini pe care şeful le parcurge neobosit.

Precedente locative: Roşie plăteşte chiria cu scrupulozitate, face asigurările necesare, starea apartamentelor în care a locuit dovedeşte grija pentru curăţenie, ordine.

Extrase bancare: Roşie câştigă puţin, dar reuşeşte să facă şi economii, puţine, dar face.

Dosare administrative: cereri repetate pentru o locuinţă socială, pe care n-a obţinut-o niciodată, dar nu se descurajează, face cereri peste cereri.

Dosarul de la Primărie: n-a solicitat niciodată ajutor social, mândria uşor neîntemeiată a oamenilor săraci.

Dosar de angajare: nicio promovare de când s-a angajat, probabil va rămâne la baza ierarhiei până la pensie, n-a susţinut niciun concurs intern, nicio cerere de mutare, caracter pur sedentar. Fără nicio ambiţie…

Ora 11: 00

Ca o adolescentă prinsă asupra faptului, Roşie lasă ochii în pământ, strângând buzele. Ai zice că a furat un tricou dintr-un magazin, nu că şi-a încurajat fiul să plaseze şase bombe în plin Paris.

— Spune-mi, Roşie, treaba asta cu „tatăl necunoscut” l-a întristat mult pe Johnny, nu?

Se uită la el cu privirea aia bovină, fixă, sticloasă. Deschide gura.

— A, nu! o întrerupe Camille urlând. Nu mă lua cu rahaturile tale la tavă! Poate că ţin în cazul lui Jean, dar aici eşti la poliţie, Roşie! Şi poliţia vrea adevărul! Ai înţeles?

Camille are sub cot lista obiectelor găsite în valiza de carton din dulapul din camera ei: almanahuri din anii 1980, *Podium, OK, Magazine,* discuri de vinilin cu Peter şi Sloane *(„Besoin de rien, envie de toi”)* şi Marie Myriam *(„L’oiseau et l’enfant”)* şi o colecţie impresionantă de poze cu Joe Dassin. Cea cu autograf pentru Roşie a fost lipită pe un carton şi ornată cu inimioare autocolante de jur-împrejur.

— Nu te obosi, mai zice Camille. Lasă-mă pe mine: ai

cincisprezece ani şi eşti însărcinată…

Şi atunci Roşie comite genul de greşeală pe care n-ai voie s-o faci cu un investigator de talia lui Verhoeven.

— Trebuia să aleg între tata şi el, se repede ea cu o privire de biată femeie rănită, n-aveam cum. Tata se opunea căsătoriei. El, vreau să zic tatăl lui Jean, insista, era hotărât, mi-a propus chiar să plecăm împreună, dar să-l părăsesc pe tata, nu puteam, serios. Singur de la moartea mamei…

Camille lasă să-i scape un suspin batjocoritor.

— Încetează cu prostiile, Roşie, nu te mai obosi.

Stă calm, cu braţele încrucişate şi capul uşor aplecat.

— Asta să i-o spui lui Jean. Mica dramă cu tot tacâmul: un tată inflexibil, mama moartă, un logodnic îndrăgostit şi, colac peste pupăză, un copil din flori. Poveste sentimentală de roman ieftin, nici n-a trebuit s-o cauţi prea mult. Adevărul? Să ţi-l spun eu: tipul cu care te-ai culcat, pun pariu că nici nu ştii cine era.

Femeia roşeşte brusc.

— Opreşte-mă dacă greşesc: lui Jean i-ai spus mereu că nefericitul lui tată a plecat în Australia.

Ora 12: 30

Numele lui e René René. Părinţi bătuţi în cap. Tatăl, vameş, de-asta era un nenorocit, după părerea lui René, în prezent, are aproape şaizeci de ani, aşa că s-a mai dat pe brazdă, dar tot a rămas genul ursuz, ranchiunos, un alcoolic înrăit, genul care vorbeşte printre dinţi.

De altfel, când se aude strigat de colegul lui („René! René, vino repede, la naiba!") el se mulţumeşte să mormăie: „Vin, vin, că n-o fi foc".

Coboară greoi pe treptele din metal. De-abia a obţinut noua pereche de pantofi săptămâna trecută, cea pe care firma i-o datorează prin lege, în mod obligatoriu, îşi notează mereu data cu scrupulozitate. Zice că nu e „genul care să se lase dus de nas". Şi tocmai perechea nouă pe care tocmai a primit-o îl jeneză enorm, încât îl face să se întrebe dacă nu cumva i-au dat una cu jumătate de număr mai mică. Sau poate i-a mai crescut piciorul, ceea ce e cam greu de imaginat. A încercat tot ce se putea, i-a umplut peste noapte cu ziare ude, i-a ţinut în picioare fără să meargă, în faţa televizorului, nimic. îl chinuie în continuare într-un fel de nedescris.

Fiecare treaptă i se pare o tortură şi tot aşa ziua întreagă. Trăiască pensia.

Dar cel mai probabil n-o să mai vadă pensia, bietul René René, pentru că atunci când ajunge în camera cu instalaţia telecom dă nas în nas cu tovarăşul lui de serviciu care fixează terorizat un proiectil de 140 de milimetri de care e ataşat un cronometru ale cărui cifre pâlpâie la fiecare secundă.

Ora 14: 00

Planul lui Garnier prinde contur. Bomba a fost pusă într-o incintă subterană telecom pe bulevardul Mulhouse, la numărul 144. În timpul zilei e vorba de un bulevard destul de circulat, dar nu una dintre arterele principale. Explozia unui proiectil de 140 de milimetri ar face vreo trei morţi, rezultat nesemnificativ în raport cu efortul depus.

Seara însă, pe la ora 20: 00 spre exemplu, poţi găsi cu uşurinţă şapte, opt trecători pe metrul pătrat, pentru că la numărul 144 e un cinematograf Multiplex, iar capacul de fontă de deasupra camerei subterane se află exact în locul în care lumea stă la coadă; dacă mai iei în calcul şi pagubele colaterale (ferestrele imense vor exploda proiectând milioane de cioburi şi de aşchii din aluminiu cu o viteză halucinantă la peste cincisprezece metri distanţă în toate direcţiile), poţi conta pe vreo cincizeci de morţi pe puţin, iar răniţi chiar şaizeci, fără nicio exagerare.

Ajuns la faţa locului, Basin realizează fără întârziere că bomba a fost programată pentru seară; se uită la ceas şi, fără să intre în panică, dă dispoziţii din punct de vedere tehnic, de izolare a perimetrului, de evacuare a zonei pe o rază de o sută de metri; ca întotdeauna în Paris, aglomeraţia şi îmbulzeala capătă proporţii impresionante.

Apoi se pune în mişcare Protecţia Civilă. Artiştii.

Totul s-a desfăşurat în bune condiţii: evacuarea, desfăşurarea forţelor de poliţie, discursul menit să calmeze populaţia, presa ţinută la distanţă respectabilă şi chiar comunicatul mincinos al Prefecturii care, chiar dacă inventat (o explozie la o conductă de gaz), a sunat convingător.

Cele mai multe elogii au revenit desigur geniştilor, în frunte cu Basin care a avut dreptate. Bomba fusese programată pentru orele 20: 15, peste trei zile. În logica lui Garnier, vorbim de bomba numărul 5.

— Oricum n-ar fi explodat, îi explică el la telefon lui Camille. Detonatorul nu mai are substanţă explozivă, iar capsa detonantă e nefuncţională.

Iată şi o veste bună.

Cât despre cea proastă, începând cu ora 9: 30, din momentul în care bomba de la grădiniţă nu a explodat, lumea a respirat uşurată crezând că povestea cu cele şapte bombe, câte una pe zi, e doar un bluf.

Iată că tocmai s-a dovedit contrariul.

Primul dispozitiv a explodat în strada Joseph-Merlin, al doilea nu şi-a făcut treaba, al cincilea a fost găsit, dar mai rămân patru.

Următorul în răstimp de douăzeci şi patru de ore.

Ora 18: 00

Camille s-a retras să doarmă o oră; o parte din sala de mese a fost dotată cu paturi de campanie. Agenţii epuizaţi vin aici să se întindă puţin ca apoi să se reîntoarcă în birouri, cu ochii cârpiţi de somn şi trăsăturile alungite de această veghe fără sfârşit. Camille s-a întins şi a adormit pe loc, dar nu s-a putut odihni. Creierul lui nu a încetat să proceseze informaţiile extrase din dosarele familiei Garnier, transcrierile interogatoriilor, nume, imagini, bombe şi altele pe care le credea pierdute în memorie, chipul micuţului buimăcit, cu cutia clarinetului goală, întins pe caldarâm pe strada Joseph-Merlin.

Întors la treabă, îi bate pe umăr pe Louis şi fac schimb de locuri.

Louis va merge să se întindă şi el puţin.

În timp ce comandantul a dormit, el a aranjat datele pe două coloane: pe dreapta Roşie; pe stânga Jean. Caută corespondenţe, dar de ce natură? Nici ei nu ştiu. Camille citeşte o pagină, apoi alta; Louis şi-a făcut treaba ca de obicei, nu lasă nimic la voia întâmplării şi lucrează cu o viteză surprinzătoare, fără să dea senzaţia asta.

Pagina trei. Pagina patru. Pagina cinci.

Se opreşte, merge înapoi, pune degetul pe una dintre linii.

Date din mai, anul precedent. Roşie Garnier fusese bolnavă.

În coloana din stânga observă că în perioada respectivă Jean era plecat în provincie, în Pirineii Atlantici.

Dintr-odată, îi sare tot somnul.

Se ridică şi caută pe raft un raport rămas prin teancul de documente ale lui Louis, dar nu-l găseşte.

— Ce căutaţi?

Se întoarce. E Louis. Nu dormea, a preferat să se întoarcă la lucru.

Fără nicio ezitare găseşte raportul despre Alberto Ferreira. E vorba despre maistrul la care lucra Jean în acea vreme. Mort din, caută data: 24 mai. Louis intră pe net, e într-o marţi.

Camille a luat deja depoziţia lui Marie-Christine Hamrouche,

colega și prietena lui Rosie". (...) *Roșie se plângea o grămadă de fiul ei. (...) Se luau la harță din orice. (...) în momentul în care l-a auzit că intenționează să plece cu ea, Roșie a fost în extaz! Ca și cum ea ar fi fost cea cerută în căsătorie".*

— În sfârșit, ceva palpabil.

Extras din procesul-verbal

M.-C. Hamrouche – Era mereu aceeași poveste. El pleca, Roșie își recăpăta forțele și el se întorcea și iar începeau să se certe. Și tot așa la nesfârșit.

Agentul – can Garnier părăsea des domiciliul mamei sale?

M.-C. Hamrouche – Nu, nu chiar „des". De trei sau patru ori. Îmi amintesc că acum patru sau cinci ani s-a angajat la un maistru care s-a mutat în sud și i-a propus lui să meargă cu el. Știți, băiatul era tare priceput. Mă rog, când avea chef de treabă... Pe scurt, Roșie a fost atât de fericită că și-a luat imediat concediu. A apucat-o așa dintr-odată, de ușurare. Mi-a comunicat de pe o zi pe alta. Ea care nu pleca niciodată nicăieri... De data asta s-a dus să petreacă o săptămână la o mătușă în Bretania.

Agentul – Și Jean Garnier când s-a întors?

M.-C. Hamrouche – Imediat! Bine, că de data asta a fost din cauza unei nenorociri, patronul lui a murit pe un șantier. Așa că mutarea în sud a căzut prin forța împrejurărilor.

—)

Restul nu mai are importanță.

Camille și Louis se uită unul la celălalt.

Dacă verificările ulterioare le confirmă bănuielile, înseamnă că au prins un fir.

Va fi nevoie de cercetări mai amănunțite, care or să le ia mult timp, dar e o primă rază de lumină pe un cer în furtună care îi bântuie de două zile...

Trecere în revistă a mărturiilor, verificări, cereri suplimentare, controale... Camille n-a voit să ceară întăriri. Louis, nefiind de aceeași părere, și-a pledat cauza invocând faptul că pierd timp prețios, dar șeful i-a explicat:

— Până nu suntem siguri, n-are rost să spunem prea multe... Prefer să par plictisitor, dar nu prost.

În spatele geamului opac – o grămadă de lume. Judecătorul, doi granguri din poliție, unul de la prefectură și Celălalt care tocmai a

revenit de la minister…

În sala de interogatoriu, în faţa lui Jean Garnier, Camille şi Louis. Pe masă, în faţa primului, nimic, a celuilalt un dosar de câteva pagini ce pare inofensiv.

— Nu ştiu tu, Jean, dar eu am impresia că ne cunoaştem de-o viaţă! De fapt eşti printre noi doar de vreo douăzeci şi patru de ore, dar am trăit împreună atâtea chestii!…

Jean, căruia i-au fost scoase cătuşele, îşi masează încheieturile care n-arată bine deloc. Stă jos de ore întregi şi chiar dacă simte o mare nevoie să se ridice, să se întindă, nu lasă să se vadă nimic. Se mulţumeşte să privească masa din fata lui şi să nu manifeste niciun fel de emoţie. Are ochii roşii şi faţa pământie, umbrită de barba cu reflexii albastre în lumină. Se pare că deflagraţia programată care s-a transformat în apă de ploaie l-a cam dezumflat.

— Aş putea spune că părem chiar intimi, nu? reia Camille. Totuşi. Uneori ni se pare că reuşim să cunoaştem bine pe cineva şi în realitate! Hai s-o luăm pe mama ta, de exemplu.

Punct ochit. De când a fost prins, i s-au pus întrebări doar în legătură cu el, ce-a făcut, unde a fost şi a rezistat bine, chiar nesperat de bine, dar în acest moment, fiind vorba de mama lui, o umbră de neliniște îi trece prin ochi.

— Lui Roşie o să-i dea Dumnezeu după suflet, şi totuşi…

Camille se uită brusc în jurul lui, ca şi cum n-ar dori să fie auzit, apoi se se apleacă spre Jean ca pentru a-i împărtăşi un secret.

— După părerea mea, nu e prima dată când îşi face de cap… Ţţţţ…

Reacţia lui Jean îi întăreşte convingerea că nu s-a înşelat.

Louis împinge spre Camille dosarul, pe care acesta îl deschide.

— Alberto Ferreira. Îţi spune ceva? Sigur că da. Doar te-a angajat acum trei ani. Ca electrician. A, acum îţi aduci aminte? Bun… Vă înţelegeaţi suspect de bine. Te angajează în ianuarie şi în aprilie îţi dă deja prime. Bine, nu mari, dar din partea unui angajator astea sunt gesturi rare. E mulţumit de tine, de felul în care lucrezi. Nu ştiu mare lucru despre tine ca profesionist, dar ca om pari serios. Muncitor. Scrupulos, aş putea spune! Mă rog, depinzi într-un fel de posibilitatea ca proiectilele pe care le-ai ales să fie funcţionale sau nu, dar din punctul de vedere al organizării nu am nicio îndoială. Eşti priceput. Dar despre ce vorbeam? A, da. Despre Alberto Ferreira. Să spunem, dragul meu Jeannot, că n-a prea avut noroc în viaţă, nu? Mort la nici patruzeci de ani.

Ce ţi-e şi cu viaţa asta! Unde mai pui că avea nişte proiecte magnifice: sud-vest, soare, mare! Cumpără o firmă care se ocupă cu instalaţii de aclimatizare aproape de Biarritz, decide să plece în septembrie şi e atât de mulţumit de tine că te invită să pleci cu el! La Biarritz! Spune-mi Johnny, cum ţi s-a părut, tu la Biarritz? Vreau să zic, te-ai descurcat? Ţi-ai găsit uşor un loc unde să stai? Pentru că văd aici (bate cu arătătorul pe o foaie din dosar) că ai plecat înainte, în recunoaştere… Cred că erai extrem de încântat, pentru că ţi-ai făcut bagajele în doi timpi şi trei mişcări. Roşie se poartă frumos, dar e genul care îţi cam taie din avânt, recunoaşte!

Jean înghite în sec. Caută neîncetat din priviri un reper pe care nu reuşeşte să-l găsească.

— Iată-te pe pământul făgăduinţei, te apuci de treabă aşteptând sosirea şefului care e nevoit să mai întârzie vreo lună cu tot calabalâcul. Fatalitate, cu opt zile înainte de a părăsi Parisul, ce să vezi, Ferreira care lucrează seara pe şantierul ăla de la periferie, face un pas greşit şi cade ca prostul de la etajul şapte. Adio, Biarritz şi instalaţii de aclimatizare! Fiul risipitor e obligat să se întoarcă! Pentru că asta ai făcut, nu? Te-ai întors repejor la mămica ta. Până aici, am nimerit-o, nu, John? Bun… Imaginează-ţi cât m-a mişcat mica ta escapadă. Da, da, crede-mă, patronul patron, angajatul angajat, dar ceva dădea cu virgulă! Aşa că m-am apucat să cercetez. Şi tot căutând eu aşa… Vezi ce-nseamnă întâmplarea… Uite, de exemplu, în momentul în care bietul Alberto face ultimul salt în gol, în mod accidental fără doar şi poate, Roşie, draga de ea, e în concediu. Da, recunosc, n-am văzut de la început legătura, dar ai răbdare, o să înţelegi numaidecât: imediat după plecarea ta spre Biarritz, exact a doua zi, Roşie o taie de la muncă. Prietena ei cea mai bună povesteşte că intenţiona să-şi viziteze mătuşa din Bretania, doar că Rosie n-a avut niciodată vreo mătuşă, nici în Bretania, nici în altă parte. Probabil se grăbeşte foarte tare, de nu mai are timp să facă cerere pentru concediu şi pretextează că e bolnavă. Numai că, având cu totul altă treabă decât a merge la doctor, nu-şi scoate nici măcar certificat medical. Dispare timp de patru zile ca şi cum n-ar da doi bani pe ce i se va întâmpla în continuare. De altfel, consecinţele nu întârzie să apară: la întoarcere, primeşte un avertisment şi i se taie patru zile din salariu. A treia zi e chiar cea a morţii lui Alberto… După asta îi rămâne timp să se întoarcă la Paris, să se liniştească puţin… Bun, nu pari prea convins. Hai să-ţi arăt…

Camille caută în dosar, ia o foaie, o întoarce către Jean ca el s-o poată citi, dar acesta nu e pregătit, rămâne cu capul plecat ca un animal încăpăţânat care refuză să se urnească de pe loc.

— E procesul-verbal întocmit la moartea lui Alberto. Nimeni n-a reuşit să înţeleagă nimic din toată povestea. E ora 9 seara! Şantierul pustiu de ceva vreme, în afară de Ferreira care continuă să lucreze, instalând cablurile electrice înainte de a se turna şapele de ciment. Face ture duble pentru că s-a săturat până-n gât, vrea să termine aici şi să plece la Biarritz, de înţeles, nu? Alberto e un tip cu experienţă, nu e genul care s-ar apropia de marginea pasarelei şi ar cădea peste parapetul de lemn pus pentru protecţie. Şi totuşi iată-l dându-se peste cap şi strivindu-se treizeci de metri mai jos! Greu de crezut. Ceea ce se precizează şi în raport. Există dubii serioase. Doar că… în lipsa martorilor, fără niciun fel de urme pe corp, fără potenţiali duşmani ori moşteniri atractive… Asta e, poliţia şi judecătorii ajung la concluzia că e vorba despre un accident. Din cauza oboselii, a surmenajului. E normal. Totuşi, căutând un pic prin mobilul lui Alberto, iată patru apeluri de la Rosie. La momentul respectiv, anchetatorii n-au văzut nimic rău în ele. Au interogat-o, dar ea le-a explicat că voia să afle noutăţi despre tine şi, cum Alberto nu răspundea, a sunat de mai multe ori. În realitate cred că voia să ştie unde se află, să ia legătura ori să se întâlnească cu el, altfel nu se explică insistenţa ei. Apelul ei e ultimul pe care l-a primit Ferreira. Ciudat, nu?

Camille se opreşte brusc.

— Ia zi, dragă Jeannot, n-ai un aer prea convins. Recunosc că e cam trasă de păr, dar… (bate din palme ca şi când tocmai ar fi descoperit cuadratura cercului). Apropo de păr… Jocul întâmplării, din nou. Băga-mi-aş!

Jean continuă să privească fix masa, dar chipul i-a împietrit, devenind sticlos. Camille, pe care nu pare să-l intereseze asta, găseşte că are un aer îndărătnic care îi aminteşte grozav de Rosie. Uneori asemănările familiale pot fi de-a dreptul deprimante.

— Am zis băga-mi-aş ce lipsă de bun-simţ, scuzele mele. Voiam să zic Françoise Bouveret. Ai întâlnit-o, nu? Când? (Camille se uită în dosar, iar Louis îi arată cu arătătorul un rând anume). Aşa, merçi, Louis, în martie, acum patru ani.

Îşi scoate ochelarii şi-i aşază tacticos pe masă în faţa lui.

— Deci, Jean, nu c-aş vrea să-ţi fac vreun reproş, dar ai cam

supărat-o pe draga de Rosie. iubiţica ta, micuţa Bouveret, nu-ţi putea fi chiar mamă (mama e numai una, nu?), dar oricum: la treizeci şi opt de ani! Cu treisprezece mai mare ca tine! Vârsta nici măcar nu contează, dar nu c-aş vrea să te jignesc, cu fundul ăla de patroană de bordel şi cu machiajul de carnaval (am văzut pozele) nu era chiar genul la care ar fi visat Roşie pentru singurul şi adoratul ei fiu. Oricum, nu contează. Cert e că-ţi dă papucii, tu pleci la Bouveret, ai nevoie de o femeie cu experienţă, e normal, şi, ca să poţi profita din plin, trei luni mai târziu, îţi iei calabalâcul şi te muţi de tot la ea. Timp de două luni, totul merge bine. Am descoperit totuşi ceva interesant în dosarul mamei tale. Ca urmare am căutat transcrieri ale declaraţiilor martorilor, am săpat după procese-verbale, te scutesc de detalii. Trebuie să recunosc că n-ai avut nicio şansă. În timp ce voi doi vă jucaţi de-a îndrăgostiţi! şi mica burgheză te învaţă tot felul de trucuri la care nici n-ai fi visat vreodată, ea n-are ce face şi intră în baie să-şi usuce părul. Ce fraieră, la treizeci şi ceva de ani să facă o asemenea greşeală! Detaliu bizar, uşa apartamentului nu era complet închisă, aşa că lumea a început să se întrebe dacă nu cumva fusese cineva ascuns înăuntru. Tu nu aveai niciun mobil şi, în plus, puteai furniza chiar un alibi. Nici nu erai în localitate, opt colegi pot jura cu mâna pe Biblie că erai împreună cu ei pe un şantier din Poitiers. Nimeni nu-şi face nicio grijă în privinţa lui Rosie. În acel moment nu apare încă în peisaj. Şi ar trebui, înţelegi ce vreau să spun… Văd că înţelegi foarte bine. În curând va înţelege toată lumea, vom redeschide dosarul, vom relua cazul punct cu punct, dar important e că la acel moment moartea iubitei a însemnat pentru tine o nouă întoarcere la „origini". Ferreira, Bouveret, Carole… Roşie a noastră pare cam insistentă, nu?

Atmosfera a devenit apăsătoare. Camille lasă să treacă câteva momente. În spatele geamului, cei prezenţi încep şi ei să înţeleagă unde bate Camille. Toţi îşi încrucişează degetele în gând.

— Mama ta e în arest preventiv pentru uciderea lui Carole. Deocamdată pare o faptă izolată şi necugetată. Nu s-a mers mai departe. Cum ea nu are deloc profilul unui ucigaş în serie, ne mulţumim cu un omor într-o stare de nebunie temporară. Dar dacă începem să privim lucrurile dintr-o altă perspectivă, dacă ne punem întrebări în legătură cu motivele pe care le-a avut şi dacă nimerim întrebările potrivite, raportându-ne la vechile sale „fapte de arme", lucrurile devin din ce în ce mai simple. E la fel ca în cazul bombelor, dacă vrei… E suficient să ne

punem mintea la contribuție.

Camille zâmbește didactic.

— Tu pleci, ea intră în panică, te aduce înapoi, nu poate să-ți dea drumul. Încerci s-o părăsești, dar nici tu nu poți să te desprinzi cu adevărat. Știi foarte bine ce face ea pentru a te păstra aproape, doar o cunoști, dar nu vorbiți niciodată despre asta. Totuși înțelegeți prea bine ce vă unește, ce vă leagă unul de altul, acest pact tacit doar între voi doi. La început nu îndrăznești să spui prea multe. Apoi intri într-un angrenaj care o aduce pe Rosie până aici. Atunci, tu, fiul cel bun, vii după ea…

Camille se oprește, amândoi privesc în podea. Ce-ar mai fi de zis? Comisarul-șef se lasă să cadă pe scaun, epuizat. Se uită o clipă la mâinile lui Jean, acele mâini care în fața mamei lui tremurau ca frunza-n vânt.

— În concluzie, ești un fiu exemplar. Poate că ți-e și puțin frică de ea. Se întâmplă destul de des în cazul femeilor-căpcăun…

Liniște.

— Doar că, dragă Jean, a sosit momentul. Acum ori niciodată. Până acum ai făcut ceva victime, dar nimic ireparabil încă, n-ai niciun mort pe conștiință. La timpul potrivit, un avocat bun va ști să înmoaie sufletul judecătorului cu povestea clasică a unei mame abuzive. Vei trece drept victimă și nici nu va fi în întregime o minciună. Dacă încetezi acum, împușți doi iepuri dintr-odată. Te eliberezi de Rosie, ar fi și timpul, și în plus eviți să te duci la fund împreună cu ea. Ești aici de douăzeci și patru de ore. Dacă autoritățile ar fi avut intenția să cedeze șantajului tău, ar fi făcut-o deja. N-o vor face. Și, cu dosarul pe care suntem pe cale să-l instrumentăm, Roșie va fi condamnată pe viață. Tu, pe de altă parte, ai o ultimă șansă să scapi destul de ușor. Judecătorul e gata să te primească, semnezi o înțelegere, ne zici tot ce trebuie să știm și te întorci la ale tale. Uită-te la mine, Jean.

Tânărul nici nu clipește.

— Am zis să te uiți la mine, Jean.

O spune cu o voce gravă, plină de căldură.

Jean ridică în sfârșit privirea.

— Roșie e complet sărită de pe fix, o știi doar. N-o să fie eliberată în veci, lupta asta e pierdută dinainte să înceapă. Gândește-te și la tine. Ai făcut tot ce-ai putut pentru ea și e foarte bine, oricine poate înțelege și va înțelege. Dar gata.

Jean dă din cap. Camille se întreabă pentru o clipă: să pluseze ori să-i lase un moment de gândire? A reușit să aprindă scânteia, așa că

trebuie să meargă mai departe.

— Eşti pregătit să vorbeşti, Jean?

Acesta face semn că da. E pregătit.

Clipeşte nervos, de parcă i s-ar pus un reflector în ochi.

— Bine, zice Camille. Asta e cea mai bună decizie.

Jean aprobă din nou. Comisarul-şef se aşază, îşi scoate stiloul, închide dosarul. Va lua notiţe pe pagina de gardă.

— Cu ce începem, Jean? Spune tu.

— Cu răscumpărarea.

Camille e perplex. De acolo de unde stă i se pare că poate auzi reacţiile de stupoare ale celor de dincolo de geam.

Jean Garnier nu-l lasă să se dezmeticească.

— Da, cu răscumpărarea, v-am spus că aş fi dispus să accept trei milioane. Asta era ieri. Azi vreau patru sau nimic.

Ora 20: 56

Camille nu-şi poate reveni. Nu mai înţelege nimic. Cum a putut să greşească atât de grav, încât să ajungă la un astfel de fiasco? Nici acum nu-i vine să creadă. Ia parte împietrit la şedinţa de informare, împreună cu judecătorul şi cu directorul Poliţiei Judiciare.

Toată lumea s-a adunat în sala de conferinţe, doar Celălalt, de la minister, n-a mai putut să aştepte şi a ieşit pe hol. Acum vorbeşte în şoaptă la telefon, dând raportul superiorilor săi.

Începând cu acest moment, toată lumea îşi va aminti cu precizie succesiunea evenimentelor.

Cei care îşi vor aduce cel mai bine aminte vor fi aceia care s-au uitat la ceas, pentru că va fi exact 21: 07 în momentul în care telefonul o să înceapă să sune.

Judecătorul va face un gest nervos.

Louis va face şi el un pas, va ridica receptorul, va asculta, va închide, se va uita la judecător care se va întrerupe în mijlocul frazei ca să-l audă spunând:

— O explozie tocmai a distrus în totalitate o grădiniţă din Orléans.

Chiar dacă deschide în mod sistematic cu un minut sau două de întârziere faţă de orarul oficial, lui Marcel i-ar plăcea să şi închidă cu un minut sau două mai devreme. Dar treaba asta nu e niciodată posibilă. Uneori descoperă vreun cuplu de îndrăgostiţi, ascuns într-un colţ şi, până să-i dea afară, până să iasă târşâindu-şi picioarele, iată că se face

21: 03. Alteori sunt tineri care ar vrea să mai rămână, veniţi cu câte o halbă de bere în mână şi trebuie să ducă muncă de convingere cu ei. Când în sfârşit reuşeşte să-i gonească e deja 21: 05. Asta când nu e chiar mai rău de-atât. A încercat de toate, să fluiere terminarea programului cu un sfert de oră mai devreme, chiar cu douăzeci de minute, degeaba, ora închiderii pare un blestem.

Mai puţin în seara asta. De ce? Nu se ştie. E prima oară de… de foarte multă vreme, în tot cazul, pentru că nici nu-şi mai poate aminti exact. Mai verifică o dată, nevenindu-i să creadă. Dar e adevărat, nici măcar nu e ora închiderii şi parcul e absolut gol.

Situaţia i se pare atât de neverosimilă, încât îl face să se simtă neliniştit. Oare i-a scăpat ceva?

Incapabil să se abţină, mai face un tur, dar nimic, niciun suflet.

În momentul în care se hotărăşte în sfârşit să închidă, punând bucata de carton ca să ţină poarta, s-a făcut 21: 04.

E ca şi cum explozia s-a auzit până la Paris. Efervescenţă. Cabinetul ministrului zbârnâie, lumea îşi face probleme din pricina presei, a panicii care se poate declanşa, prefecţii sunt în conferinţă. Nicio victimă, dar grădiniţa a sărit literalmente în aer. E deja noapte, din fericire, dar trebuie să fie pregătiţi pentru ediţiile de dimineaţă. Bine că mai au puţin timp. Chiar au nevoie, pentru că nimeni nu ştie pe ce lume se află.

Serviciile de salvare sunt la faţa locului, Securitatea Civilă a confirmat deja că explozia seamănă în toate privinţele esenţiale cu cea din strada Joseph-Merlin.

Poliţia, pe de altă parte, nu poate oferi decât ipoteze.

Specialiştii sunt de părere că, atunci când a fixat ceasul declanşator, Garnier a confundat orele „9 a. m”. cu „9 p. m”.

Pare totuşi destul de greu de crezut.

Camille se consultă cu Basin. E posibil?

— Chiar foarte posibil. În fond nu e decât un muncitor şi s-au mai văzut şi altele mai gogonate, te asigur. De ce crezi că există atâţia amatori care-şi zboară creierii cu propriile dispozitive? Asta e periculos ca un şarpe, dar în unele situaţii stângaci, aşa că nu poţi să ştii. Cu încă patru bombe despre care nu avem niciun indiciu, dacă nu le-a reglat cu atenţie, nici el nu ne mai poate ajuta.

În timp ce în jurul lor toată lumea se agită, cu telefoane care urlă din toate direcţiile, Louis se uită la Camille.

Acum câteva clipe era tensionat ca un arc. Acum s-a destins şi a căzut pe gânduri, ai zice că se pregăteşte să plece acasă după o zi fructuoasă. De altfel se ridică, concentrat în continuare, traversează calm biroul, iese pe hol, coboară două etaje, o ia la dreapta, trece prin faţa poliţistului care păzeşte camera unde e închis Jean şi deschide uşa vecină, de la sala de observaţie.

Şi se aşază ca la spectacol.

De cealaltă parte a geamului, Pelletier de la Antitero e din nou la pupitrul de comandă, împreună cu doi poliţişti. Stă în faţa lui Jean, care, în picioare, cu spatele la perete şi călcâiele lipite de el, cu mâinile la ceafă, dă din cap şi încearcă să deschidă ochii, pe punctul de a se prăbuşi în orice moment.

— Câţi morţi ai de gând să faci cu bombele tale? întreabă Pelletier. Câţi, doar ca s-o eliberezi pe târfa aia de mă-ta?

— Câţi va fi necesar… răspunde Jean.

Camille întinde braţul şi opreşte sonorul. Se concentrează doar pe imagini. Treaba asta cu grădiniţa, cu bomba programată la orele 21… N-are nicio noimă. Fapta rămâne faptă, dar el caută pe faţa lui Jean ceva ce i-a scăpat până acum. Se simte încrezător după ce intuiţia nu l-a înşelat în cazul lui Rosie, care poate că e doar o criminală din impuls, dar are impulsuri de felul ăsta prea dese.

Până în prezent, poliţia a fost obligată de circumstanţe să ia în considerare doar o versiune a poveştii.

În ordinea dictată de logica lui Garnier.

Ca să găsească soluţia trebuie să se abată de la drumul deja bătut.

Dar cum?

Camille va rămâne aproape o oră observându-l pe Jean, uitându-se la buzele lui în mişcare, la poliţiştii care vin şi pleacă, exercitând asupra lui o presiune extraordinară.

Rosy & John

Nu se opreşte decât pentru a citi mesajul de la Anne: *„Ai dispărut de tot ori m-ai părăsit şi ai uitat să mi-o spui?”*

Ora 23: 00

Camille îl ia deoparte pe Louis.

— Inspecţiile astea tehnice la camerele telecom, cu cât timp înainte sunt programate?

— Trebuie să verific, dar cred că e vorba de o planificare trimestrială…

Nici nu-l întreabă de ce.

— Poţi să-mi arăţi? insistă Camille, arătând spre ecranul computerului.

A treia zi

— Nu, exclamă judecătorul agasat. Acelaşi răspuns l-a primit şi de la şeful de divizie, chiar dacă pe un alt ton, doar îl cunoaşte bine pe prietenul Verhoeven, inutil să adaugi ceva. Nu, a zis şi prefectul, chiar dacă nu a părut prea surprins de propunere, considerând-o din start o aberaţie şi răspunzând în consecinţă: „nu", ca şi cum l-ai fi întrebat dacă vrea sare în cafea. Tipii de la Antitero nici nu mai merită întrebaţi…

Louis se mulţumeşte să-şi aranjeze şuviţa, se aştepta. La fel şi Camille. Celălalt s-a prefăcut surprins, părând chiar că nu înţelege.

— Dacă vrem să scăpăm fără niciun mort, a repetat Camille, trebuie să-i eliberăm pe Jean şi pe mama lui. Cât mai repede.

— Să-l eliberăm pe Jean Garnier? Cred că glumiţi!

L-a privit pe Louis pentru prima dată cu un fel de condescendenţă. Când de-abia aştepţi să-ţi prinzi adversarul cu vreo prostie eşti de-a dreptul uşurat când acesta o comite.

— Şi mai ce? Nu vreţi să-l şi decorăm cu Legiunea de Onoare pe deasupra?

Şi a plecat cu un zâmbet satisfăcut. Numai că a râde cu genul de umor mediocru, menit să umilească, nu ţine cu un bărbat precum Verhoeven.

— Sunteţi un imbecil!

Celălalt l-a măsurat din cap până-n picioare, dar Camille nu i-a lăsat timp să întoarcă lovitura.

— Imbecil pentru că sunteţi incapabil să înţelegeţi ceea ce nu vă atinge sensibilitatea. Nu-l luaţi pe Jean Garnier în serios pentru că îl consideraţi inferior, dar, în realitate, dumneavoastră sunteţi cel care dă dovadă de o logică rudimentară. Vă uitaţi la el, dar nu-l observaţi cu adevărat. Nu încercaţi să-l înţelegeţi, vă mulţumiţi să-l catalogaţi. Jean Garnier e un tip periculos, dar nu pentru că a pus bombele. De altfel, a făcut totul ca ele să nu se soldeze cu niciun mort, doar cu răniţi şi pagube materiale. Dar, în ciuda acestor eforturi, nimeni nu poate garanta că toate obuzele se vor dovedi la fel de inofensive. Sunt prea multe necunoscute în joc, prea multe variabile. Schela din strada Joseph-Merlin s-ar fi putut prăbuşi peste vreun trecător. La Orléans, explozia ar fi putut doborî o persoană ieşită să-şi plimbe câinele… Mai devreme ori

mai târziu, inevitabilul se va produce. Ca urmare, singura soluţie care ne mai rămâne e să-i eliberăm pe cei doi. Doar atunci putem fi figuri. Garantat. În caz contrar, mai mult ca sigur că vor fi şi morţi. Decizia e a dumneavoastră. În minister, un profesionist e persoana care transmite informaţia mai departe. Aşa că informaţia este transmisă în sus pe scara ierarhică. Apoi coboară. Şi răspunsul e în continuare nu.

— Nu sunt convinşi, trage Camille concluzia, îi va lua douăzeci de minute să se hotărască. Douăzeci de minute de discuţie cu Jean Garnier.

Şi treizeci de secunde ca să-i spună judecătorului: – Din acest moment, decizia este a dumneavoastră. Pe mine nu mă mai priveşte. Dacă nu vă deranjează, plec acasă, sunt rupt.

Ora 2: 10

Parisul e pustiu, poate conduce în viteză. Camille profită de lumina verde a semaforului ca să-şi scoată mobilul din buzunar. La următorul semafor scrie mesajul pentru Anne: *„Invitaţia pentru (cât a mai rămas din) noapte mai e valabilă?"* La a treia oprire la roşu primeşte răspunsul: *„Uşa e deschisă încă de ieri..."* în mod normal nu mai sunt semafoare, dar e obligat să oprească din cauza unui nou mesaj: *„Camille, vino urgent la Matignon. Să-ţi trimit escortă?"*

„Draga mea, îmi pare rău, dar sunt chemat la prim-ministru..."

„E cel mai prost pretext pe care îl puteai inventa".

„Şi totuşi e adevărat, jur, mă îndrept într-acolo".

„O să-ţi petreci noaptea cu el?"

„În mod normal nu, dar dacă mi-o cere, nu văd cum aş putea să-l refuz. E vorba de premier totuşi!"

„Poţi să ceri o locuinţă socială pentru mine? în arondismentul 7..."

„OK. Dacă îmi propune să mă culc cu el pentru asta, ce fac?"

„Dacă îţi propune o locuinţă în 5, 6 sau 7, accepţi. Dacă nu, vii încoace şi al meu eşti!"

„Deal".

Prim-ministrul nu e extraordinar de sexy. Am putea spune că e chiar banal. Totuşi e un tip foarte politicos, extrem de civilizat; se ridică, îi strânge mâna cu căldură *(„încântat, domnule comisar-şef!)* şi îi arată un fotoliu. În biroul imens mai sunt opt sau nouă persoane. Când Camille se hotărăşte să se aşeze, toată lumea ia loc. Prim-ministrul arată apoi spre magnetofonul aşezat pe masa joasă din fata lui.

— Ipoteza dumneavoastră mi-a fost adusă la cunoştinţă, dar aş dori s-o prezentaţi personal.

— Până în acest moment şi contrar aparenţelor, Jean Garnier a făcut tot posibilul să evite moartea vreunei persoane. Pe strada Joseph-Merlin a plasat bomba în momentul în care schela era deja ridicată şi a avut grijă s-o aşeze la mare adâncime, într-o poziţie din care nu avea cum să facă prea multe stricăciuni. La Orléans ne-a făcut să credem că a greşit ora. Aşa că bomba a explodat într-un moment în care riscul de a omorî pe cineva era aproape nul. Dispozitivul numărul 5, pe care l-am găsit, n-a fost lăsat în niciun caz la voia întâmplării; calendarul verificărilor obligatorii e postat pe Internet. A ales o cameră telecom în care verificarea era programată pentru ieri, aşa că ne-a rămas timp să dezamorsăm bomba fără nicio problemă. De la bun început, strategia lui a fost să ne facă doar să credem că e periculos. Până în acest moment, am avut de-a face cu trei bombe. Prima ne-a traumatizat, a doua ne-a impresionat, a treia ne-a adus în pragul catastrofei… E clar că în relaţia cu el e ca şi cum dansăm pe un vulcan. A pus şapte, noi am găsit trei: în Joseph-Merlin, la grădiniţa din Orléans şi în camera tehnică de sub cinematograf; au mai rămas patru. Suntem siguri că acestea vor exploda săptămâna următoare. Pun pariu că nu a intenţionat să facă victime, dar chiar dacă am dreptate, nimeni nu poate garanta că şansa o să fie de partea noastră la nesfârşit. Depinde de felul în care a lucrat, de materialele pe care le-a folosit, de calculele empirice pe care le-a făcut. Da, e foarte organizat, descurcăreţ, dar rămâne un amator. Şi dacă a făcut vreo greşeală, o s-o plătim scump. Preţul e prea mare.

Ezită doar o clipă, apoi bate cuiul şi mai adânc.

— Oricât de curios ar părea, domnule prim-ministru, Garnier nu e un asasin.

Linişte.

— Dar în opinia mea, va deveni, chiar dacă fără voie. Mai devreme ori mai târziu, ceva va merge prost, inevitabil. Şi-atunci vom avea morţi.

Prim-ministrul strânge din buze în semn de aprobare.

— Şi în acel moment, adaugă Camille, n-o să mai putem da vina pe nimeni altcineva. Atâta timp cât am fost preveniţi.

Apoi se apleacă spre magnetofon şi îi dă drumul fără să ceară voie nimănui.

— Nu (e vocea lui Jean), nu s-a întâmplat chiar aşa…

Camille apasă butonul pentru derulare înainte şi apoi din nou ON.

— *În legătură cu primele bombe, aveţi dreptate,* zice Jean. *N-am intenţionat să omor pe nimeni. Cât despre ultima…*

— *Explică-mi…*

— *Vedeți dumneavoastră, ultima bombă trebuie să explodeze, în cazul în care celelalte nu și-au făcut treaba. Ca o poliță de asigurare. În acel moment n-aș mai avea nimic de pierdut. Așa că, în cazul ei am programat ceva… cu adevărat periculos.*

Liniște.

— *Devastator… Vă asigur, domnule comisar-șef, trebuie să mă credeți.*

Oprește aparatul.

— Și ce propuneți? întreabă un tip în costum, pe care Camille nu-l cunoaște.

— Să-i eliberăm, pe el și pe mama lui, în schimbul bombelor rămase. Nu cred că vor ajunge departe…

Să-i eliberăm. Opoziția e palpabilă. Nu vor ajunge departe, ce vrea să spună cu asta? Cei nouă funcționari se uită unul la altul, sceptici, nu prea văd ce vrea să spună și ce are în cap polițistul ăsta de-o șchioapă. Exact în acest moment Camille dă lovitura de grație.

— Cu ultimul obuz, Garnier va produce pagube considerabile. Poate că vreunul dintre dumneavoastră va reuși să explice presei și publicului primele două explozii și pe cea care se anunță a fi dezastruoasă, dar nu va fi prea ușor.

— Domnule comisar-șef, intervine prim-ministrul cu un zâmbet sincer pe față, vreți să ne lăsați singuri câteva minute?

Camille se așază într-o anticameră de patru ori mai mare decât apartamentul lui. Își deschide mobilul. Mesaj de la Anne:

„Deci??? Cum merge cu locuința socială?"

„Nu pot să spun încă. E în baie, se aranjează…"

„Ești sigur că va fi în arondismentul 7???"

„Zice că depinde de prestația mea".

„Sper că ești în formă!"

„Ai văzut ce oră e???"

„Aceeași ca și la mine, iar eu sunt FOARTE în formă". „O să mă străduiesc și…"

— Domnule comisar-șef?

Camille înalță capul.

— Vă cheamă domnul prim-ministru…

Ora 4: 00

— Tot ce-am putut obține pentru tine, Jean, e să ne indici locația

bombelor chiar înainte de decolare. În niciun caz nu putem aştepta până ajungi în Australia. Asta sau nimic. Dacă nu accepţi, nu pot să te mai ajut cu nimic, va trebui să vorbeşti cu altcineva.

Jean a reflectat îndelung, apoi:

— Nu, la trei ore după decolare.

— Imposibil, Jean! Ai obţinut ce voiai, dar nu poţi să pui tu toate condiţiile.

Vor mai trece încă douăzeci de minute până când vor ajunge la un acord. Jean le va da locaţiile în momentul decolării.

— Dacă mesajul tău nu ne parvine în momentul decolării, pilotul va face cale întoarsă şi vă va depune pe aeroport, pe tine şi pe draga ta mamă, clar?

Mare mirare că Jean e de acord cu asemenea condiţii. El, care a programat totul ca un maestru, să cadă într-o astfel de capcană! Nici măcar nu se împotriveşte prea tare:

— Şi cine-mi garantează că, odată mesajul trimis, avionul nu se va întoarce oricum?

În timpul discuţiilor, vocea lui Camille a devenit din ce în ce mai răguşită. Ai putea crede că e din cauza oboselii, dar, în realitate, e vorba de tristeţe. Închipuie-ţi. Discuţi cu un condamnat la moarte şi trebuie să te comporţi ca şi cum are toată viaţa înainte…

— Nimeni n-are niciun interes să te ţină pe-aici, explică el calm. Va trebui să te arestăm în mod oficial, să instrumentăm cazul, să-l înaintăm justiţiei. Apoi vom fi obligaţi să recunoaştem că am minţit în legătură cu cele două explozii produse în spaţiul public. O să trecem drept nişte fraieri care negociază cu un nenorocit ca tine două milioane din taxele plătite de cetăţenii oneşti şi un bilet pentru o ţară de la capătul lumii sub o identitate falsă fabricată de statul francez însuşi!

Şi iată că Jean pune botul. Incredibil!

În jurul lui, toată lumea gândeşte: „Ce fraier!” Amatorii produc întotdeauna o astfel de impresie asupra experţilor. Nişte îngrămădiţi.

Mai trece o oră în care se preface a discuta cu Jean toate detaliile alea fără importanţă, menite să dea credibilitate înţelegerii încheiate.

În realitate, Pelletier i-a explicat lui Camille:

— Jean trimite mesajul cu locaţiile bombelor prin intermediul echipajului, noi le verificăm… şi după aceea, haţ.

Ascultându-l, pare extrem de simplu.

Camille e tentat să-l întrebe dacă îl crede şi pe el la fel de fraier.

Pentru că, în mod evident, lucrurile nu se vor petrece chiar așa. E clar că specialiștii de la echipele de intervenţie nu se vor încurca în detalii, nimeni n-are niciun interes să facă din Jean un martir.

Chiar și așa, dacă, din nefericire Jean va întârzia, de exemplu vreo oră cu transmiterea mesajului, vor fi obligaţi să-l aresteze în spaţiul aerian al altui stat, ceea ce ar complica semnificativ lucrurile.

Specialiștii dau asigurări că echipa care va urca la bord va putea să-i reţină fără probleme, în momentul în care i se va da undă verde. S-au luat deja toate măsurile de precauţie. Camille presupune că vor exista agenţi sub acoperire care vor ocupa locurile din faţa și din spatele celor doi și că vreo doi-trei dintre ei, deghizaţi în stewarzi, vor veni în ajutorul personalului navigant… Dacă Jean își respectă partea lui din înţelegere, probabil că va fi strangulat în mod discret, chiar înainte ca avionul să se ridice de la sol. Oricum nu va fi ceva prea frumos. Discret și eficace, mortal în câteva secunde. La fel și cu Rosie. Apoi, avionul va frâna, se va opri, o mașină va parca sub burta lui, comandantul va informa calm pasagerii că e vorba despre o defecţiune tehnică, ca să nu producă panică. Totuși vreo doi pasageri se simt rău. Se deschide una dintre uși, cadavrele sunt evacuate și gata, ceilalţi pot pleca. Nicio persoană de la bord nu va înţelege despre ce a fost vorba și, oricum, nici nu e asta principala preocupare a autorităţilor. Cel mai important va fi să debarce cadavrele în niște sicrie drăguțe, gata pregătite pentru această ocazie.

Într-un scenariu mai sumbru, dacă Jean va întârzia cu mesajul, se va recurge la altă variantă: avionul se va întoarce și toate culoarele de zbor vor fi evacuate și pregătite să-l primească înapoi.

Mă rog, văzând și făcând, își spune Camille.

De altfel, începând cu primul act al acestei piese sinistre, nimic n-a mers așa cum ar fi trebuit. De aceea nici nu-i trece prin cap că povestea se va desfășura în continuare exact cum se așteaptă toată lumea.

Pentru moment se mulţumește să organizeze, să facă planuri, să negocieze și, cum celula de criză e formată din reprezentanţi ai mai multor instituţii, tot el primește și propunerile colegilor și instrucţiunile de la vârf.

Jean nici nu s-a obosit să controleze cele două valize, cu hainele lui și ale lui Rosie care le-au fost aduse de-acasă.

— Nu vrei să verifici? întreabă Camille.

Tânărul știe prea bine că în ele sunt ascunse dispozitive de urmărire.

— N-are importanţă, se mulţumeşte să spună în timp ce le închide.

Banii îi suscită mai mult interesul. Negocierea s-a oprit la două milioane. O valiză plină cu teancuri groase de bani îl poate emoţiona şi pe cel mai blazat dintre oameni.

La final i se înmânează paşapoartele. Le deschide, dă din cap.

Va deveni Pierre Mouton. Roşie va fi Françoise Lemercier; nu-i convine deloc:

— Mouton[9] mi se pare ridicol.

Camille e şi el de părere că a boteza Mouton un tip trimis la moarte e destul de macabru.

— Accepţi sau nu, treaba ta.

Acceptă.

Apoi se uită la biletele de avion.

— Pot să le verific?

I se arată un computer. Te-ai aştepta să fie un geniu al informaticii, dar nu e deloc aşa, tastează foarte încet, concentrat.

Verifică zborul. Şi rezervările.

Pare uşurat.

Ora 4: 30

În sfârşit apare şi Roşie.

Are faţa destinsă, odihnită, pare altă femeie.

De cum îl zăreşte pe Jean, se repede să-l îmbrăţişeze, dar acesta rămâne de piatră, cu mâinile pe lângă corp şi privirea fixată în gol. Pe Roşie pare să n-o deranjeze, bine că e alături de dragul ei băiat.

Când se hotărăşte să se desprindă, el abia o priveşte. Sunt lăsaţi singuri în cameră ca să se schimbe pentru plecare.

Camerele de supraveghere îi surprind la trei metri unul de altul, ca şi cum s-ar afla în lumi diferite. Jean se îmbracă încruntat, concentrat la ce are de făcut. Roşie nu se poate abţine să-i arunce priviri pline de adoraţie.

Când poliţiştii intră din nou în cameră, ea îi priveşte ca pe nişte bieţi elevi, care mai au multe de învăţat.

Camille îi întinde un telefon mobil.

— De pe acest aparat o să ne trimiţi mesajul, *înainte* de decolare,

---

[9] Oaie, miel, sacrificiu — în limba franceză.

aşa cum am stabilit, îi mai aminteşte încă o dată. Detaliat, cu locaţiile exacte. Bombele rămase sunt toate în Paris?

— Toate, confirmă Jean.

— Bine. Singurul număr din memorie e al meu. Poţi să mă suni oricând înainte de decolare, pentru orice. Aşa cum ai cerut, o să comunici doar cu mine, cu nimeni altcineva.

— În regulă.

— Decolarea către Sydney la 5: 45. Clar?

Tânărul face semn că da.

În realitate, e chiar demn de milă.

Chiar dacă e un atentator cu bombă şi s-a jucat cu viaţa a sute de persoane, acest tânăr, agent secret în mizerie, care mai crede încă în serialele poliţiste, nu poate să nu te emoţioneze. Naivitatea lui e chiar impresionantă. O să facă ce are de făcut, dar nu fără o uşoară strângere de inimă. Din momentul în care a acceptat târgul, lucrurile s-au petrecut cam prea uşor.

Camille se aşteaptă la orice.

În timp ce mama şi fiul se îmbrăcau, a pus chiar pariu cu Louis:

— Cum aşa, a întrebat acesta, ce crezi că se poate întâmpla?

N-ar putea spune exact. Doar că e aproape sigur. Lucrurile nu vor sta aşa cum se aşteaptă ei.

— Ceva ne scapă…

Fiind în mai, la ora asta începe deja să se lumineze. Prin fereastra deschisă, Camille respiră aerul Parisului, nepoluat încă de gazele de eşapament.

Jos, îl vede pe Jean ieşind, cu Rosie alături, amândoi cu valizele în mână.

Jean refuză să se urce în maşina care aşteaptă, un agent începe să se agite, discuţie agitată, dar tânărul nu se lasă înduplecat şi opreşte un taxi. Agentul rămâne cu buzele umflate.

Camille închide ochii, oripilat.

Totuşi, taxiul trebuie să fie unul trimis de poliţie, şoferul pare autentic.

Jean nici nu-i lasă acestuia timp să coboare, deschide portbagajul şi bagă valizele, îi face semn lui Rosie să urce şi maşina demarează.

La drum, dacă trebuie, trebuie…

Camille îmbracă vesta, coboară scările şi sare în maşina numărul 1.

Ora 5: 00

În maşină se aud deja vocile celor din dispozitivul de urmărire.

— Mouton, e-n faţa noastră-n stânga. 34 preia…

— 34 preluat. Mouton la ora 13.

Taxiul rulează pe străzile Parisului, urmărit de o cohortă invizibilă de aproape cincisprezece persoane, cu maşini, camionete, motociclete…

E ca fantoma unui convoi mortuar.

Microfonul plasat în taxi nu captează decât tăcerea pasagerilor. Camille şi-o imaginează pe Rosie ghemuită lângă fiul ei, ţinându-i mâna cu febrilitate, iar pe el indiferent, cu privirea întoarsă spre geam, contemplând Parisul…

Comisarul-şef tocmai urmăreşte pe GPS traseul taxiului, când aude vocea lui Jean:

— Ia-o la dreapta.

Şoferul se preface că n-a înţeles. Profesionist fiind, încearcă să câştige timp, trecând prin dreptul străzii indicate de tânăr.

— Dar nu e ăsta drumul spre aeroport, domnule…

— Nicio problemă, zice Jean. Ia-o pe următoarea.

Are o voce hotărâtă, dar calmă. Şoferul semnalizează la dreapta şi intră pe bulevard.

— Aici 34 – Mouton spre vest…

— Bine, recepţionat…

Echipele de supraveghere nu intră încă în panică, dar, oricum, ceva nu e în regulă.

Camille simte cu un fior pe şira spinării că momentul decisiv a sosit.

Aproape.

Nu chiar acum, dar e foarte aproape.

Bineînţeles că nu e drumul spre aeroport.

Jean pregăteşte o ultimă lovitură de maestru, mai mult ca sigur.

— Mouton o ia la dreapta.

— Mouton pe strada Plantagenet.

Mouton la dracu' în praznic, îşi spune Camille. În curând vor afla câte parale face planul pus la punct de experţi.

Ora 5: 15

Urmând instrucţiunile lui Garnier, taxiul a virat încă o dată la dreapta şi rulează acum în direcţia opusă aeroportului Charles de

Gaulle, spre sud.

Pe staţiile de emisie-recepţie vocile se precipită, ce dracu' face nebunul ăla. Mobilul lui Camille sună din douăzeci în douăzeci de secunde și el respinge apelurile. Rahat.

El însuşi e extrem de tensionat.

Ce mama naibii facem, am ieşit la plimbare?

Echipajele îi cer instrucţiuni.

— Îi urmărim şi vedem ce se întâmplă.

Taxiul virează când într-o parte, când în alta. Jean dă indicaţii.

— La semafor la dreapta… Prima la stânga.

fiction connection

Şoferul se preface indignat:

— Nu înţeleg unde vreţi s-ajungeţi. O să pierdeţi avionul, domnule…

E codul prin care cere instrucţiuni. Camille nici măcar nu se preface că ar avea controlul situaţiei, se lasă dus de val, ce altceva poate face?

Jean pare să ştie exact unde vrea să ajungă şi asta neliniştește pe toată lumea.

El ştie, noi nu.

Şi deodată, taxiul se opreşte în sfârşit în faţa porţii parcului Dupeyroux, un pătrat uriaş, înconjurat de clădiri de locuinţe. Cele trei străzi care îl mărginesc sunt pline de felinare care răspândesc o lumină blândă, galben-albăstruie. Maşina lui Camille trece în viteză pe lângă taxi, face dreapta şi opreşte. Toată lumea aşteaptă instrucţiuni. Toate echipajele sunt în aşteptare. Timpul trece dureros de încet.

Vocea lui Jean spunându-i şoferului:

— Aşteaptă aici.

Camera de luat vederi a unei maşini de urmărire îi surprinde pe cei doi ieşind din taxi, li se pot distinge siluetele oprindu-se în faţa porţii, iar prin microfonul ascuns în pardesiu se aude vocea îngrijorată a lui Rosie:

— De ce am oprit aici, Jean?

Răspunsul nu se înţelege, sau poate că nici n-a fost dat.

Jean trage de poarta cu grilaj care se deschide fără zgomot. Bucata de carton pusă de Marcel cade la pământ. Jean nu face efortul de a o mai ridica, aşa cum probabil făcuse de atâtea ori înainte.

Camille a ieşit în grabă din maşină şi a început dintr-odată să

alerge.

În câteva secunde, iată-l în faţa porţii. Tocmai a urlat un ordin tuturor echipajelor, să nu facă nicio mişcare. Zarurile au fost aruncate. Câte bombe urmează să explodeze? Unde şi când?

Roşie şi Jean dispar deja în întunericul parcului, întretăiat ici-colo de raze aurii de lumină. În momentul în care Camille reuşeşte să intre şi el, cei doi se opresc în faţa locului de joacă. Jean pleacă de lângă Roşie, face câţiva paşi şi dispare.

Secundele se scurg greu, cu o încetineală de bombă cu întârziere. Camille ezită să se apropie, dar nu mai e nevoie, căci iată-l pe Jean care se întoarce. Iese dintr-un tufiş, cu un mobil în mână şi se întoarce spre Camille.

Timpul pare să încremenească.

În lumina palidă a copacilor, Roşie, care strânge în mâini poşeta demodată, de fată bătrână, lângă ea Jean, fiul ei cel înalt, cu telefonul în mână, privind spre comisarul-şef Verhoeven, şi Camille, încremenit pe ioc, întrebându-se ce urmează.

Şi atunci Jean se apleacă spre telefon şi aproape instantaneu din aparat se aude o melodie. Tânărul dă sonorul pe Speaker.

Camille ciuleşte urechea şi apoi îl vede pe Jean întinzând mâna cu palma în sus spre Rosie, ca şi cum ar invita-o la dans, şi da, e vorba chiar de un dans, Jean şi Roşie sunt unul în braţele celuilalt.

Dansează. Ea îl priveşte cu ochi de îndrăgostită, el o fixează, privind în gol, dar o strânge tare, foarte tare lângă el… Nu apucă să se învârtă decât de vreo două-trei ori, şi el bagă mâna în vestă, valsând în continuare.

Camille recunoaşte în sfârşit cântecul, o melodie cântată de Gilbert Becaud:

Ne iubeam ca nimeni alţii.

Ce frumos abandon. Roşie şi John, Dar viaţa e viaţă. Şi viaţa…

În ritmul muzicii, Jean s-a întors cu faţa la Verhoeven.

Pe deasupra capului ei, care e mult mai mică şi pare parcă mai subţire şi mai fragilă, ca un copil, priveşte fix spre Camille şi acesta îşi simte mobilul vibrând.

Şi-l smulge în grabă din buzunar.

E un mesaj de la Jean:

„Nu mai e nicio bombă. Mulţumesc pentru tot”.

Ridică privirea spre cei doi şi îi revin în minte cuvintele lui Basin:

— Pentru declanşarea unei bombe, poţi folosi orice dispozitiv care produce un impuls, un telefon mobil…

Camille se aruncă la pământ exact în momentul în care bomba explodează sub picioarele dansatorilor.

Suflul extrem de puternic îl loveşte drept în piept şi-l proiectează în spate, rostogolindu-l pe aleea de pământ.

Zgomotul produs de explozie e asurzitor, simţi că ţi-ar putea ieşi ochii din cap. Geamurile clădirilor din jur sar în aer şi imediat se aude vacarmul torentului de cioburi pe caldarâm. Locul de joacă a dispărut, înlocuit de un crater de trei metri lăţime pe un metru adâncime.

Louis apare în fugă, se repede la Camille.

Întins pe alee, nemişcat, cu un obraz lipit de pământ şi ochii holbaţi, comisarul-şef are pe faţa plină de sânge o expresie de băieţel buimac.

La câţiva metri de ei, copacii din parc au izbucnit în flăcări.

Pierre Lemaître s-a dedicat scrisului după o lungă carieră ca profesor de literatură. Romanele sale noir au mare succes de public şi de critică, şi au fost distinse cu numeroase premii: Travail soigné (Irène) – Prix Cognac 2006, Robe de marié (Meilleur Polar Francophone 2009), Cadres noirs (Prix Le Point du Polar européen 2010). La revedere acolo sus (Editura Trei, 2014) i-a adus Premiul Goncourt în 2013 şi va fi ecranizat în 2017.

La Editura Trei au apărut toate cele trei romane din seria Verhœven: Irène, Alex (International Dagger Award 2013) şi Camille (International Dagger Award 2015). Romanele lui Pierre Lemaître sunt traduse în peste 15 limbi şi câteva dintre ele sunt în curs de ecranizare.

LEMAÎTRE

SW

Jean Garnier nu mai are nimic de pierdut: mama sa e la închisoare, iubita sa a murit într-un accident, iar el a rămas fără slujbă.

Ca să-şi strige disperarea către lumea întreagă, Jean pune la cale un plan malefic.

Şapte dispozitive explozive, ascunse în diverse locuri din Paris, sunt programate să explodeze câte unul la 24 de ore.

După ce prima bombă explodează, Jean se predă poliţiei, cu o singură pretenţie: autorităţile îi eliberează mama sau exploziile vor continua.

Comisarul-şef Camille Verhoeven se află în faţa celei mai

importante dileme din cariera sa: este Jean Garnier o amenințare Serioasă sau doar un individ care se dă în spectacol?

Însă fiecare minut care trece poate costa sute de vieți.